

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

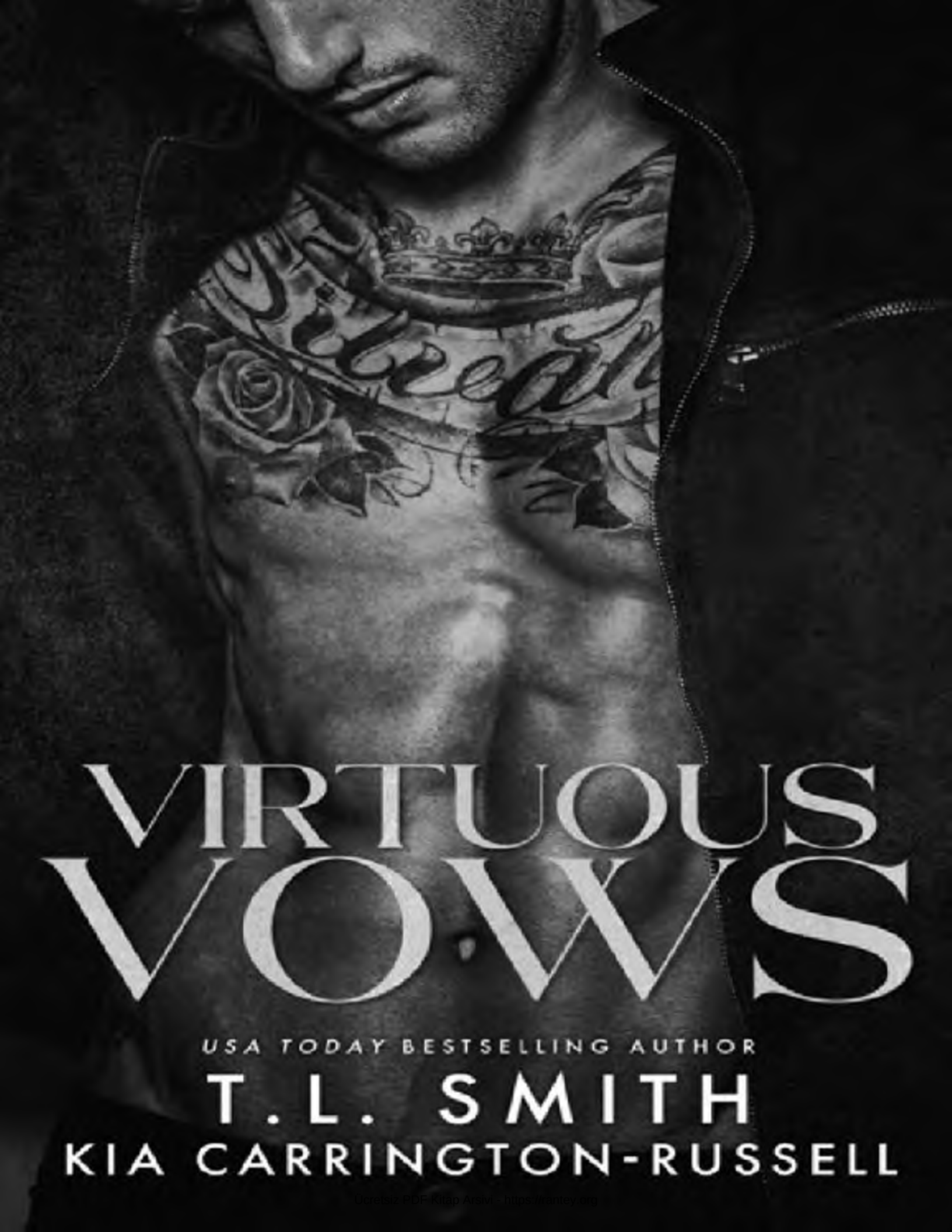
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VIRTUOUS VOWS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

T.L. SMITH

KIA CARRINGTON-RUSSELL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VIRTUOUS VOWS

csa r o Da Y BEST5ELLING AUTHO R

T S M T H

K I A A R A B A R I N G T " N - R U S S E L L

*Ona benden bahsettin mi? Beni düşündüğünde o sayfaları nasıl okşadığını.
Saygılarımla,
Kitap erkek arkadaşın*

TELİF HAKKI @ T.L. SMITH & KIA CARRINGTON-RUSSELL 2024

Tüm Hakları Saklıdır

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

Warning

Bu e-kitap cinsel içerikli sahneler ve yetişkin dili içermektedir ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilir. Bu kitap SADECE yetişkinler için hazırlanmıştır. Lütfen kitaplarınızı akıllıca, reşit olmayan okuyucuların erişemeyeceği bir yerde saklayın.

Contents

Giriş

1. Bal .
2. Dawson
3. Bal .
4. Dawson
5. Bal .
6. Dawson
7. Bal .
8. Dawson
9. Bal .
10. Dawson
11. Bal .
12. Dawson
13. Bal .
14. Dawson
15. Bal .
16. Bal .
17. Dawson
18. Bal .
19. Dawson
20. Bal .
21. Dawson
22. Dawson
23. Bal .
24. Bal .
25. Dawson
26. Bal .
27. Bal .
28. Bal .
29. Dawson
30. Bal .
31. Dawson
32. Bal .
33. Bal .
34. Dawson
35. Dawson
36. Bal .
37. Dawson
38. Bal .

39. [Dawson](#)
40. Bal .
41. Bal .
42. [Dawson](#)
43. Bal .
44. Bal .
45. Bal .
46. [Dawson](#)
47. [Dawson](#)
48. Bal .
49. [Dawson](#)
50. Bal .
51. Bal .
52. Bal .
53. [Dawson](#)
54. Bal .
55. [Dawson](#)
56. Bal .
57. Bal .

[Ayrıca T.L. Smith tarafından](#)
[Ayrıca yazar: Kia Carrington Russell](#)
[T.L. Smith](#)
[Kia Carrington-Russell](#)

Bal

Dawson'la ilk tanıştığımdaye kaderimde başka bir adamla evlenmek vardı.

Çekici, ölümcül ve babamın nefret ettiğı her şeydi.

Ve babamın kurallarına göre yaşadım, ki bu da yeraltı dünyasının kralı olduğunda olur.

Ta ki kaçmayı başarana ve bir şekilde geçimini sağlamak için arzularınızı satan adamın kollarına düşene kadar.

Ama bir fiyatım var mıydı?

Yoksa beni bedavaya mı paylaşacaktı?

Dawson

Masum ve nefes kesici güzellikte, adı gibi biriydi. Bal, kelimenin tam anlamıyla ona çok yakışuyordu; yumuşak, tatlı ve biraz da yapış yapıştı.

Benim dünyamla onunki birbirine karışmamalıydı.

Ancak bal gibi tatlı bir şeyin tadını çıkarmak gerekir.

BÖLÜM 1

Bal

B İyi bir kız ol ve sikini düşünme.
Aletini düşünmeyi bırak.
Dick.

Dick.

Dick.

Argh. Nasıl oluyor da tek düşünebildiğim bu oluyor?

Kız kardeşim Crue ile dans ediyor, ayak bileğine kadar uzanan beyaz elbisesinin etekleri pistte dalgalanıyor. Samimi olmak gerekirse, sanırım onu ilk kez beyazlar içinde görüyorum. Dawson ve ben ağır çekimde birlikte dans ediyoruz. Ve onu hissedebiliyorum.

"Az önce..." mi dedin? Başını sallıyor.

"Ha?" Kafam karışmış bir şekilde cevap veriyorum. Onun maviden de mavi gözlerine baktığımda neredeyse şaşkına dönüyorum. Sadece gözleriyle değil, Dawson çok güzel, çekici ve her şeye sahip. Mükemmel çene kemiği, düz ve hatasız, uzun kirpikleri o mavi gözleri dalgalandırıyor. Gerçekten kıskanıyorum. Moka rengi saçları arkaya doğru kaymış ama kötü anlamda değil. Daha çok, ellerimi saçlarında gezdirip fena halde dağıtmak istiyorum.

"Sik dedin."

Lanet olsun.

Bu işten sıyrılmamın mümkün olmadığını bildiğimden, eğilip utangaçça fısıldıyorum: "Evet, aletini hissedebildiğime oldukça eminim."

Hareket etmeyi bırakıyor ve bana bakıyor, muhteşem çenesi kilitleniyor. Hiç tanımadığım bir adama bunu söylediğime inanamıyorum ve anında yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Başka tarafa bakıyorum ama eli çenemi kavlıyor ve bakışlarıyla buluşmam için beni geri çekiyor.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Dick.

Dick.

Dick.

"Evet," diyorum ve bunun yalan olup olmadığını anlayamıyorum.

Bu beni gerçekten rahatsız ediyor mu? Pek değil, ama tek düşünebildiğim bu çünkü bu adam gülünç derecede çekici. Nasıl odak noktam olmaz ki? Ve etrafı ailem ve yabancılarla çevrili bir dans pistinin ortasında, düşünmem gereken son şey bu.

Bir centilmen edasıyla geri çekildi ve dans pistini terk etti. Ve ben burada öylece kalakalıyorum, şaşkınlık içinde ve son iki haftada olayların nasıl bu kadar çabuk değiştiğini merak ediyorum.

Açıkçası, biliyorum.

Kız kardeşimin kocasıyla nişanlanmıştım. Bugün onların düğün günü.

Bazıları garip diyebilir.

Ama Crue'yu bir kez bile öpmedim ya da herhangi bir şekilde dokunmadım. Görücü usulü bir evlilikti ve iyi bir kız olduğum için, kız kardeşim reddettiği için bunu yapacaktım.

Rya onunla evlenmemek için ülkeyi terk etti. Ama işte buradayız, düğününde dans ederken kocasına büyük bir aşkla bakıyor ve ben şimdi onun sahip olduklarına sahip olup olamayacağımı merak ediyorum. İstedığimin bu olduğunu sanıyordum çünkü bana bu pozisyonun bana ait olduğu söylenmişti.

Her zaman izlendim, nasıl davranmam gerektiği söylendi ve boyun eğdiğim için övüldüm. Çünkü Rya büyük kız olarak görevini yerine getirmek için burada değilse, ben yedek olmak zorundaydım. Ama şimdi, evlilik sözleşmesi tamamlanmışken, ne yapmam gerektiğini ya da ne işe yaradığımı bile bilmiyorum.

O kadar uzun süre iyi kızı oynadım ki bu rolün dışında kim olduğumu bilmiyorum. Artık ailelerle imzalamam gereken bir sözleşme yok ama yine de kim olduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Tanrı aşkına, ben hala bakireyim.

Yirmi yedi yaşında bir bakire olmak istemiyorum.

Başka samimi şeyler de yapmadım değil ama bekaretimi kocam için saklamayı planladım. Bunu ona vermek istiyorum çünkü bana bekaretin el üstünde tutulması ve özel olması gerektiği söylendi.

Yani, ben tam bir aziz değilim. Hayatımda bazı sikleri yaladım. Hatta bir adam bana oral seks bile yaptı. Ancak, bundan pek hoşlanmadım.

Ama sik emme kısmı? Sahip olduğum gücü seviyordum. Onlara her şeyi vermiyordum ama yine de yaramazlık sayılabilecek şeylerle uğraşabiliyordum.

"Tatlım, iyi misin?" diye soruyor kız kardeşim, beni düşüncelerimden kopararak. Dawson'ın bu duyguları ve merakı uyandırması pek hoşuma gitmiyor. Sanki onun aracılığıyla kendimi keşfetmek ve bulmak istiyorum çünkü neden olmasın ki?

O çok çekici.

Ama o tamamen yasak bölge.

Ve muhtemelen buradaki her kadının fantezisi.

Başkalarına bakire olduğumu söylesem muhtemelen bana gülerler. "Tatlım," diye tekrarlıyor kız kardeşim endişeyle.

"Sana hala bakire olduğumu söylemiş miydin?" Ona sordum.

Crue arkasından öksürüyor. Beni duyduğunu biliyorum ama umurumda değil. Adam artık benim kardeşim sayılır, değil mi? Ama asla ters düşmek istemeyeceğiniz bir tip çünkü aileden olsun ya da olmasın onu kızdırırsanız sizi yerin dibine gömeceğini biliyorsunuz.

"Babam, aileler arasındaki sözleşmeyi tamamladığınıza göre artık evlenmek zorunda olmadığımı söyledi ve dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyorum-" Aniden duruyorum, *çok* fazla şey açıkladığımı fark ediyorum, özellikle de onun özel günü olması gereken bir günde. "Özür dilerim. Çok duyarsız davrandım." Konuyu değiştiriyorum. "Şampanya güzelmiş. Belki bir bardak daha almalıyım." *Kapa çeneni, tatlım, ve sinirle hüngür hüngür ağlamayı kes. Aptal gibi görünüyorsun.*

Omzuma dokunuyor ve "Bir hafta içinde eve dönmem gerekiyor. Benimle gelmek ister misin? Kaçmak için?"

"Prenses?" Crue onun arkasından sessizce konuşuyor. "Evimizin her yüzeyinde sevişiyor olacağız. Kız kardeşinin gelip bizimle kalmasını istediğinden emin misin?" Sözlerinin fısıltı olması gerekiyor ama ben onu net bir şekilde duyuyorum.

Rya dönüyor, onun yanağını güven verici bir şekilde öperken yüz ifadesi bir şekilde azarlayıcı. Crue oflayıp pufluyor ve istediğini elde ettiğini anlıyorum. Şaşkınlık içindeyim.

Bu güçlü ve ölümcül adamı nasıl parmağında oynattığını. Yine de kız kardeşimden daha azını beklemezdim. Ben bile onunla uğraşmazdım.

"En azından iki gün sonra gelebilirsin," diyor bana, uzaklaşmadan önce sanki bunu düşünmüş ve kabul etmiş gibi.

Kız kardeşim babamıza baktı. "Senin için görücü usulü bir evlilik ayarlamasını mı istiyorsun? Çünkü eğer istediğin buysa bunu yapacağını biliyorsun."

Hayır, hiç de istediğim bu *değil*. Ama tüm hayatınız boyunca bir başkasının kaprisiyle evlendirileceğiniz ima edilip sonra da aniden serbest bırakıldığınızda, bu kesinlikle sizi mahvediyor. Teklifini değerlendirdim. Kız kardeşim son on dört yıldır New York'ta yaşamasına rağmen, eğitimime devam ettiğim ve ailemi mutlu ettiğim için onu hiç ziyaret etmemiştim. Ama Rya kendini orada bulabildiyse, belki ben de aynı şansa sahip olabilirdim.

Kaybedecek neyim var ki, değil mi?

"Geleceğim," dedim ona.

Yüz ifadesi emin olup olmadığını soruyor ama önce bir şey söylemiyor. Sonra başını salladı, yanağına bir öpücük kondurdu ve şöyle dedi: "Tamam, güzel. Orada olman gerçekten çok güzel olacak ve gerisini halledebiliriz. Çalışabilmen için vize işlemlerini başlatacağım. Belki bir iş bulmaya çalışabilirsin? Yeni bir şehirde arkadaş edinmek için genellikle iyi bir yoldur."

Hayatımda bir gün bile çalışmadım, ama bu düşünce neredeyse heyecan verici görünüyor, bu yüzden hemen cevap veriyorum. "Kulağa çok hoş geliyor, teşekkürler." Belki de yeni bir ben olabilirdim. Kendi gelirimi elde etmeyi deneyebilir ve her şeyin benim için halledilmesi yerine kendimi destekleyebilirdim.

Neredeyse aynı anda, Crue'nun barın yanında durup kendisine yaklaşanları görmezden gelirken bakışlarının bize doğru odaklandığını hissediyoruz. Dikkati bu odada sadece bir kişinin üzerinde.

"Belki de bu konuyu daha sonra konuşmalıyız," diyorum, açık bir imada bulunarak.

Rya kıkırdar. "İzninizle kocamın yanına gidip beni okşamasına izin vereceğim." Ama sonra hemen ekliyor, "Bakire olduğun için stres yapma tatlım. Doğru zamanın geldiğini anlayacaksın."

Bunu ağızımdan kaçırılmış olmam beni hâlâ şok ediyor. Ama daha da kötüsü, ben de hep aynı şeyi düşünmüştüm ve şimdi kendimi özel hissetmek istemiyorum. Çok uzun süre dayanmıştım, peki ne için?

Karşıdaki self-servis bara doğru ilerliyorum. Bir şişe şampanya alıp kendime bir kadeh dolduruyorum ve dans pistine bakıyorum.

"Hâlâ sikimi mi düşünüyorsun?" Sıçradım ve neredeyse içkimi döküyordum. Dawson'ın gizlice yanıma yaklaştığını bile duymadım. Elim hızla atan kalbimin üzerinde göğsüme bastırıyor.

"Ben..." Sözümü kesiyorum.

Sırıttıyor, yere bıraktığım şişeye uzanıyor ve kendine bir bardak dolduruyor. Bu adam bu kadar çekici olmamalı. Bu neredeyse bir suç.

"Ama şimdi öylesin?" Şampanyasından bir yudum alırken mavi gözleri beni yakalıyor. Başka tarafa bakamıyorum.

"Madem konuyu açtın..." Cesaretle söylüyorum. Çoğu erkeğe karşı bu kadar cesur olamadım. Ama nedense Dawson'la kolay oluyor. Belki de onu bir daha görmeyeceğimi bildiğim içindir.

İçkiyi bırakıyor ve sırtıyor. "Eğer istersen arka tarafta kullanılmayan bir dolap biliyorum-"

"Tamam," diye pat diye söylendim ve neredeyse şaşırılmış görünüyor. Bu kadar çekici birinin neden şaşırdığını bilmiyorum. Eminim her tür kadın onun her istediğini tereddüt etmeden kabul ediyordur. Başını yana eğiyor, sonra bardağını arkamızdaki bar tezgahına bırakıyor. Elime uzanıyor ve beni odanın arka tarafına doğru çekiyor. Resepsiyondan çıkıyoruz ve bakışlarım elimi tutan eline ve beni ne kadar rahat ama sahiplenici bir şekilde yönlendirdiğine yapışmış durumda. Başka bir yöne ve bizi kimin görmüş olabileceğine bakamayacak kadar gerginim.

Kalbimin atışını
duyabiliyorum. *Gerçekten
bunu yapmak üzere miyim?
Hayır, kesinlikle
yapmayacaksın.*

Kız kardeşimin düğününde bekaretimi kaybetmek mi? Gerçekten bunu yapmak için mi imza atıyorum? Ama sonra, bir kere oldu mu, bitmiştir, değil mi? Yeni bir ben. Sonunda kendim için verdiğim bir karar.

Bir kapının önünde duruyoruz ve kapıyı çekerek bir malzeme dolabını ortaya çıkarıyor. Dawson beni içeri sokuyor, sonra arkamdan içeri giriyor, alanın çoğunu dolduruyor, kapıyı kapatıyor. Işık yanıyor ve ben sinirli bir şekilde bir şey söyleyemeden ya da bunun kötü bir fikir olduğuna kendimi ikna edip kaçamadan, küçük bir gümbürtüyle beni kapıya doğru itiyor. Dudakları dudaklarıma değmeden önce elleri kalçalarımnda.

Ve hemen onun içinde eriyorum.

Bir arzu saldırısı, sıcaklık ve yakıcı istek beni ele geçiriyor.

Ve lanet olsun, nasıl öpüşüleceğini biliyor. Dili talepkar ama tembel. Sahiplenici ama bana da keşfetmem için alan sunuyor. Kesinlikle şimdiye kadar aldığım en iyi öpücüktü, ama zihnim yarışıyor.

Bu adam hakkında ne biliyorum ki? Komik biri.

Çok yakışıklı.

Ve o benim kız kısımlarımı şarkı söyletiyor.

Ayrıca kız kardeşimin yeni kocasıyla da arkadaş, ki kendisi inanılmaz derecede tehlikeli biri. Bu Dawson'ı da tehlikeli yapar mı? Bu düşünündeki insanların çoğu öyle ya da böyle suçlu. *Dawson da öyle mi?* Büyük ihtimalle.

Sert aletin iç uyluğuma bastırdığını hissettiğimde tüm bu düşünceler aklımdan çıkıyor.

Dick.

Dick.

Dick.

Düşünmeye yer yok...

...sadece

Dawson.

Daha fazlasını

istiyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Utanmadan ve düşünmeden, bu adamın teklif ettiği her şeyi kabul ediyorum.

Bunca zamandır yanlarımda sabit bir şekilde duran ellerimi kaldırıyorum ve gömleğini tutarak onu daha da yakına çekiyorum, eğer bu mümkünse. Kalçalarım doğal olarak ona sürtünüyor, aletin sürtünmesine susamış. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı için bedenimin kendi arzu biçimiyle kontrolü ele almasına izin veriyorum.

"Durun!" Dawson pantolonunu indirir ve geri çekilir.

Dudaklarının kayboluşunu anında hissettim. *Garip bir şey mi yaptım?* Kollarım iki yanıma düşüyor ve rujun muhtemelen ikimizin de yüzüne bulaştığını biliyorum ama bakışlarına karşılık veremiyorum.

"Hiçbir şeyim yok," diyor.

Oh! Doğru, prezervatif... tabii ki. Odadaki enerjinin değiştiğini hissedebiliyorum ama bunun bitmesini istemiyorum. Sonunda bakışlarımı kaldırıyorum ve onunkilerle karşılaştığımda bakışlarım kapüşonlu ve ateşle dolu. Keskin bir nefes alıyorum. Bunu çok fena istiyorum.

Onu. Onu istiyorum.

Bir çeşit cesaret buluyorum ve tekrar düşünmeden harekete geçiyorum. Şu an buradayım, o yüzden en iyi şekilde değerlendireceğim.

Elbisemden bir avuç tutarak hafifçe kaldırıyorum ve Dawson'a bir adım daha yaklaşıyorum. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Beni inceliyor, o fırtınalı mavi gözleri bana yapışmış. Bana ne yaptığımı sormuyor çünkü zaten biliyor.

Kemerine uzandım ve çözmeye başladım. Kemerini çözdüğümde, sikini serbest bırakmak kolaydı ve bunu yaptığım anda karşılaştırmaya başladım. Ağzıma aldığım son sik çok daha küçüktü. Seks yaparsak bu diğer deliğime sığabilecek mi?

Kahretsin.

Onu penisinin hemen üstünden öpüyorum ve ağzım aşağı doğru inerken homurdanıyor.

Dilimi ucunda gezdiriyorum, ilk tadımı alıyorum.

Sanırım oral seks konusunda iyiyim. Kız konuşmalarından çok şey öğrendim ve daha önce sakso çektiğim erkekler hep boşaldı, bu yüzden doğru yaptığımdan oldukça eminim. Ve Dawson'ı gerçekten boşaltmak istiyorum. Dawson gibi bir erkeğin dizlerinin bağını çözebileceğimi bilmek istiyorum.

"Siktir, tatlım." Homurdanıyor ve öne doğru eğilip ucunu dudaklarımla kapatıyorum, etrafını sarıyorum.

Kapı çalındı ve ben donakaldım. Biri açmaya çalışırken kapı kolu tıkırdıyor. İrkiliyorum, dişlerim onun sikinin etrafına dolanıyor ve kazara ısırıyorum.

Dawson yüksek sesle homurdanıyor ve beni sikinden uzaklaştırıyor. "Siktir," diye tıslıyor.

İkimiz de onun sikine bakarken kıcımın üzerine düştüm. Dehşete kapıldım. Onu nasıl ısırılmış olabilirim? Neredeyse artık bağlı olmamasını bekliyordum. Aletini iyice incelemeye fırsat bulamadan adımın kullanıldığını duyuyorum.

"Tatlım, içeride misin?" Babamın sesi.

Hay aksi! Panikledim. Yerden kalkarken kafam sert bir şeye çarptı.

"Aman Tanrım." Başımı tutarak yukarı baktığımda Dawson'ın burnunun kanadığını görüyorum.

Planlandığı gibi gitmedi.

"Tatlım?" diye tekrar sesleniyor babam. Kapı tokmağı bir kez daha tıkırdıyor ve Dawson ofluyor.

"Sadece ben varım. Tatlım yok." Bu sözleri söylerken gözleri beni yakalıyor. Bir eli hâlâ sikinin üzerinde, diğer eli ise hafifçe

burun kanaması.

"Tamam, teşekkürler." Babamın dediğini duyuyorum ve koridorda kaybolan ayak seslerini duyana kadar sessiz kalıyorum.

"Çok özür dilerim." Ona uzanıyorum ama o geri adım atıyor. "Yapmayalım," diyor Dawson başını sallayarak.

Açıktaki duran sikine bakıyorum ve çevresini saran acı verici kırmızı ısırtık izlerini görüyorum. "İsteyerek yapmadım," diye fısıldıyorum, alt dudağımı ısırıyorum, tamamen utanıyorum. Kendini dikkatlice geri çekiyor ve pantolonu çiğ deriye değdiğinde homurdanıyor. Bir elini cebine sokup peçete çıkarmasını ve burnunu silerek kan izlerini temizlemesini izliyorum.

"Bu gece için eve gitme vaktim geldi. Bu..." Dawson ne diyeceğini şaşırması gibi görünüyor ve sözünü bitirmeden yanımdan geçip arkasına bile bakmadan kapıyı açıyor.

Sonra da gitti.

Sikeyim.

BÖLÜM 2

Dawson

I İtalya'dan döneli iki hafta oldu. Ve aletimin iyileştiğini söylemekten memnuniyet duyuyorum.

Egom mu?

Sanırım bunun biraz daha zamanı var.

Ayrılmadan önce Honey ile tek kelime konuşmadım ve muhtemelen bu benim için boktan bir durumdu çünkü o küçük cadaloz hayatımda gördüğüm en güzel bal küpü. Bu da sorunun bir parçası.

Ama benim için ne kadar hızlı ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş olsa da, erkekleri tanıdığım kadar kadınları da tanıyorum. Bilmek benim işim. Ve Honey masum ve deneyimsiz. Ne ölçüde, tam olarak emin değilim. Ama ona hiç aklına gelmeyecek şeyler göstererek travma yaratmadan önce çekip gitmem en iyisiydi.

"Dawson." Sağ kolum Lesley'i yanımda bulmak için dönüyorum. Tüm işlerimin giriş ve çıkışlarında ve günlük işlerde bana yardımcı oluyor.

Ben zevk, ihtiyaç, arzu ve şehvet işindeyim.

Randevuya mı ihtiyacın var? Senin için birini buldum.

Bir arkadaşına mı ihtiyacın var? Senin için de var.

Bazıları bize eskort hizmeti diyor. Ben sadece her türlü *ihtiyacınızı* karşılayacağımızı söylemeyi tercih ediyorum çünkü hiçbir insan aynı zevklere sahip değil.

Ve personelimizi herhangi biriyle işe almıyoruz.

Hayır. Personelimizin yanına yaklaşmanıza bile izin verilmeden önce elimizden gelen en iyi şekilde incelenir ve test edilirsiniz.

Biz sadece arayıp rezervasyon yapabileceğiniz bir şirket değiliz. Numaramızı almak için bile hizmetlerimizi kullanmış birini tanımanız gerekir. Ve eğer bize kazık atarsanız, hizmetlerimize erişiminiz sona erer. Ve size bizden bahseden o kişi de hizmetlerimizden koparılır.

İşimizi ciddiye alıyor ve sektörümüzdeki tüm çalışanlara saygı duyuyoruz.

Saygısızlık edecek birini işe almak isterseniz bile -inanın bana, sırf onları cezalandırabilmek için eşleri gibi giyinip onlar gibi davranacak kadınları işe alan kocalarımız oldu- sorun değil, ancak onları doğru personelle eşleştirebilmemiz için önceden bilgilendirilmemiz gerekiyor.

Arzuları yerine getirmek için buradayız.

Ve bazı insanlar için arzular tabudur.

Zengin değilsen tabii.

Lesley'nin bana uzattığı davetiyeye bakıyorum. Yaklaşan etkinliğimizin saatini, tarihini ve yerini gösteren altın varak harfli siyah bir çağrı kartı. Bazıları buna bir çeşit karıştırıcı diyebilir, burada müşteriler ve eskortlar hizmet satın alınmadan önce kişisel bir dokunuş için karışabilir.

Lesley daha sonra bana davetiyelerin gönderileceği konukların listesini verdi. Düzenli gelenlere göz gezdiriyorum. Müşterilerimin hepsini tanıyorum ama bir ismi çıkarmasını söyledim.

Lesley bana profil resmini ve resmi şikayeti uzatırken, "Ve işte müşterilerden biri hakkında yeni bir şikayet ve sözleşmeyi kötüye kullanmakla ilgili bir suçlama," diyor. Her yüz ve şikâyet bana iletilir çünkü her olayla bizzat ilgilenirim. Kazançlı işler yapıyor olabiliriz ama personelinden asla ellerini kirlletmelerini istemem. Eğer bir mesajın iletilmesini istiyorsam, bunu genellikle kendim yaparım.

Şikâyetle detaylandırılan suçlama karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. Görünüşe göre bu gece belli bir kişiyi ziyaret edeceğim.

BÖLÜM 3

Bal

"N O, Rya'yla kalma fikrimi değiştirmiyorum," diyorum babama çantamı hazırlarken.

Beni izlerken başını sallıyor.

Düğünden bu yana iki hafta geçti.

Crue ve Rya'nın eve yerleşmesi için yeterli bir süre olduğunu düşünüyorum - Crue'nun buna karşı çıkacağını tahmin etsem de - ve buradaki herkesle vedalaşıyorum.

Annem şimdiden iki kez ağladı, gitmemem için yalvardı. Ama gitmem gerekiyor. Kendimi bildim bileli benden istenen her şeyi yaptım, çünkü babam Rya'nın kaçmasına çok üzölmüşü ve ben onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Öyle olduğunu söylemiyorum, ama burada kalıp evlenmek yerine Amerika'da annesiyle yaşamayı seçmesi sorumluluk tamamen bana ait.

Ve şimdi, hayatımda ilk kez, bana olmam *gerektiği* söylenen kişi yerine kim olduğumu ya da kim olmak istediğimi keşfedebileceğimi hissediyorum. Bir Ricci kadını, İtalya'nın en güçlü ve tehlikeli adamlarından birinin kızı. Artık Amerika'da kısa bir süreliğine de olsa Honey olmaya çalışabilirim, ne olursa olsun.

Ve bu ailemin etkisinden tamamen kurtulacağım anlamına gelmiyor. Babam kişisel korumam Marco'yu bana eşlik etmesi için zorluyor. Kendisi benim amcam sayılır ve kendimi bildim bileli Rya'nın ve benim korumam olmuştur. İşin iyi tarafı, beni takip etmekten onur duyuyor. Ya da o öyle diyor. Rya gittiğinde ilk başta bir yükü, bu yüzden isyan etmeye başladım.

Erkeklerle, siklerine dokunmama bile izin verecek kadar cesur olan birkaç kişiyle uğraştım, ama asla bundan öteye gitmedi. Hepsi de babamın gazabından korkuyordu çünkü onaylamazsa onları öldüreceğine hiç şüphe yoktu. Ama şimdi, bu yükümlülükten kurtuldum ve dürüst olmak gerekirse, eğer istersem, istediğim kişiyle yatabilirim. *Belki de.*

"Geri döneceğim. Ve daha fazla ziyaret için Rya'yı getireceğim," diye onu temin ediyorum. En azından bu sözler karşısında gülümsüyor. Rya, onun hayal kırıklığına uğramasına rağmen asla rekabet edemeyeceğim tek şey. Onun ilk çocuğu ve dik başlı, tıpkı babamız gibi. Kız kardeşimin en iyi ceza avukatlarından biri olmasının nedenlerinden biri de bu. Rya hiçbir davayı kaybetmedi ve her zaman istediğini elde ediyor gibi görünüyor. Ben de onun yarattığı hayattan biraz istiyorum. Artık babamın çatısı altında yaşamak istemiyorum. Birkaç yıl içinde otuz yaşına gireceğim, o yaşta anne babayla yaşamamanın sağlıklı olmadığına eminim. Babam ve annem beni ikna etmeye çalışsalar bile, ihtiyacım olan her şeye burada, onların yanında sahibim.

"Güzel. Annen muhtemelen hâlâ odasında ağlıyordur. Tekrar hoşça kal demeyi unutma." Kollarını sıkı bir sarılışla bana doladı. Mafya dünyasında korkusuz ve acımasız olarak ün yapmış biri olarak, kızlarına karşı kesinlikle yumuşak bir noktası var ve bu yüzden onu çok seviyorum. Babamın anneme nasıl davrandığını izlediğim için herhangi bir erkeğin beklentilerimi karşılayabileceğinden şüpheliyim. Ama emin olduğum bir şey var ki, hiç kimse onun benim için neyin yeterince iyi olduğuna dair beklentilerini karşılayamayacak.

UÇUŞ UZUN, çetin ve yorucu ama bir o kadar da heyecan verici.

Kız kardeşim vardığımda beni bekliyor ve yalnız değil. Crue onun yanında duruyor, kolu sahiplenici bir şekilde belinde. Aramızdaki ilişki asla yürümeyecekti ve Crue ile nişanlandığımız andan itibaren benimle birlikte olmadığını biliyordum. Anlaşmalı bir evlilik olmasına rağmen, olması gerekenden daha büyük bir mesafe vardı, ama nedenini tam olarak anlayamıyordum.

O mesafenin kız kardeşim olduğu ortaya çıktı. Ona aşıkmış.

Kabul, kız onun sevgisinin her zerresine değer. Ve görünüşe bakılırsa, Crue onu asla bırakmayı planlamıyor. Parmağındaki yüzük bunun bir kanıtı.

gerçek. Ve eminim ki biri ona iki kez baksa, muhtemelen onu vurup öldürürdü.

"Babam kaçmana izin verdi," diyor Rya, sarılmak için beni yanına getirerek. Marco sessizce arkamda durmaya devam ediyor.

"O yaptı. Yine de geri dönmeye karar verdiğimde seni de yanımda getirmesi için onunla pazarlık yaptım." Rya'ya gülümsedim.

Kaşlarını kaldırıyor. "Şimdiden dönüş planları mı yapıyorsun?"

"Henüz değil. Ama ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Gittikçe anlayacağım." Kibarca gülümsüyorum. Çünkü New York'a ayak basmak ne kadar heyecan verici olsa da, kız kardeşime olduğu gibi bana da uyup uymayacağını bilmiyorum. O on dört yıldır burada. Belki ben sevmeyeceğim. Ya da en azından kalıcı olarak. Ama denemeden bilemem.

"Merhaba tatlım," diyor Crue, çantama uzanıyor ama elini karısının üzerinde tutuyor.

"Merhaba." Ona başımı sallayıp kız kardeşime bakıyorum. Bu mafya babasını bu kadar evcil görmek garip geliyor. İnsanlar hâlâ onun etrafında temkinli adımlarla dolaşıyor. Etrafındaki atmosfer onun tehlikeli olduğunu inanılmaz derecede belli ediyor. Ya da belki de yanlarında o kadar da ihtiyatlı olmayan iki koruması var.

Rya ve Crue arasındaki samimiyete bakıyorum. Burada bir hayatları var ve *o anda belki de benim için üzüliyordur diye* düşünüyorum. "Kalacak başka bir yer aramalı mıyım?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Crue, aynı anda Rya da "Hayır," diyor.

Ona ters ters bakıp başını sallıyor, sonra gözlerini devirerek bana dönüyor. "Evimizde boş bir odamız var. Aslında birden fazla boş odamız var," diye eklemeyi ihmal etmiyor. Buranın aslında Crue'nun evi olduğunu ve İtalya'dan döner dönmez buraya taşındığını biliyorum. Yine de bana Crue'nun onu kızdırdığı zamanlar için hala kendi dairesini sakladığını söyledi. Ve Crue'nun kontrolcü doğasının onu sık sık kızdıracağından hiç şüphesi yok.

Crue hiçbir şey söylemiyor, gerçi söylemek istediğini biliyorum. Ama kız kardeşimin her tartışmayı kazanabileceğini öğrenmiş olmalı. Ama gerçek şu ki -en azından ilk birkaç gün- kız kardeşimle vakit geçirmek, onu yeniden tanımak, nerede ve nasıl yaşadığını görmek istiyorum. On dört yıl sonra, Amerika'nın nesinin bu kadar harika olduğunu ve neden eve dönmediğini bilmek istiyorum.

"Tamam, burada olduğum için heyecanlıyım" diyebildim sadece. "Yeni başlangıçların şerefine."

BÖLÜM 4

Dawson

"W Neden buradasın?" Bir şişe viskiye uzanırken Crue'ya soruyorum.

"Evim istila edildi. Bütün hafta boyunca, ne zaman

Karım, bana sessiz olmam söylendi," diye yakınıyor.

İç çekiyorum. Bunun nasıl *benim sorunum olduğunu* bilmiyorum. Ama Crue kendini dayattığında ondan kurtulmanın tek yolunun kendi rızasıyla gidene kadar beklemek olduğunu da biliyorum.

Ofisimde oturuyoruz, Crue masamın diğer tarafında otururken potansiyel müşteri-escort eşleşmeleriyle ilgili evraklar önümde yığılı.

"Tamam, neden?"

"Küçük kız kardeşi şu anda bizimle yaşıyor."

Yığınımı düzenlerken şaşkınlığımı belli etmiyorum.

Tatlım.

Aklıma hemen anılar geliyor; ellerimin altında nasıl hissettiği, dudaklarında ve dilinde şampanyanın tadı. Çok tatlı ve çok masumdu. Bu küçük şey sayamayacağım kadar çok kez aklımdan geçti, sadece düğünde olanlar yüzünden değil, buna rağmen üzerimde bir etki bıraktığı için.

Ve onu aklımdan çıkaramıyorum. Ve şimdi o burada.

Etkilenmemiş gibi davranmaya çalışarak, "Ona

taşınmasını söyle," diyorum. "Karım bunu

söyleyemeyeceğimi söyledi," diye homurdanıyor.

Ona ne yapması gerektiğinin söylenmesine gülmek istiyorum.

Bu adama ne yapması gerektiği
asla söylenmez. Onun dışında.

Honey'i de işin içine kattığında ortalık karışmıştı. Rya'nın aileleriyle görüşmeye hayır demesine rağmen Honey'le nişanlanması berbattı ama Crue'yla başa çıkabilecek tek kişi Rya'ydı.

Ve Honey ve Crue'nun düşüncesi.

"Tam olarak ne dedi?" Elindeki viski şişesine uzanarak soruyorum, ama şişeyi doldurmuyor, sadece oynuyor gibi görünüyor. Bir bardak alıp kendime bir tane dolduruyorum.

Honey ve Crue'nun düşüncesi dayanılmaz.

Beni bu kadar etkilemiş olması beni daha da sinirlendiriyor.

"Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Eğer kız kardeşimi kovmaktan bahsedersen, bir hafta boyunca bana dokunmana izin vermem. ' diye inliyor. "Onsuz birkaç saat bile geçiremezken bu çok uzun bir süre."

Gülüyorum ve öfkeli bakışları bana yöneliyor.

Gözlerimi deviriyorum ve viskiden bir yudum alıyorum. Boğazımdan aşağı süzülürken hissettiğim yumuşak, pürüzsüz ve ipeksi his, "Neden onu Rya'nın eski dairesine göndermiyorsun?" diye önerirken hissettiğim yanma ve kızgınlığa yardımcı oluyor.

Homurdanıyor. "Bunu zaten önermediğimi mi sanıyorsun? Ama babaları onun bizden bu kadar uzakta olmasına izin vermez."

Kulağa doğru geliyor. Rya'nın tasmaı biraz daha uzun olabilirdi ama Honey onların narin, değerli çiçeğiydi ve tasmaındaki esneme belli ki çok azdı.

"O zaman bir daire satın al ve Honey'e teklif et." Konuşmaya başlıyor, ağzı bir açılıyor bir kapanıyor. "Seninle aynı binada," diye teklif ediyorum. "Böylece Honey Rya'ya yakın olur, sen de kendi alanına sahip olursun."

Telefonuna uzanmadan önce yüz hatlarında karanlık bir şey dans ediyor ve birkaç dakika yazdıktan sonra gülümsüyor. "Geri döneceğim."

Telefonu kulağına götürüp ofisimden çıkarken onu izliyorum.

Evrak işlerime dönüp baktığımda, bu yığını bitirmenin ne kadar süreceğini merak ediyorum. Bu saçmalık, bir işi yürütmenin en kötü yanı. Tüm potansiyel eskort adayları çekici ama biz sadece çekici olanları kabul etmiyoruz. Her biri hakkında özel ve tanımlayıcı bir şey olmalı. İtalya'dan beri kimsede o cazibeyi bulamadım. Sanırım küçük bir bal küpünün bununla bir ilgisi var. Ve şimdi benimle aynı şehirde olduğunu bilmenin cazibesi çok büyük. Düşüncesi bile sikimi kaldırıyor.

onun acı veren ısırığı. O kadının önümde diz çökmüş, dilini sikime vuran görüntüsü...

Dikkatsiz davrandım.

Ama o zamandan beri aklımdan çıkmıyor.

"Tamamdır. Sana borçluyum." Crue beni dalgın düşüncelerimden koparıp masama vuruyor. "Gel. Taşınmasına yardım edeceksin."

"Yapamam."

"Oh, ama yapabilirsin. Çünkü hatırladığım kadarıyla düğünümde onunla birlikte bir erzak dolabı bırakmıştın." Bakışları beni iğneledi. *Hay sikeyim! Bu kadar çok şey görmesinden nefret ediyorum.* Pek çok yönden aynıyız. Ama işime burnunu sokmasını istemiyorum.

"Ne zamandan beri senin tarafından sıkı bir şekilde incelenmemiş kadınlarla yatıyorsun?" Crue kaşlarını kaldırır.

Bu doğru. Sikişmek istediğimde, gizlilik sözleşmelerinin imzalandığından emin olurum ve kimse bana geri dönemez veya benim olan bir şeyin peşine düşemez.

Bu işi sıfırdan kurdum ve hiçbir şerefsizin elimden almasına izin vermem. Hayatta olmaz.

Honey bir anlık düşüncesizlikle hareket etmişti.

Ama Crue'nun imalarına da inanmıyorum.

"Ben de o gün gözünün sadece yeni evlendiğin karında olduğunu sanıyordum. Gururum okşandı," diyorum. "Hiçbir şey olmadı."

"Saçmalık."

Umursamazca omuz silkiyorum ve evraklarıma bakıyorum. "Mobilya taşımak için bir şirket kiralayın. Bu benim uzmanlık alanım değil," diye rahatça cevap veriyorum ve viskimden bir yudum alıyorum. Cazibe çok büyük ve uzak durmalıyım, yoksa kendimi ve imparatorluğumu korumak için koyduğum tüm sınırların ve kuralların yüzüme patlamasını riske atacağım.

Crue içkisini geri atıyor ve tek kelime bile etmeden çıkıp gidiyor. Rahatsız edici bir şekilde sertleşmiş sikimi düzeltiyorum, Honey'nin önceki düşünceleri vücudumu tam bir kargaşaya soktu.

BÖLÜM 5

Bal

RYa ve ben mutfak tezgahının etrafında oturmuş, yaptığım Tiramisu'nun son kalanını cilalarken, Marco pencerelere en yakın dairesel sehpa da kahvesini yudumluyor ve gazetesini okuyor. Aklımı başımdan alıyor.

Buranın mutfağı çok büyük olmasına rağmen ne Crue ne de Rya mutfağı kullanıyor. Her ne kadar ilk başta son bir haftadır mutfağa tecavüz ettiğimi düşünsem de, zamanımın çoğunu mutfakta onların kişisel şefiyle geçirdim. Birbirimize yemek pişirme tüyoları veriyorduk ve bu beni evimde hissettiren tek şeydi. Her zaman evde yemek yapardım ve bu beni mutlu ederdi.

"Kahretsin, tatlım, bu iyiydi." Rya karnını okşar.

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Lawson için son bir parça ayırdım ve onun eleştirisini öğrenmek istiyorum" diyorum düşünceli bir şekilde, şeflerine atıfta bulunarak. Rahmetli Nonna'm dışında ailemde yemek yapan kimse yok, bu yüzden yemek yapmayı benim kadar seven biriyle paylaşmak güzel.

"İş arama nasıl gidiyor?" Rya bana soruyor.

Babamın verdiği harçlık buradayken bir işe ihtiyacım olmaması için fazlasıyla yeterli, ancak hiç çalışmak zorunda kalmadım ve denemek istiyorum, bu yüzden geldiğimden beri iş başvurularında bulunuyorum. Yirmi yedi yaşındaysanız ve gerçek bir deneyiminiz yoksa bu çok zor. Bu yüzden çeşitli pozisyonlara başvurduğum ama ne istediğimden tam olarak emin değilim.

"Başvurdum. Sadece ne yapmak istediğimi bilmiyorum."

Şimdiye kadar hayatım benim için düzenlenmişti ve kendim için ne isteyebileceğimi hiç düşünmedim. Kendi yolunu çizdiği için Rya'yı

kıskanıyorum, ama ben

O değil.

"Acele etmeyin. Buraya daha yeni taşındınız. Sıcak yoga stüdyomda bir resepsiyonist aradıklarını biliyorum."

"Belki," diyorum, düşünerek.

Çatı katına çıkan asansörün kapıları açılıyor, Crue vals yaparak içeri giriyor ve her zamanki siyah kıyafeti tertemiz görünüyor. Selamlamak için Rya'nın yanağına bir öpücük konduruyor ve önüne bir dizi anahtar bırakıyor.

Rya ona dik dik bakıyor, ama o aldırıyor. "Senin evine," diyor bana.

"Pardon, ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"İki kat aşağıda. Sen" -beni işaret ediyor- "hemen hareket et." "Crue," diye azarlıyor Rya ve ona dönüyor.

"Seni yatağı bağlamak ve çığılık atmanı sağlamak istiyorum. Kız kardeşin buradayken bunu yapmamı gerçekten istiyor musun?" Crue ona sorar.

Kahvemini kalanını geri atarken boğılmamaya çalışıyorum. Ve bu kesinlikle gitmem için bir işaretti. Ve bunu kişisel olarak algılamıyorum.

"Tamam, eşyalarımı toplayacağım," diyerek ayağı kalkıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bana yaşayacak bir yer verdiği için minnettarım. Rya evdeyken onunla vakit geçirmeyi seviyorum ama kız kardeşimle kocasının her gece seks yapmasını dinlemek acı verici. Gürültü önleyici kulaklıklar bile ancak bu kadarını engelliyor. Rya'ya daire baktığımı söylemedim ama bu işimi çok daha kolaylaştırıyor. Gerçi bu sabah baktığımda bu binada boş bir daire yoktu, yani yakın zamanda listeye alınmış olmalı.

"Gitmek zorunda değilsin," diyor Rya, beni boş odaya kadar takip ederken Crue'ya ters ters bakıyor.

Mutlulukla kıyafetlerimi bavula atıyorum ve ona gülümsüyorum. "Rya, sorun değil. Zaten kendi evime çıkmayı düşünüyordum, bu da işe yaradı. Seni seviyorum ama lanet olsun, ikiniz de çok gürültücüsünüz." Yüzü bile kızarmadı. "Yeni evlisiniz ve kendi alanınıza ihtiyacınız var, bu yüzden kendime ait bir yerimin olması benim için iyi. En son ne zaman yalnız kaldığımı hatırlamıyorum."

Bunun cevabının asla olduğuna eminim.

Kendime ait bir yerim olacağı için heyecanlıyım. Büyük olasılıkla sessiz olacak ama kim olduğumu ve ne istediğimi anlamam için bana alan sağlayabilir. "Bu benim için yeni bir başlangıç olacaktı ama sizin için de öyle. Benim için sorun yok. Yirmi yedi yaşımdayım... Bu normal bir adım."

Rya tereddütlü görünüyor ama anlamış gibi başını sallıyor. "Paraya ihtiyacın var mı?"

Gülüyorum. "Aşırı korumacı babamızla tanıştın, değil mi? Bana haftalık harçlık gönderiyor."

Telefonum çalıyor ve cebimden çıkarıyorum. Mesajı okuyorum ve karnım beklentiyle dönüyor. "Aman Tanrım! Yarın bir iş görüşmem var."

"Gerçekten mi? Nerede?" diye soruyor omzumun üzerinden eğilerek.

"Buradan çok uzakta olmayan, yani yürüme mesafesinde bir iç çamaşırı mağazası var, eleman arıyor. Dün uğradım ve müdüre işi sordum. Vay canına." Tüm bunların ne kadar tesadüfi olduğunu ve gözümün önünde ne kadar hızlı şekillendiğini görünce neredeyse şok oluyorum.

"Sanırım bahsettiğin kişiyi tanıyorum," diyor Rya. "Eğer gelip benim için çalışmak istersen, belki ben de bir şeyler ayarlamaya çalışabilirim."

Gülerek başımı sallıyorum. "Hayır, bütün bunları sana bırakıyorum. Daha kötü bir şey düşünmüyorum," diyorum ona, hakaret etmek için değil, ki anlıyor. Hayatım boyunca insanlar beni kontrol etti. Neredeyse iç çamaşırı dükkânının mümkün olan her şekilde benim kaptan köşkümün tamamen dışında olduğunu hissediyorum ve bu beni heyecanlandırıyor.

"Teklifim hâlâ geçerli."

Crue içeri girip valizimi kaldırırken, "Umarım artık burada yaşamayacaksın," diyor. Gülmemeye çalışıyorum çünkü Crue Monti'nin kendisine gülünmesinden hoşlanmadığını biliyorum ama bu hevesi komik.

"En azından bir yatak var mı?" Ona sordum.

"Evet. Ve bir kanepe ve televizyon. Her şey ayarlandı, rica ederim." Yatak odasından çıktı ve kapıya ulaştığımızda Rya'ya dönüp, "Döndüğümde çıplak olun," diye homurdandı.

"Bunu duymama gerek yoktu," diyorum başımı sallayarak.

Crue ve ben asansörle birkaç kat aşağı iniyoruz ve koridorun sonunda Crue siyah ahşap bir kapının önünde duruyor. Kapıyı açtığında tarzının ne kadar şık olduğuna şaşıyorum. Bu daire çatı katı kadar büyük değil, ancak iki yatak odası hala büyük, bu da benim için mükemmel.

Sol tarafımdaki oturma odası ve sağ tarafımdaki ada tezgahlı mutfığa bakarken midemde kelebekler dans ediyor. Eğlence alanını geçince muhteşem bir manzaraya sahip tavandan tabana cam pencereler var.

"Televizyonu ve diğer tüm saçmalıkları bugün teslim ettirdim. Kız kardeşini yirmi dört saat boyunca rahatsız etme," diyor Crue, eşyalarını yerleştirirken

ve sonra kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıktı.

Crue da kapıyı Marco'nun üzerine kapatarak içeri girmesini engelledi. İçeri girip her şeyin güvenliğini denetlemek istediğine şüphe yok, ama ben kendim denetlemek için birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum.

Alt dudağımı ısırıyorum ve küçük bir ciyaklama kaçıyor. *Bunların hepsi gerçekten benim mi?* Elimi mutfak tezgahında gezdiriyorum, genişliğine hayranlıkla bakıyorum ve pişirebileceğim her şeyi hayal ediyorum . Yatak odasına göz atıyorum. Yatağın üzerindeki koyu pembe yorganı görünce, kendimi büyük bir çocuk gibi hissederek üzerine atıyorum ve sağ tarafımdaki pencerelerden görünen manzaraya bakıyorum. *Belki New York bana yakıştır.* Beni ağırlaştıran tüm beklentiler yavaş yavaş kayboluyor.

Burada kimse kim olduğumu bilmiyor -ben bile- ve uzun zamandır ilk kez derin bir nefes alıyormuşum gibi hissediyorum.

İçimde küçük bir isyan kıvılcımı tutuşuyor.

Belki de buradayken mümkün olduğunca çok eğlenmeye çalışmalıyım.

Ve bu düşünceyle birlikte, heyecan çok büyük.

BÖLÜM 6

Dawson

I Mağaza müdürlerimin kimi işe alıp kimi işten çıkaracağına pek karışmıyorum ama maaş bordroları için masama gelen tüm isimleri görüyorum. Ve onun ismi ortaya çıktığında şaşıyorum ve hemen tanıyorum. Bir yanımda neredeyse Crue'nun onu bu işe bulaştırıp bulaştırmadığını düşünecek ama o önemsiz bir şeyle oyun oynayarak zaman kaybedecek biri değil. Ayrıca bu küçük bal küpünün beni ne kadar etkilediğini başka kimse bilmiyor.

Cilt.

Honey Ricci.

Nasıl oldu da bu kadar masum bir şekilde benim dünyama adım attı?

Bu özel mağaza sadece görünüşe göre işe alım yapıyor, sadece ürünleri satabilecek ve giysilerden anlayabilecek kişileri istihdam ediyor. Özgeçmişine bile bakmadan, ki özgeçmişinde çok fazla iş geçmişi olduğundan şüpheliyim, müdürün onu neden işe aldığı çok açık. Masumiyet ve vahşi fanteziler kokuyor ve işin inanılmaz yanı bunun farkında değil.

"Dawson." Daphne kendinden emin adımlarla ofisime girerken başımı kaldırıp bakıyorum. Daphne ve benim bir dargın bir barışık ilişkimiz var. Sözleşmeli tabii ki. Daha da ilerleyene kadar benim için özel eskort olarak çalışmıştı. Sınırlar, sözleşmeler ve beklentilerle ikimiz de korunuyoruz. Ben ona finansal olarak bakıyorum, o da beni memnun etmek için düzenli olarak yaptığım buluşmalara uyuyor. Bu, Honey ile yaşadığım bir hata nedeniyle İtalya'dan döndüğümünden beri düzenlemediğim bir buluşma. İnanamıyorum.

Neredeyse ona bedavaya bir şey veriyordum, kendimi sorumluluğa açık bırakıyordum - oraya gitseydik kadın inşa ettiğim her şeyi alabilirdi.

Daphne masamın köşesinde otururken çenem geriliyor, aklım hâlâ Honey'de. Onunla ilgili bir şey beni içine çekti ve tüm hislerimi kaybettim. Onu o malzeme dolabında korumasız becerecektim ve bu küçük randevu bana her şeye mal olabilirdi.

Ki bu hiç bana göre değil.

"Yeni bir iç çamaşırına ihtiyacım var..." Daphne bana gülümsüyor. Uzun kumral saçları omzunun üzerinden dökülürken orman yeşili gözleriyle bana dikkatle bakıyor. Muhtemelen son birkaç haftadır onu neden aramadığımdan emin olmadığını biliyorum ve merak beni mağaza konusunda daha iyi bir hale getirdi.

"Harika, ben de tam markete gidiyordum. Sen de benimle gelebilirsin."

Cevabımdan memnun olan Daphne masadan atladı ve eteğini düzeltti. Genellikle ona kredi kartımı verirdim ya da mağazaya geleceğini söylerdim. Onu asla şahsen oraya götürmezdim.

Mağazalarım belirli bir müşteri kitlesine hitap ediyor -yeni bir araba fiyatında savurganlık yapabilenler.

"Bir iç çamaşırı modeli rolü için seçmelere katılıyorum ve markanızla yürümek istiyorum. Bilirsiniz... sergilemek için."

Daphne hakkında her zaman sevdiğim bir şey, onun alan biri olmamasıdır. Asla çok fazla şey istemezdi ve dürüst olmak gerekirse eskortluk konusunda berbattı. Çok yumuşaktı ve müşterilere çok bağlıydı. Aynı zamanda çok nazikti, ama bu onu çoğu kişi için çekici kılan şeydi. Arkadaşlık samimiyetiyle onları kendine çekerdi ama farklı zevk biçimlerine karşı donanımlı ve açık fikirliydi.

Masumiyet kokan Honey gibi değil. Sadece parmağında bir yüzük olmasını isteyen ve evlilik görevlerini her seferinde aynı pozisyonda yerine getirecek bir tipe benziyor. Ve bu beni neden kızdırıyor bilmiyorum. Onunla hiçbir alakam yok ama yine de takıntı haline getirdim. New York'a gelip mağazalarımın birinde çalışacağını hiç düşünmemiştim.

Dükkanın sahibi olduğumu bildiğinden bile emin değilim.

"Seni ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum." Daphne uzanıp bacağıma dokunuyor. "Sert bir dış görünüşün var ve bunu anlıyorum. Mafyayla takılıyorsun ve kötü şeyler yaptın. Muhtemelen hâlâ da yapıyorsun. Ama kendine yakın gördüklerini de önemsiyorsun."

Bu konuyu neden açtığına şaşırarak -büyük olasılıkla son zamanlarda onu aramadığım için- hiçbir şey söylemiyorum.

beni önemsiyor. Gerçi onun da kendince önemsedini biliyorum. Ama bu beni etkilemiyor.

"Bana sadece küçük bir parçanızı verdiğinizi ve kimsenin içeri girmesine izin vermediğinizi biliyorum, ama burada olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Saçlarını parmak uçlarıma doluyorum ve başını geriye doğru çekiyorum. Neredeyse beklenti içinde bekliyor. Ama ona baktığımda, açık ağzına ve ona sunabileceğimi bildiği şeyin beklentisiyle dilinin dudaklarının üzerinde gezinme şekline baktığımda, hissediyorum ki...

...hiçbir şey.

Siktir!

Onu bırakıp kapıya doğru yürümeye başlamadan önce tek söylediğim "Not edildi," oldu.

Neredeyse kafası karışmış gibi görünüyor ama beni takip ederken hiçbir şey söylemiyor, sanki aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi bir model olarak kişisel çabaları hakkında beni bilgilendiriyor. Ama doğrusu, bunu artık benim için yapmıyor ve bu da başlı başına bir endişe kaynağı. Acaba bunun köşeye sıkıştırmak üzere olduğum küçük tatlı mafya kızıyla bir ilgisi var mı?

Mağazaya vardığımızda hava kararmıştı. Işıklar yanıyor ve kapanış saatinden önce birkaç müşteri göz atıyor.

Daphne benden tek kelime daha duymadan arabadan indi.

Ona şu anda burada olmasının tek sebebinin onu becerebilmek ve ağzını açmayacağına güvenmek olduğunu söyleme zahmetine girmiyorum. Daphne'yi ihtiyaçlarımı karşılamak için kullandığım birinden fazlası olarak görmüyorum. Bunu acımasızlık olsun diye söylemiyorum. Bu sadece böyle ve o da bunu biliyor. Aksini düşünmesi için ona hiç sebep vermedim.

Daphne mağazaya girmeden önce beni beklemiyor ve masum Bayan Ricci'nin içeride olduğunu zaten biliyorum çünkü koruması Marco dışarıda duruyor, telefonunu karıştırırken bir yandan da rahatça puro içiyor. Bu kesinlikle bir sorun. Zaten çok fazla göze batıyor. Ama Bay Ricci'nin küçük kızının korunmasız bir yere gitmesine izin vereceğini sanmıyorum.

Kapıyı açıyorum ve tezgâhın arkasında durmuş, sırtı bana dönük, duvardaki bir şeye uzanan Honey'yi hemen fark ediyorum. Saçları dökülmüş ve hatırladığımdan daha uzun. Doğru yerlere yapışan dar siyah bir gömlek giyiyor.

Daphne'ye, benimle göz teması kuramayan karşılayıcımız tarafından bir flüt şampanya uzatılıyor. Bana da bir tane ikram ediyor ama Daphne'nin Honey'ye doğru yürüyüp ondan yardım istemesini izlerken hemen reddediyorum. Daphne beğendiği ve ihtiyacı olan bedende bir parçayı işaret ederken Honey parlak ve misafirperver bir şekilde gülümsüyor. Honey tezgâhın arkasından çıkıp parmak uçlarında yükselerek ürünü almaya çalışıyor ama başaramıyor. Oflayıp pufluyor ve tekrar deniyor. Arkasından yaklaşıp başının üzerine uzanıyorum ve istediği sütyeni alıp ona veriyorum.

Sırtı bana dönük, bu yüzden ben olduğumu bilmiyor, yani arkasını dönüp gözleri açılana kadar.

"Merhaba tatlım." Sütyeni hızla göğsüne bastırırken gülümsüyorum.

Daphne aramıza bakıyor ve sanki aniden şoktan çıkmış gibi, Honey sıkıca gülümsüyor ve Daphne'ye denemesi için sütyeni uzatıyor. Daphne soyunma odalarına doğru yürüyor ama omzunun üzerinden bir kez daha şüpheyle bakmadan edemiyor.

"Buradasın," diyor Honey, kafası karışmış bir halde. Yanaklarındaki sıcak kızarıklık hoşuma gidiyor. Çoğu insanın bana bakışından farklı, sanki bir tür ödölmüşüm gibi. Ya dik dik bakıyorlar ya da bakışlarını kaçırıyorlar. Ama bu kadın öyle değil, kendine o kadar güveniyor ve yine de bazen kayıp bir geyik gibi görünecek kadar tuhaf bir masumiyeti var. Kulağına yaklaşıp kokusunu içime çekiyorum - kesinlikle kötü seçimler gibi kokuyor.

"Her gün bal yiyorum. Acaba senin tadın da adaşın kadar tatlı mı?" Nefesini içine çekiyor ve yanakları daha da kızarıyor.

Geri çektiğimde, kelimeleri bulamıyor gibi
görünüyor. Bu manzara karşısında sikim seğiriyor.

Buraya gelmemeliydim.

Karanlıkta kalmalıydım.

Ama şimdi tekrar sikimi ısırmasına izin versem mi diye düşünüyorum.
Onu duvara yaslıysam dudaklarının tadı nasıl olur?

Uzak kalamıyorum.

BÖLÜM 7

Bal

I Kafam karışık, tam olarak ne olduğundan emin değilim, durumdan değil ama bedenimden emin değilim. Her yerimin yandığını hissedebiliyorum.

Hepsi o burada
olduğu için. Ve
neredeyse bana
dokunuyor. Bana
dokunmamalı.

"Benim iş yerimdesin," diye kekeliyorum.

Marco'nun cam kapıdan baktığını ve dikkatle bizi izlediğini görüyorum. Dawson'ı tanıyabiliyorum ve babamın düğünden beri onu pek sevmediğini düşünürsek, bu Marco'nun konuşmamızı istemediği anlamına geliyor.

"Öyle görünüyor." Sırıttıyor.

Onu baştan aşağı süzdüm ve her zamanki gibi beni etkiledi. Onunla ilk tanıştığımda Dawson'da fark ettiğim ilk şeylerden biri buydu. Tarzı var ve neredeyse her şeyin altından kalkabiliyor.

Bu, nüfusun geri kalanı için tamamen adaletsiz bir durum.

Ama sonra beni güldürdü ve kısa süre sonra onunla yapmak istediğim tek şey ağza alınmayacak şeylerdi.

Hâlâ da öyle.

Başka bir insanın bana dokunmasını hiç onun kadar istememiştim.

Ve bu bir sorun.

Dawson burada olmamalıydı.

"Neden?" Sormayı başarıyorum. "Burası bir iç çamaşırı dükkânı." Tanrım, lütfen bana bir kız arkadaşı ya da karısı olduğunu söyleme. Kesinlikle yok,

Özellikle de dolapta yaptıklarımızdan sonra. Onun zaten başkasının olduğunu düşününce aklım başımdan gidiyor.

"Çok iyi farkındayım."

"Bayan, kedileri sever misiniz?" Bu soru üzerine arkamı dönüyorum ve daha önce hizmet ettiğim güzel esmerin arkamda durduğunu görüyorum.

"Elbette?" Cevap veriyorum.

Muhteşem bir kadın. Yavaş bir daire çizerken vücudu uzun ve zayıf. Kadın güzel, bronz teni ve orman yeşili gözleriyle bir modele benziyor.

"Soru, sizce bir kedi bundan hoşlanır mı?" diye soruyor.

Ne? Tereddüt ediyorum, onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim. "I-"

"Yarın bir seçmem var ve bunu giyerken bir kediyi tutmam gerekiyor. İç çamaşırı kedi maması reklamı için ve kedi sahibi olan herkesin yaşlı ve yalnız olmadığını göstermek için seksi giyinmemi istiyorlar."

Gülmemeye çalışıyorum. "Kediler harikadır. Bence kedi de bu kıyafeti sevecek," diyorum. Cevabımdan memnun bir şekilde gülümsüyor ve soyunma odalarına geri dönüyor.

"Kedileri sevmiyorsun, değil mi?" Dawson omzuma doğru eğilip sırtırtırken sorduğu soruyla yerimden sıçıyorum.

Hemen aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyorum. "Hiç de bile. Kedilerden nefret ederim.

Ben daha çok yılan insanıyım," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Nedenmiş o, tatlım? Pençelerini sevmiyor musun?" Ben cevap veremeden parmağını kaldırdı. "Çünkü eğer doğru hatırlıyorsam, ısırmaı kesinlikle seviyorsun. Dişlerin kesinlikle sikimde bir iz bıraktı."

Kimsenin konuşmamızı duymadığından emin olmak için etrafıma bakarken tenimdeki sıcaklık artıyor.

"I..." Lanet olsun! Benimle alay ediyor ve bundan büyük zevk alıyor.

"Sadece sevdiğin şeylerin bir listesini topluyordum.

Kedilerden hoşlanmadığını fark ettim." "Neyi sevdiğim neden önemli ki?"

Dawson boğazımdaki altın kolyeye uzanıyor ve bal küpü kolyesini inceliyor. Kötü bir şey ama büyükannemin son hediyesi ve o zamandan beri takıyorum. Parmakları tenime değiyor ve dokunuşu beni olduğum yerde donduruyor. Sonra bana günahkâr bir gülümsemeyle bakıyor.

"Bir şey görmek ister misin, tatlım?" diye soruyor.

Cevap olarak başımı sallamak istiyorum, ama bunun yerine itaatkâr bir şekilde başımı sallıyorum. Gerçekten aptalca. Bahse girerim herkes onun büyüüne kapılıyordur. Ben karşı koyamadan, o

elimini tutup beni dükkanın arkasına doğru çekti. Sadece çalışanların girebildiği bölüme giriyor, ışığı yakıyor ve pantolonunu indiriyor.

"İşteyim, Dawson," diye tıslıyorum, her şeyden çok şok olmuş bir halde. Gerçekten de isteyken onun için dizlerimin üzerine çökeceğimi mi düşünüyor? Bunu bir kez yapmış olabilirim ama o farklıydı ve onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Sesimdeki endişeye kulak asmıyor. "Buraya döndüğün için kovulabilirim," diyorum ama gözlerim pantolonundan ayrılmadığı için inandırıcı gelmiyor. Dawson pantolonunu şaftının başlangıcını görebileceğim bir yere kadar indiriyor ve işte o zaman biraz kızarıklık fark ediyorum. Eğiliyorum çünkü gördüğümü sandığım şeyi görüyor olmam mümkün değil. "Bu..."

"Dudakların mı? Evet." Ellerim ağzıma doğru uçuyor.

"Gerçekten dudaklarımı sikine dövme yaptırdın mı? Onu ısırığımı hatırlıyorsun, değil mi?" Utanarak sordum. Ve şok oldum. Bir insan bunu neden yapar ki? Yine de garip, çarpık bir şekilde gururumun okşanmasına engel olamıyorum. Bu onu mu yoksa beni mi berbat yapar? Ya da ikimizi?

"Oh, biliyorum." Menajerim içeri girerken pantolonunu tekrar yukarı çekiyor. Kapı aralığında durdu ve bakışları üzerimize kilitlendi. Açıklamaya çalışıyorum ama Dawson'a gülümsüyor.

"Merhaba, Dawson."

"Merhaba Alana," diye yanıtlıyor ve geçmesine izin veriyor.

"Yeni çalışana bakıyor musun? Honey harika biri ve müşteriler onu çok seviyor" diyor Alana.

"Kafam karıştı. Neden umursasın ki?" Alana'ya soruyorum ama cevap veren Dawson oluyor: "Benim dükkânımdasın tatlım."

Ne?

Hayır.

Ne oluyor lan?

"Ama ben düşündüm ki..."

"Alana benim için işletiyor ve harika bir iş çıkarıyor," diyor. Yüzüm kızardı. *Kahretsin.* Gerçekten onun mağazasında mı çalışıyorum?

"Dawson, ihtiyacım olanı aldım. Hadi gidelim," diye bağılıyor garip kedi soruları soran güzel esmer önden.

Müstehcen bir gülümsemeyle eğiliyor. "Şimdi izninizle." Nefesini sıcak ve ağır bir şekilde yanağımda hissediyorum ve tek düşünebildiğim *onun siki ve o dövme. Dudaklarımın dövmesi.* Vücudum o gün düğünde olduğu gibi mantıksız bir ihtiyaç ve sıcaklıkla dolup taşıyor.

Siktir

.

Siktir

.

Siktir

.

Birlikte dışarı çıkmalarını izliyorum, o kadının kız arkadaşı mı, arkadaşı mı yoksa resepsiyon görevlisi mi olduğundan emin değilim. Ama iç çamaşırı almaya bir resepsiyonist getirmezsınız herhalde? Yine de Dawson Taylor hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Ama daha da önemlisi, bırakıp bırakmamam gerektiğini merak ediyorum.

BÖLÜM 8

Dawson

I Daphne'nin beni izlediğini hissediyorum. Arabadayken sanki konuşmamı bekliyormuş gibi sessizdi, ki konuşmadım.

"İyi biriydi. Kim o?" Daphne soruyor. "Hiç kimse."

"Onu gözlerinle becerdiğine göre oldukça şaşırtıcı bir hiç kimse olmalı." Gülüyor.

Ofisime geri dönerken nefesimin altında "Değildim," diyorum.

"Kesinlikle öyleydin. Peki, onu iyi tanıyor musun?"

İç çekiyorum, peşini bırakmayacağını anlıyorum.

"Eğer bilmek istiyorsan, onunla İtalya'da tanıştım," diye mırıldandım. "Ohhh... bu çok şeyi açıklıyor."

"Nasıl?" Ben soruyorum.

Ofis koltuğuma oturuyor ve çantasını karıştırırken ayaklarını altına alıyor. "Döndüğünden beri seks yapmak istemiyorsun ve yanılmıyorsam bir de dövme yaptırdın." Bana bakıyor.

"Kendini yalnız mı hissediyorsun, Daphne? Seksimizi takip etmene şaşırdım. Peki dövmeyi nereden biliyorsun?" Bana en iyi göz devirmesini yaptı.

"Geri döndüğünde ve seni ziyaret ettiğimde, bana eve gitmemi söylemeden önce her zaman yaptığın gibi yataktan çıplak çıktın. O zaman gördüm." Omuz silkiyor. "Seni o masum küçük kızla göz göze gelene kadar gerçekten anlamamıştım."

İtalyan lezzeti artık mağazanızda çalışıyor. Onun dudaklarının senin üzerinde olması çok özel, değil mi?"

Küçük bal küpüme lezzet dediği için çenemde gerginlik dalgalanıyor. O bundan daha fazlası.

Dövme mantıksız bir seçimdi. Dövmeyi yaptırdığımda tamamen sarhoş değildim ve neden yaptırdığımı anlamıyorum. Sadece o dolapta olanların bir iz bıraktığını biliyorum. *O bir iz* bıraktı. Unutmak istemediğim bir şey. Ama anlamını ya da derinliğini çözemiyorum.

"Artık gidebilirsin, Daphne."

"Sence arkadaşına ihtiyacı var mı? Yani, o İtalya'dan, değil mi? Şehirde yeniyse muhtemelen fazla arkadaşısı yoktur. Kendisi de kolaylıkla bir model olabilir." Bunca zamandır aradığı dudak parlaticısını nihayet bulduğu için dalgın dalgın konuşuyor. "Ve dikkatini çeken her şeyi merak ediyorum," diye ekliyor ve dudaklarına bir kat kalın parlaticı sürüp küçük aynada kontrol ettikten sonra kırmızı parlaklığından memnun kalıyor.

"Onun arkadaşısı olmayı planlıyorsun, peki ne? Ona beni becerdiğini ama dava edilebileceğin ya da öldürülebileceğin için bu konuda konuşamadığını mı söyleyeceksin?"

Kıkırdıyor ve sandalyeyi tekmeliyor. "Lütfen. Seviştığımızı biliyor. Dışarı çıkarken bizi nasıl izlediğini gördüm. O kadın delirmişti. Ve eğer onunla bir sözleşme yapmak istiyorsan, ilişkimizin tamamen karşılıklı çıkarlara dayalı olduğunu açıklığa kavuşturmak isteyebilirsin." Debriyajını kapattı.

Onu kızdırmak gibi bir niyetim
yoktu. Benim küçük bal küpüm
kızdı.

İlginç. Ben de bu işaretleri arıyorum, işimin bir parçası bu. Ama konu o olunca her şey değişiyor.

"Dawson, sevişecek miyiz, sevişmeyecek miyiz?"

Daphne soruyor. Kenara çekiliyorum. "Gidebilirsin."

Kıkırdıyor. "Tamam. Ama beni kandıramazsın, Dawson. Derinin altında küçük ateşli bir numara var" -eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve gülümsediğini hissediyorum- "ve umarım sana cehennemi yaşatır."

BÖLÜM 9

Bal

"Dawson çalıştığım dükkânın sahibi," diyorum ertesi hafta mutfağında hamur yoğururken Rya'ya. Bu bilgiyi öğrendiğimden beri tek yapabildiğim şey yemek pişirmek. Bu yüzden onu hiç görmedim. onun çılgın çalışma programı ve o boş olduğunda ben genellikle işte oluyorum, bu yüzden bu onunla konuşmak için bulduğum ilk fırsat.

Evrakları gelişigüzel okuyor ama dikkatini çektim ve başını kaldırdı. "Yine mi geldin?" diye sordu. "Crue!" Kocasını için çığlık atıyor.

Marco arkamda duruyor, neredeyse şaşkın, Crue'nun havluyla çıkmadan önce koridorda homurdandığını duyuyoruz. Ona döndüğünde gözlerimi kaçırıyorum. "Dawson'ın Peche'nin sahibi olduğunu biliyor muydun?"

Crue, Rya'nın kahvesini alıp yudumlarken, "Evet, o ve daha pek çok işletmenin sahibi," dedi. Marco'ya bakıyor ama bir şey söylemiyor. Korumamın onun evinde güvende olmadığımı düşünmesinden rahatsız olduğunu açıkça belli etti. Ama Marco görevinde her zaman gayretli olmuştur, belki zaman zaman çok fazla, ama anlıyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

"Başka neleri var?" Rya soruyor.

"Evde iş konuşmak yok demiştin." Adam kaşlarını kaldırarak ona bakar. Rya elini kalçasına koyar.

Dawson'ın mağazasında çalışıyor olmamın o kadar da önemli bir şey olduğunu düşünmüyorum ama Crue'yu sorgulamasını engellemek için cevabı çok merak ediyorum.

"Dawson, eskort şirketleri, iç çamaşırı mağazaları da dahil olmak üzere hem yasal hem de yasadışı birçok işletmenin sahibi... Kahretsin, bakireleri bile açık artırmayla satıyor. Ve bu onun erişiminin sadece küçük bir kısmı." Tepsiden pişirdiğim kurabiyelerden birini aldı ve uzaklaştı.

"Az önce *bakireler* mi dedi?" Şaşkınlıkla sordum. Başka tarafa bakıyor ve ben tekrar soruyorum. "Rya, az önce Dawson'ın bakireleri açık artırmayla sattığını mı söyledi?"

Vay anasını! Dawson kim, gerçekten?

Crue ile bağlantılı olan Dawson'ın bir tür bela olduğunu biliyordum. Takım elbiseleri ve aurası tehlike, güç ve gizem saçıyor. *Ama bakireleri açık arttırmaya çıkarmak?*

Kız kardeşime bakarken dalgınlıkla Marco'ya bir kurabiye ikram ediyorum. Reddedeceğini biliyorum; hep reddeder. Her zaman çok fazla yaparım ve eve döndüğümde onları ailelerine götürmeleri için hizmetçilere ikram ederim. En azından o zaman keyif aldıklarını biliyordum.

"Crue yalan söylemez," diyor Rya ve kâğıtlarına bakarken ses tonunda bir miktar endişe olduğunu söyleyebilirim.

"Ne kadar?" Ben soruyorum.

"Ne?" Bana bakıyor. "Bir bakire ne kadar eder?"

"Bilmiyorum, tatlım! Ama bunu yapmayı bir an bile aklından geçirme."

Hamuru yoğurmaya devam ediyorum ve omuz silkiyorum. "Değildim. Sadece merak ettim.

Oldukça çılgınca görünüyor, değil mi?"

Rya bir kahkaha atar. "Bir de bana sor. Çılgınlardan biriyle evlendim." Crue'nun tehlikeli olduğunu biliyorum ama ne kadar kötü olduğunu sormaya hiç cesaret edemedim. Eğer onu kayınbiraderim olarak kabul edebilirim, benim için sorun yok. Babamın "kötü adamlardan" biri olduğunu bilmem yeterli. Ama bize karşı değil, kızlarına karşı değil. Hayatımızın o kısmından korunmuş olduğumu anlıyorum.

Rya, işinin peşinden gitme biçimiyle farklıdır ve kimseden geri adım atmaz.

Ve bunun için onu kıskanıyorum.

Acaba ben de o kadar güçlü olabilir miyim? Yoksa sadece şımartılmış bir kadın mı olacağım?

Ne de olsa mükemmel bir kız ve ev kadını olarak yetiştirildim.

Marco sanki ruh halimdeki ince değişikliği fark etmiş gibi eğilip bir kurabiye alıyor ve bir ısırık alıyor. Ona küçük bir gülümseme sunuyorum,

suçluluk hala beni yönlendiriyor

Zor. Ailesiyle birlikte olmalıydı. Benimle gelen asla Marco olmamalıydı, ama o olduğu için minnettar ve bencilim. O benim bildiğim ailemin ve evimin bir parçası.

"Belki de planladığın gibi evlenene kadar beklemelisin," diye öneriyor Rya, ruh halindeki değişikliği fark ederek.

Gülümseyip geçiştirmek istiyorum ama yapamıyorum. Başkalarını memnun etmek için isteklerimi ve duygularımı içimde tutmaktan bıktım. Kız kardeşimle konuşamayacaksam kiminle konuşabilirim? "Ya evlenmek istemiyorsam?"

"Sorun değil. Artık kimseyle evlenmek zorunda değilsin." Çünkü bunu ikimiz için de yaptı ve ailelerimizin sözleşmesi artık yerine getirildi. Monti'ler Ricci'lerine kavuştu. Rya'nın Crue ile evlenmesi gerekiyordu ama o bunu reddetti. Sözleşmede belirtildiği gibi, bir Monti'nin bir Ricci kızıyla evlenmesi gerekiyordu ve sırada ben vardım. Ve bunu yapacaktım. İstedğim için değil, *mecbur olduğum için*. Babamın öldürülme riskini göze alamazdım. Ama neyse ki Rya sözleşmeye rağmen Crue'yu ne kadar çok sevdiğini fark etti.

Ve işte buradayız.

Ben özgür bir kadını.

Ama hala bunun tam olarak ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyorum. Özellikle de bana her zaman evlenmem gerektiği söylendiği için, ama bunu kendim istiyor muydum?

Artık yepyeni bir ülkede özgürce yaşıyor ve kendi paramı kazanıyorum. Asla özgür olamayacağım ve bir erkeğin beni her zaman kontrol edeceği düşüncesiyle büyüdüğümü düşünürsek bu büyük bir şey.

"Burada her şey yeni, anlıyor musun? Kendim için ne istediğimi gerçekten bulmak istiyorum. Yirmi yedi yaşında olduğum için bunun aptalca geldiğini biliyorum ama sen gittikten sonra bu benim için hiç kolay olmadı."

Odayı kasvetli bir atmosfer kaplıyor. Kendimi neredeyse aptal gibi hissederek bakışlarımı başka yöne çevirip hamur yoğurmaya odaklanıyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Kız kardeşimi seviyorum, onun cesaretini hep kıskanmışımdır ama doğrusu kendimi geride bırakılmış hissediyordum. Şimdi onu neredeyse her gün görüyorum, sanki zaman bizi etkilememiş gibi. Ama o yerleşti ve ben... şey, bilmiyorum.

Elini benimkinin üzerine koydu. Ben de ona bakıyorum. Kız kardeşim aşırı sevecen değil ve bu gözlerimi yaşartıyor.

"Seni geride bırakmayı hiç istemedim," diyor ciddiyetle. "Ama bunu

kendim için yapmak zorundaydım ve seni bu sorumlulukla baş başa bıraktığım için üzgünüm."

Başımı salladım. "Bunu zaten biliyorum," diyorum elimin tersiyle bir damla gözyaşımı silerken. *Aman Tanrım, neden ağlıyorum?* Bu utanç verici. "Şimdiye kadar sadece başkalarını memnun ettiğimi fark ettim. Babamızı seviyorum ve

ama burada olmak da çok zor. Yeni daire ve iş de çılgınca görünüyor. Her şey çok hızlı geliyor ama iyi anlamda sanırım." Parlak bir şekilde gülümsüyorum çünkü işlerin gidişatından mutlu olduğuma eminim.

Kısa bir süre beni düşündükten sonra şöyle dedi: "Dawson'ı arayıp senden uzak durmasını söylememi ister misin? Bunu kocama yaptırabilirim." Göz kırıyor.

Bir kahkaha atıyorum, ortamı yumuşattığı için minnettarım. Buradaki sorun kesinlikle Dawson değil. Yine de dikkatimi çok fazla çekiyor.

"Böyle bir şey yapmayacağım," diyor Crue mutfğa yeniden girerken.

Rya tırnaklarını tezgâha geçirirken ona ters ters bakıyor. "Oh, bana öylece hayır diyebileceğini mi sanıyorsun?" Alay eder.

Durur ve vereceği cevabı düşünür. "Evet dersem, bu gece seni beceremeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"Hm," gülümsemesini gizleyerek kağıtlarına geri dönmeden önce verdiği tek yanıt bu.

"Ona ne sormamı istiyorsun?" Crue, Rya'nın arkasına geçip kollarını beline dolayarak sorar. "Dawson'ın çok zeki bir adam olduğunu ve bunun benden gelen bir tehdit mesajı olmadığını bilmesini istiyorum."

"Ve tehlikeli, bunu unutmayın," diye ekliyor Rya.

"Bence dünyamızdaki herkes tehlikeli prenses. Sen bile." Crue eğilip onun yanağına bir öpücük konduruyor.

Cevabından tatmin olmuş görünüyor.

"Hayır, hiçbir şey söyleme. O benim patronum ve bu sınırlara saygı duyabilirim. Eminim o da saygı duyuyordur," diye cevap veriyorum. Tekrar söylüyorum, bu benim asıl endişem değil. Ancak, aklıma hemen dövmesi geliyor, ki bu da komplikasyonları ve bir üst seviyeyi çağrıştırıyor.

"Emin misin?" Rya soruyor. "Crue'nun kışını tekmelemesini sağlayabilirim." Crue onun kulağına bir şeyler homurdanır ve Rya onu duymazdan gelir.

Onu gülerek geçiştiriyorum ve hamura biraz daha un ekliyorum. Patronumla tamamen başa çıkabilirim. Sanırım.

BÖLÜM 10

Dawson

"İtiraf etmeliyim ki, mutlu bir evliliği olduğunu ve günün her saniyesinde seviştiğini söyleyen birine göre, son zamanlarda zamanımı ve ilgimi çok fazla talep ediyor gibisin. Yalnız olmadığına emin misin?" Dedim ki

Crue'ya.

Gözleriyle buluşmayan bir gülümseme takınıyor ve biliyorum ki buradaki herhangi bir puşt bunu ona söyleseydi ölmüş olurdu. Öğlen saatlerinde onun mekânında oturuyoruz ki bu da Crue için garip bir durum, neredeyse her zaman sabahın erken saatlerinde buluşurlar.

Çeşitli adamlar ve iş ortakları etrafımızı sarmış, masadan kokain çekiyorlar. O viskisinden bir yudum alıyor. Crue ve ben çoğu zaman iş yapsak da aynı zamanda arkadaşız.

"Küçük Ricci'nin sizin mağazanızda çalıştığını fark etmemiştim. Dünya ne kadar küçük," diye mırıldanıyor.

Omuz silkiyorum. "Mağazalara personel almadığımı biliyorsun. Bununla ilgilenecek yetkin yöneticilerim var." Yasal işlerim için bunu söylemeye gerek yok ama dikkatim her zaman yasadışı işlerde ve müşterilerimde. "Ama beni buraya kadar yeni baldızınız hakkında konuşmak için çağırmadınız herhalde?"

Beni düşünüyor. "Ona bir şey olması durumunda benim de bu işe dahil olmam gerektiğinin farkındayım."

Elimde olmadan bardağımın kenarından kibar bir gülümseme sunuyorum ve bu onu kızdırıyor gibi görünüyor. "Karının emirleri mi?" Alay ediyorum.

Cevap olarak homurdanıyor.

Gülme isteğimi bastırıyorum. Bir kadının Crue Monti'yi kontrol edebileceği kimin aklına gelirdi? Yuva kuracağını da hiç düşünmemiştim. Ama yine de Rya ile tanıştım ve neden işe yaradığını görebiliyorum. Sözleşmeye göre, evet. Ama bu kadar aşık olmak? Bu bir zayıflık. Yine de onun için gerçekten mutluyum. Kendim için her türlü peri masalını uzun zaman önce sildim.

"Honey'nin nasıl yerleştiğini gerçekten tartışmak istiyor musun?" Bilmek istediğim için soruyorum. Kahretsin, ne yaptığını bilmek istiyorum ama ilgimi elimin tersiyle itiyorum. Çünkü merak sağlıklı bir şey değil... asla. En fazla sikimin yanına onun bir parçasını dövme olarak yaptırabilirdim. Bunun yeterince tatmin edici olacağını düşünmüştüm ama o zamandan beri aklımdan çıkmıyor.

"Sadece bir gözlem ama İtalya'dan beri daha gergin görünüyorsun. İhtiyaçların karşılanıyor mu? Seks sadece sekstir, değil mi?" Crue öyle diyor.

Gözleminden

hoşlanmadım. Ya da iması.

Aylar önce sadece Rya'yı becermek istediği için mavi top yapmaya başladığında ona bu konuda bok vermiştim. Ama tersi olduğunda, ayrıntıya girmeyeceğim. Çünkü gerçek şu ki, İtalya'dan döndüğümünden beri Daphne'yi ya da başka birini becermedim. Ama bunu bilmesine gerek yok. Sessizliğim üzerine devam ediyor, belli ki kazmasından zevk almış. Aynısını benim de ona yaptığımı düşünürsek adil.

"Sadece 'güvenliğimin' personeliniz için nasıl çalıştığını kontrol etmek istedim." "Güvenlik" kelimesini utangaçça kullanmasına neredeyse gülecektim. Bu da bana burada ya güvenilmez biri olduğunu ya da altta yatan bir soru olduğunu söylüyor.

Bunların hepsi göstermelik -ortaklarını müesseseden içmeye davet ediyor- ama aynı zamanda onlara kimin yetkili olduğunu hatırlatmak için. Eğer onlara güvenmeseydi, burada olmazlardı. Ama yine de Crue'nun kimseye güvenmediğini biliyorum.

Yıllar önce Crue ile ilk tanıştığımızda bir anlaşmaya varmıştık. Hizmetlerim ve işim çok talep görüyordu ve müşterilerin talepleri daha belirgin hale geldiğinde personelim için korumaya ihtiyacım vardı. Ve zengin piçler her zaman sözleşmede olmasa bile istediklerini yapabileceklerini ya da zorlayabileceklerini düşünürler. Biliyorum çünkü onlarla bizzat uğraşmıştım. Söz konusu zevkler yaşanırken Crue'nun adamlarının "randevular" sırasında odada koruma olarak durması kadınlarım ve erkeklerim için tehlikeyi azaltıyordu. Ve eğer öncesinde ya

da sonrasında bir Şey olduğunu 6Đrenirsem, bununla bizzat ilgilenirdim.
Karşılığında da bu t6r durumlar işin hizmet ve eğlence sunuyorum.

"Her zamanki gibi," diyorum, iki kızımın odadaki erkeklerle çalışmasını izlerken. Eğlence tabii ki. Eğer bir şey olursa ikisi de kendilerini savunabilir.

Bu adamlar tehlikeli.

Ama aynı zamanda çok para ödüyorlar.

Crue bunu değerlendiriyor. "Hoşunuza gitmeyeceğini düşündüğüm bazı bilgiler aldım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne gibi?"

Crue bir iç çekti. Yumruk atmayı seven biri değildir, ama işimi etkiliyorsa, ne kadar *inatçı* olabileceğimi herkesten iyi bilir.

"Barımdaki kızlardan birine bir adam yaklaştı. Adam koyu renk gözlük taktığı için elimizde net bir görüntü yok. Barda sadece iki güvenlik görevlisi var, onlar da müdavim gibi davranıyorlar ve onlar bile adamın doğru bir tanımını yapamıyorlar. Barmenime teklifte bulundu."

Viskiden bir yudum daha alıyorum, çenem sıkılıyor. "Peki bunun benimle ne ilgisi var?"

Crue boş bardağını yere bırakıyor ve kızlarımdan birine el sallıyor, o da bardağını hemen dolduruyor. "Barmene Dawson Escorting için çalıştığını söyledi."

Neredeyse elimdeki bardağı kıracaktım. "Ne?" Onu doğru duyduğumdan emin olmadan soruyorum.

Crue bana bakıyor ve bakışlarını boğulmuş bardağıma dikeyyor. Elimi geri çekiyorum ve beyaz ceketimi düzeltiyorum. "İşletmelerinizde güvenliğin en üst düzeyde olduğunu sanıyordum. Nasıl olur da kimse onu teşhis edemez?"

"Beni gücendirme, Dawson," diye uyarıyor Crue.

Viskimi geri atıyorum, sonra boş bardağı yeniden doldurulması için uzatıyorum. İnsanlar benim olanı almaya çalıştıkça orada burada küçük yangınlar çıktı. Ama hiç kimse bariz bir şekilde şirket ismimi ve hizmetlerimi kullanmaya çalışmamıştı.

"Her kimse, fark edilmeden gitmek istemişler. Ne yazık ki, muhtemelen benim işyerlerimden biri olduğunu ve olayı size rapor edeceğimi bilmiyorlardı."

Bir süre bunun üzerinde düşündüm. "Ya da ne yaptıklarını ve söylediklerini tam olarak biliyorlardı. Ve senin kim olduğunu ve benim işimdeki faaliyetlerini de" diyorum.

Her iki durumda da, derhal bununla ilgilenmem ve bu gizemli adam hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için ziyaretler ve aramalar yapmam gerekecek.

"Sence bir kartvizit mi?" Crue düşünür. "Her iki durumda da dostum, görünüŖe göre bir başıboşun ya da seni yakalayacak kadar küstah bir düşmanın var.

dikkat."

BÖLÜM 11

Bal

F ya da birkaç hafta Dawson'ı görmeyebilirim ve bu benim için sorun değil. Gerçi bir yanım onun her gün kapıdan içeri girmesini bekliyor.

Ama buraya son gelişinden bu yana acı bir tat bırakıyor.

çok güzel bir kadındı. Crue'ya o güzel kadının kız arkadaşı olup olmadığını sormaya utanıyordum. Çünkü bu, Dawson'a ilgi duyuyormuşum gibi bir izlenim yaratırdı ve bunu yapmamalıydım.

Hayır! Yani... Değilim.

Ta ki dükkânı kapatırken bir araba yanaşana kadar. Hemen tanıdım. Ön kapıyı kilitlemeye çalışıyordum ki güneş gözlüklerini kafasına geçirmiş bana doğru geliyor. Yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyor ve acaba kapıyı suratına kapatıp içeriye mi saklansam diye düşünüyorum.

Muhtemelen en iyi fikir değil.

Ne de olsa o benim patronum.

Marco yaslandığı direği itiyor. Her gün beni beklediği yer aynı çünkü işe yalnız gidip gelmeme izin vermiyor.

Dawson onu durdurmak için elini kaldırır. "Burada çalışanımla bir işim var ve araya giremezsiniz, yoksa izinsiz girmiş sayarım."

"Onunla böyle konuşamazsın," diyorum öfkeyle. *Marco'yla böyle konuşmaya nasıl cüret eder?* Ama sonra Marco'ya dönüp, "Dawson bana zarar veremez Marco," diyorum.

"Baban ondan hoşlanmıyor. Bu yüzden ona güvenmiyorum," diyor Marco. Gerekirse bana ulaşmak için her şeyi yapacağını da biliyorum.

Dawson'da o güç saçmalığı yok ama başka bir şey daha var. Ayrıca gergin ve biraz da keyifsiz görünüyor. "İyi olacağım Marco. Sadece biraz daha burada bekle, lütfen."

Direğe yaslanmıyor ama olduğu yerde, tetikte duruyor.

Dawson'ı içeri almak için kenara çekiliyorum. Yanımdan geçip gitti ve ben kokusunun bir ipucunu yakaladım. Güzel kokuyor. *Gerçekten güzel.* Ama viskinin alt tonu var. Sarhoş değil ama kesinlikle içmiş. Kapıyı arkasından kapatıp kilitliyorum, böylece geç gelen müşteriler hâlâ açık olduğumuzu düşünüp içeri girmiyorlar.

Beni izliyor. Mağaza karanlık ve o sessizce rafların arasından geçip arka tarafa doğru ilerliyor. Kendimi itaatkâr, sadık bir işçi gibi hissederek oflaya puflaya onu takip ediyorum. Ama yine de o benim patronum ve ne derse yapmalıyım.

Sonunda Alana'nın ofisine girdiğimde, masaya yaslanmış, beni bekliyordu.

"Tatlım," diyor Dawson, kadınları dizlerinin üzerine çökertip kıracak o gülümsemesiyle.

Onu içime çekerken aldığım yudumlara engel olamıyorum. Boyutları çok heybetli, küçük ofisteki alanın çoğunu kaplıyor. Ve başka yerlerde de heybetli olduğunu biliyorum. *Bunu düşünmeyi bırak.*

"Dawson," diyorum kollarımı öfkeyle göğsümde kavuşturarak, Marco'yla konuşma şekline hâlâ kızgınım. En azından ona fino köpeği ya da onun gibi bir şey dememişti. Marco yıllar boyunca beni gölgeleme rolüne olan bağlılığı nedeniyle her türlü şeyle anıldı. Ama sanırım Dawson gibi biri bu role saygı duyuyor, babamın beni korumak için Marco'yu yapmaya zorladığı hayat bağlayıcı sözleşmeyi anlıyor.

"Geçen gün Crue'dan bir ziyaret aldım," diyor.

"Tamam." Bunun benimle ne ilgisi var, kafam karıştı.

Bakışları beni hiç terk etmiyor. Ama içeri girdiğinde var olan sertlik kayboluyor gibi görünüyor. Yavaş yavaş, içindeki gerginliğin dağıldığını görüyorum. Kendi anlatacakları olduğunu fark edip etmediğini bile bilmiyorum. Ya da belki daha önce kimse yeterince yakından bakmadı.

"Beni mi soruyordunuz?" Dawson diyor ki.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Hm..." Masayı itiyor ve bana doğru adım atıyor. Geri çekilmek istiyorum ama yapmıyorum ve yerimde duruyorum. Güçlü adamlarla büyüdüm.

ve geri adım atmamayı bilirim. Ama Dawson'da durum farklı. Bu korkutma değil, baştan çıkarma ve bu daha güçlü bir şey. Bir keresinde onun oyununa düşmüştüm. Durdu, tam önümde durdu. "Beni soruyordun," dedi yine.

"I..." Duraksadım.

"Eğer yalan söylersen, kıyafetlerimi çıkarırım." Zihnim karardı. "Pardon, ne?"

"Söylediğin her yalan için bir parça giysi çıkacak," diyor şakacı bir şekilde.

"Yalan söylemiyorum," diyorum ona, sonra ceketine uzanıyor. Çıkartıyor ve yere bırakıyor. Etrafıma bakıyorum, bunu gerçekten yaptığı için şok olmuş durumdayım. Mağazada başka kimse yok ama bu odada kamera olmadığını bilmeme rağmen kameraları düşünmeden edemiyorum. *İnsanlar ne düşünürdü?* Bu düşüncede duruyorum. Kendime insanların ne düşündüğünü umursamayı bırakmam gerektiğini söyledim.

Ama bu...

... normal değil, değil mi?

Vay be! Bu adamın zorlayıcı varlığında durmak gerçekten iyi hissettiriyor. Onu bütün gün içime çekebilirim.

"Buradan bir şey giyiyor musun?" Dawson soruyor.

"Evet," diye nefes alıyorum çünkü ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Beyaz gömleğinin altında ne olduğunu sadece hayal edebiliyorum. Eminim beni terk etmeden önce yaptığı gibi benimle dalga geçiyordur. Gerçek şu ki, bu mağazadaki ürünlere bayılıyorum; malzeme cildimde harika bir his uyandırıyor. Ama acaba bunun yerine o nasıl hissedirdi?

"Güzel." Duraklıyor. "Şimdi, göster bana."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve hemen başımı sallıyorum.

Tekrar ısıtılmış, kızarmış ve yalnız bırakılamam. Son seferin bir felaket olduğunu biliyorum. Bu adamla ikinci kez riske girebilir miyim? Artık patronum olduğunu düşünürsek.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, daha önce bir kez dizlerinizin üzerine çökmeye hevesliydim. Daha fazla eşya çıkarmamı ister misiniz?" Dawson kemerine dokunarak soruyor.

"Hayır," diyorum ve ağzımdan çıkarken yalanın tadını alabiliyorum.

"Yalan." Kemerini çözüyor ve ucunu elinde tutuyor. "Göster bana," diyor, başıyla elbisemi işaret ederek.

"Hayır."

"Göster bana," diyor yine bana doğru yürürken, kemerini gevşekçe elinde tutuyor. Ondan uzaklaştığını fark etmiyorum bile.

"Gitmem gerek," diye kekeliyorum.

"Yalan söyle." Diğer eli gömleğinin düğmelerine gidiyor. *Kahretsin, bu gerçekten oluyor mu?* Parmakları her bir düğmeyi açarken şaşkınlıkla izlemekten kendimi alamıyorum. Bu bir hata, kötü bir fikir. Ama eminim ki, önümde tüm kıyafetlerini çıkaran o olursa, geçen seferki gibi beni yine terk etmeyecektir.

Aman Tanrım.

"Bunu yapamam," diye ısrar ediyorum, elimi aramızda sallayarak. "Bu yanlış."

"Nasıl?" diye soruyor, düğmelerini çözmeye devam ederek. "Bizler rıza gösteren yetişkinleriz ve bunda yanlış bir şey yok. Hatta bazıları *patronlarını becerme* fantezisinden tatmin bile olabilir."

Benden titrek bir kahkaha kaçıyor ve o buna şaşırılmış görünüyor. Çünkü onun patronum olması benim asıl itirazım değil. "Biriyle birliktesin."

"Kimseyle birlikte değilim," diyor.

"Geçen gün birlikte geldiğin güzel esmer. Kedi kadın." Bana heceletmesinden nefret ediyorum çünkü bu beni aptal gibi hissettiriyor, ama ben bir yan parça olmayacağım.

Yüz ifadesinden anlayış okunuyor. "Onun yerine sevişebilmemiz için onunla olan sözleşmemi feshetmemi ister misin?"

"Sözleşme mi?" Bu adamla her konuştuğumda kafam daha da karışıyor. Dürüst olmak gerekirse, kendimi korunaklı ve aptal hissetmemeneden oluyor.

"Evet, bir sözleşme. Henüz imzalamasını istemediğim tek kişi sensin" diye açıklıyor. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, şu anda benden daha çok kafası karışmış görünüyor. "Ama bir tane imzalamalıyız."

"Sözleşme imzalamak mı?" Alay ettim. "Hayatım boyunca başka bir sözleşmeyi asla kabul etmeyeceğim. Sonuncusu neredeyse beni kız kardeşimin kocasıyla evlendiriyordu."

Bana bakarken gömleği artık tamamen çözülmüş ve açıkta duruyor. Elimde olmadan bakışlarımın onun üzerinde dolaşmasına izin veriyorum. Göğsündeki dövmeye benzeyen şeye göz atabiliyorum. Bronz teni ışıkların altında parlıyor. *Sekiz paket mi o?* Başka hiçbir erkekte görmediğim çıkıntıları ve çukurları var. Ben de sikiinin etkileyici olduğunu düşünmüştüm. Daha azını beklememeliydim. Ve şimdi tek düşünebildiğim yine onun aleti.

Dick.

Dick.

Dick.

Kahretsin! Yine ona
döndüm. "Gitmen gerek."

"Hayır." Dizlerinin üzerine çöküyor ve omzuna vuruyor. "Bir bacağını
sarkıt ve elbiseni yukarı kaldır."

Çok çok uzağa kaçmalıyım, ama nefesim kısa pantolonlarla çıkıyor. Bu
adam benim bildiğim dünyanın tam tersi. Mantıklı konuşmuyor ama
talepkâr tonunu hissediyorum.

O beni istiyor.

Ben de onu
istiyorum.

Ama bundan daha fazlası olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kendisi
gibi davranmıyor. Bir şey onu üzüyor. Ve ben onun için dikkat dağıtıcı
olmak istiyorum.

Ancak Dawson söz konusu olduğunda kendimi neyin içine soktuğumu
tam olarak anlamam gerekiyor.

BÖLÜM 12

Dawson

"Get up," diyor başını sallayarak ve geri adım atarak. "Lütfen kalk ve giyin."

"Beni geri çeviren bir kadın olduğunu söyleyemem," diyorum ona, Ayaktaydım ama ne gömleğimi düzeltmeye ne de kemerimi bırakmaya zahmet ettim. Nedenini bilmiyorum ama Crue'yla konuşmamdan sonra bir sürü insanla konuştum ve buraya geldim. Ona. Ve bunu anlamıyorum. Ama uzun zamandır ilk kez, içgüdülerimle hareket ediyorum.

-Tıpkı dövmede olduğu gibi. Ve hepsi onunla ilgili. Onu sistemimden çıkarmalıyım.

"Seni geri çevirmeyeceğim," diyor kendine sarılarak. Bunu onun da en az benim kadar istediğini biliyorum. Tüm işaretleri okuyabiliyorum. "Ama bunu burada yapmak istemiyorum."

"Yani bir otele gitmeyi mi tercih edersiniz?"

"Neden o kadınla bir sözleşmen var?" Bana sorarken elleri beline düşüyor. *Güvensizlik*. Bu kendinden emin, güzel kadında çok az kişinin gördüğünü hayal ettiğim bir şey.

"Seviştiğim herkesle sözleşmelerim var. Hayatımdaki neredeyse herkesin bir tür sözleşmesi var."

"Ailen bile mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Evet, onlar bile." Berbat durumdaki ailem hakkında konuşurken her zaman yankılanan ses tonumu saklamaya çalışıyorum, çünkü kulağa çok kaba geliyor.

"Neden?"

Neden önemsedigini ya da bilmek zorunda olduğunu bilmiyorum. Bu sık sık konuştuğum bir şey değil ve asla derinlere inmem. Ama bir Ricci kızı olarak bu kadarını anlamış olmalı. "Çünkü herkes benden bir şey istiyor. Eğer almalarını engelleyebilirsem, engellerim." Babasının da hayata benzer bir bakış açısı olduğunu tahmin ediyorum. Farklı işlerde çalışıyor olabiliriz ama bu sonucu değiştirmez. Bizim gibi adamların zirvede kalmasının bir nedeni var çünkü bir sözleşmeyi bozmak ölüm cezası kadar iyidir.

Anlayışla başını sallıyor ve yanımdan geçip gidiyor. Gözleri karnıma yapışmış durumda ve bir parçam yanımdan geçerken tırnaklarını üzerimde gezdirmesini diliyor, sadece bana fiziksel bir şey vermek için... Dokunulmaktan mahrum bırakıldığım bir pozisyonda hiç bulunmadım. Aksine, çok fazla kişi hakkı olmayan şeylere dokundu.

Ama o? Onun dokunuşunu istiyorum.

Kahretsin, bu gece bile aradım.

Honey dolabını açıp çantasını aldıktan sonra benim durduğum kapıya doğru ilerliyor. Alt dudağını ısırarak beni tekrar aşağı yukarı süzüyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Sonra neredeyse gümüş rengi gözleri benimkileri buluyor. Lanet olsun, bu kadar güzel olmaya hakkı yok.

Eğiliyor ve ben de elimde olmadan onun baştan çıkarıcı vücuduna takdir dolu bir bakış atıyorum. Bu kadın beni delirtiyor. Yerdeki ceketimi bana uzatıyor ve "Açım. Beni doyurmalısın."

Ceketi alıyorum, neredeyse şaşkına dönüyorum ve birkaç kez göz kırpyorum. Daha önce hiç reddedilmemiştim. Ve Tanrı biliyor ki bir rahatlamaya ihtiyacım var çünkü bu küçük bal küpü beni haftalardır kıvrandırıyor. Işığı kapatıyor ve beni bekleyerek ofis kapısına doğru yürüyor. "Nereye?"

Gömleğimin düğmelerini iliklerken ona şehvetli bir sırıtışla "Ne yemek istediğimi zaten biliyorum," diyorum. Bu iş düşündüğüm gibi gitmedi. Yine de bunu neredeyse eğlenceli buluyorum.

"Ne?" diye soruyor.

Bu kadın gerçekten masum, o kadarını biliyorum. Ama ne ölçüde?

Lanet olsun! Onu kırar mıyım? Onu kırmak istiyor muyum?

"Sen, ama az önce bana hayır dedin." Yanakları kızarmadan önce bakışları yeri buluyor. "Sanırım şimdilik yemek işimi görecekt."

Kemerimi tekrar takıyorum ve ceketimi giymeden önce tokasını takıyorum. "Peki korumanın benimle çıkmanı nasıl karşılayacağını sanıyorsun?"

Sözlerim karşısında duraksıyor. "Bu bir randevu değil. İki arkadaş birlikte yemek yiyemez mi?"

"Ben senin arkadaşın değilim, tatlım," diye homurdanıyorum. Ben arkadaş edinmem. Crue çok gevşek bir istisna.

"Henüz," diyor bir odayı aydınlatan gülümsemesiyle.

Böyle bir etkisi olduğunu biliyor mu? Bugün yanımda taşıdığım onca şeye rağmen, o lanet gülümseme içimdeki gerilimi dalgalandırıyor. Ve ben bundan nefret ediyorum. Bu kadar etkili olmasından nefret ediyorum. Karanlığımı ve günahlarıma karşı parlak bir güneş gibi.

Babasının bana karşı temkinli olmak için iyi bir sebebi var. Yine de bencilce, sadece bir geceliğine de olsa o ışığın tadını çıkarmak istiyorum.

Yine de koruma bir sorun.

"Buraya gel," diye talimat verdim ve elimi uzattım.

Honey bana dikkatle bakıyor ama yavaşça bana doğru adım atıyor. Elleri benimkilere kıyasla yumuşak ve küçük. Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde minnetle gezdiriyorum.

"Arabamı almak yerine arka taraftan gizlice çıkıp yürüyelim. Bakalım korumanın seni bulması ne kadar sürecek."

Suratını asıyor. "Marco'nun başını belaya sokmak istemiyorum."

İşte, iyi kız. Söyleneni yapar. Ama o bundan çok daha fazlası.

Özgür kalma arzusunu hissediyorum.

New York'a bu yüzden gelmemiş miydi zaten? Sözleşme yok mu? Kurallar yok mu?

Eğilip baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyorum, "Bir kez olsun kuralları çiğnemek istemez misin?"

Aptalca ama bu kızın hiç kaçmadığını, çok fazla parti yapmadığını ya da rolünün dışına çıkmadığını hissediyorum. Ve şimdi buna susamış.

Bakışları benimkilerle kilitleniyor ve hedefi vurduğumu anlıyorum.

New York büyük bir yer ve Marco'nun onu eninde sonunda bulacağını farkındayım. Bunun babasını kızdıracağını bilmekten memnuniyet duymaktan kendimi alamıyorum. Belki biraz şeytanla oynuyorum, ama onu boğan oydu. Ve benimle her zaman güvende olacak.

Honey alt dudağını ısırtıyor ve küçük, belirsiz bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. Buraya gelmekte haklıymışım. O mükemmel bir dikkat dağıtıcı oldu. Normalde elimdeki durum bu kadar ciddiye dikkatimi dağıtacak bir şey aramazdım ama onu görmem gerekiyordu. Kesinlikle beklediğim gibi değildi.

"Nereye gideceğimiz konusunda bir önerin var mı?" Ben soruyorum.

"Her yerde yerim. Bugün ögle yemeğini unuttum. Meşguldük, o yüzden bir şey almadım. Sen seç," diyor ve ben raflardan birinden onun bedenine uygun dominatrix kıyafetlerimizden bir deri ceket alıp ona sunuyorum. Bu gece havanın soğuk olacağını biliyorum.

Cekete bakıyor ve ben onu banyoya götürürken olduğu yerde duruyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Ceketine sarınıyor ve saçlarını yakasının üzerinden geçiriyor. "Arka kapımız yok."

Banyo kapısını açıp tuvaletin arka tarafına doğru yürürken bunu şimdi fark etmesine gülüyorum -gerçek bir kahkaha atıyorum-. Kırmızı deri koltuğun üzerine çıkıp pencereyi açıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Pencereden atlamamı mı istiyorsun?" Alay ediyor. "Buraya gel," diye emrediyorum. Bunun ne kadar saçma olduğunu mırıldandığını duyuyorum ve kendine zarar verecek. "Kalkmana yardım edeyim."

Elini tutup onu kanepede durmaya yönlendiriyorum, sonra belini kavriyorum. Bunu yaptığım anda nefesini içine çekiyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. Aramızdaki gerilim arttıkça sikim seğiriyor ve onu bir bacağını pencere pervazına asabileceği kadar yükseğe kaldırıyorum.

"Bu çok aptalca," diye tıslıyor nefesinin altından. "Kendimi lanet bir ergen gibi hissediyorum."

Kendini dikkatlice dışarı atıyor ve ben de onu takip ederek pencereden dışarı atıyorum. Cilalı ayakkabım çakılların üzerinde kayıyor ve donup kalıyorum.

Etkileyici olmayan inişime kıkırdıyor. "Gençken hiç böyle bir şey yaptın mı?" diye sordum. Neden önemsediyimi bilmiyorum ama merak ediyorum. Onun yetiştirilme tarzını bildiğimi varsayıyorum ama yüzeyde görünenin her zaman gerçek olmadığını herkesten iyi biliyorum.

Onu tekrar kaldırıyorum ve banyo penceresini dışarıdan kapatmak için uzanıyor. Pencere kilitlendi.

"Bir kez," diye yanıtlıyor onu yere bırakırken. "Ama Marco beni daha binadan çıkmadan yakaladı."

Gülümsedim. "Doğru kişiyle gizlice çıkmadın." Uzanarak elini tutuyorum ve arka sokağa doğru gizlice ilerliyorum. Sessizdi, tek kelime etmiyordu.

Birkaç blok sonra, New York'un kalbinde, Times Meydanı'nın yakınındayız. Marco'nun bizi yakın zamanda burada bulmasına imkan yok. Acaba dışarı çıkmayacağımızı fark etti mi?

"Neden öylece içeri girebileceğini ve seninle bir şeyler yapmaya evet diyeceğimi düşünüyorsun?" Honey soruyor.

Kolumu omuzlarına doluyorum ve biri neredeyse onu iterek geçerken onu kendime çekiyorum. Çiçeksi ve tatlı kokuyor ve mağazamdaki parfümlerden birini kullandığını fark etmekten memnuniyet duyuyorum.

Honey'nin sorusuna cevap vermek kolay. "Sen beni istiyorsun, ben de seni istiyorum. İlk tanıştığımız andan beri bu çekim çok açıktı."

Crue beni Rya'nın yerine geçmesi gereken küçük Ricci kardeşle tanıştırdığı andan itibaren bunu hissettim.

"Evet," diyor. "Ama..."

"Ama hiçbir şey. Crue ile evlenseydin bile sana sahip olmanın bir yolunu bulurdum."

Ve bu sözlerde ciddiym. Kahretsin, bu bir savaş yaratabilirdi. Ama Honey'i gördüğüm andan itibaren, Crue ile olan arkadaşlığımı riske atma pahasına bile olsa, onu sistemimden öyle ya da böyle çıkaracağımı biliyordum. Ve bu hiç mantıklı değil. Ben sözleşmelerin, disiplinin adamıyım. Ama Honey? Beni Times Meydanı'nda gezdiriyor, akşam yemeği için gizlice dolaşıyor.

Neredeyse tereddütle, "Bana sahip olamazsın. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Dönüp ona bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bundan o kadar emin misin?"

Yanakları yine kızarıyor ama bu kez gözlerini kaçırmıyor. "Kız kardeşimin düğününde yanlış bir karar verdim."

"Görünüşe göre ikimiz de yaptık ama yaralı olarak çıkan bendim," diye belirttim.

"Öyle demek istemedim."

"Hayır mı? Emin misin? Sevmediğimi hiç söylemedim."

Nefes nefese kaldı. "Ne? Bu gerçek bir sapkınlık falan mı?" "Kink-ayıpılıyor musun?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır." Beni gücendirmiş olabileceğinden endişelenerek başını hararetle sallıyor. Çok masum. Onu nasıl yoldan çıkarabileceğimi düşünmeden edemiyorum -zihnini kendi dünyama açmak için- ama bu neredeyse kendime koyduğum tüm sınırlara ve kısıtlamalara karşı geliyor.

"Güzel, umarım değildir. Benim işimin seks olduğunu düşünürsek."

Bizi eski bir dükkânın önünde durduruyorum. Buraya en son geldiğimden beri neredeyse on yıl geçmiş. Hâlâ faaliyette olup olmadıklarından bile emin değilim.

"Neredeyiz biz?"

"New York'taki en iyi pizza" diye cevap verdim.

"İtalya'dan geldiğimi biliyorsun, değil mi? En iyi pizza bizde." "Sen öyle diyorsan, tatlım."

BÖLÜM 13

Bal

"Y Benimle kapıma kadar yürümek zorunda değilsin" dedim.
"Biliyorum," diyor Dawson benimle birlikte asansöre doğru yürürken. Kendi katımın düğmesine basıyorum ve kapılar arkamızdan kapanıyor.

Akşam yemeği iyiydi, beklenmedik ama iyiydi.

Dawson kesinlikle göze çarpıyordu, çünkü tüm gardırobu "Ben sadece kaliteli yemeklere alışkınım" diye bağıırıyordu. Bu yüzden onu büyük boy bir dilim pizzayı tutarken ve bana rahatça sorular sorarken izlemek biraz garip geldi. Karşılığında benim de ona soru sorabileceğim bir alan yaratmadı. İkimiz de ikişer dilim yedikten sonra bunun kasıtlı olduğunu anladım. Dawson bir konuşmayı, bir odayı nasıl kontrol edeceğini biliyor ve muhtemelen insanları nasıl kontrol edeceğini de biliyor.

Ama nahoş değildi. Sadece iki saat önce eve gelip bir risotto pişirmeyi düşündüğümünden beri olayların garip bir dönüşü.

Anahtarlarımı çıkarıp koridorda yürürken "İtalya'da pizza hâlâ daha iyi" diyorum.

"Sen nasıl istersen, tatlım."

Başımı sallayarak gülümsedim. Onu evime getirme konusunda biraz gerginim. Eğer içeri gelmek isterse, bu daha fazlasını istediği anlamına gelir, değil mi? Çoğu zaman, kısa bir alışverişten daha fazlasını yaptığım her erkeğe kafamı veriyorum. Ve Dawson bütün gece ne istediğini açıkça söyledi.

Kararlılığımı arttırıyorum.

Ama artık bekâretime sahip değilsem, o zaman her şey bitebilir ve bunun için endişelenmeme gerek kalmaz ve evliliği bekleme zincirlerini kırabilirim. Bu konuda bana yardım etmesi için Dawson'ı kullanabilirim. Bu zor bir şey değil çünkü onu kesinlikle çekici buluyorum.

"Demek bu benim," diye cıvıldıyorum gergin bir şekilde, sonra kapının kilidini açmaya odaklanıyorum, kalıp kalmayacağından emin değilim.

"Bana etrafı göster."

Onunla yüzleşmek için döndüğümde kalbim hızla çarpıyor. Dawson'ı istiyorum ama kolay görünmek istemiyorum. Onunla ilişkiye girmek tehlikeli mi? Bu adam hakkında hâlâ bilmediğim çok şey var.

Alt dudağımı ısırdım. "Bak, geçen sefer yaptığını yapamazsın. Soyunmak ve beni baştan çıkarmaya çalışmak yok. Eğer buraya gelersen, hiçbir şeye kalkışma."

"Not edildi." Başka bir şey söylemesini ya da itiraz etmesini bekliyorum ama etmiyor.

Bu artık benimle ilgilenmediği anlamına mı geliyor?

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Ve zihnimin bu kadar çok sonuca varmasından nefret ediyorum.

Yirmi yedi yaşındaki biri için bu normal değil, eminim. Ama bunun nasıl işlediğini anlamıyorum. Bu da beni geçen hafta sormak istediğim bir şeyi düşünmeye itiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kapıyı arkasından kapatırken sırtımı dikleştiriyorum. "Sana bir şey sormak istiyorum," diyorum ona. Işığı açıyorum ve bana dönmeden önce etrafına bir göz atıyor.

"Seks yok demiştin."

Gözlerimi deviriyorum. "Çok mu küstahça?" Anahtarlarımı mutfak tezgahının üzerine koyup malzemeleri çıkarırken şaka yapıyorum. Ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyor.

Dairenin içinde dolaşıyor ve geçen hafta satın aldığım küçük parçaları topluyor. Sadece mobilyalı daireye eklediğim şeyleri alıyor. Belki de buraya ait olmadıkları açıktır.

"Bir içki ya da başka bir şey ister misin?"

Dawson başını sallar.

Tamam. Yarınki öğle yemeği için salata yapmaya başlıyorum.

"Ama sana bir şey sormak istiyorum," diyorum kalbim hızla çarparak.

"Ne?" Adanın karşı tarafına oturdu ve salata için sebzeleri kesmemi izledi.

"Bakire mi satıyorsun?" Soğanı dilimlemeye başlarken kafamı kaldırmadan ağzımdan kaçırdım.

Sessiz. Ben de şans eseri ona doğru bir bakış atıyorum. Bildiğim için pek memnun görünmüyor ve umarım Crue ve Rya'ya olan güvenini kırmamışımdır ya da buna benzer bir şey yapmamışımdır.

"Evet," diye tereddütle yanıtlıyor.

Bir nefes bırakıyorum. En azından konuşmaktan kaçmıyor.

"Neden?"

"Bunları sorarken bana bakabilirsiniz," diyor.

Bakışlarımı onunkilere dikiyorum, bıçağın ağzı bir soğanın üzerinde geziniyor. Gözlerimi kaçırmak istiyorum çünkü sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum ama Dawson'ın ifadesinde yargılama yok. Gerginlik hemen üzerimden akıp gidiyor. "Çünkü erkekler elde edilmesi zor şeyler için çok para ödüyorlar."

"Reşit olmayan kızları teklif etmiyorsunuz, değil mi?" Bu iş hakkında fazla bir şey bilmiyorum olabilirim, ama buna bir sınır çiziyorum. Ve eğer Dawson böyle bir adamsa-

"Kesinlikle olmaz. Asla. Tüm kadınlarımız ve bu bağlamda erkeklerimiz, rızası olan yetişkinlerdir."

"Tamam, güzel." Başımı salladım ve soğanı doğramaya geri döndüm. "Neden soruyorsun?"

Alt dudağımı ısırıyorum ve soğanı kaseye sıyrıyorum. "Bir kadın hizmetin kendisine düşen kısmı için ne kadar alır?"

Bana sessizce bakıyor, ben de gözümü kaçırıp cevap vermesini bekliyorum. Kilerimde yağ aramakla meşgulmüşüm gibi davranıyorum.

"Bunu bana neden soruyorsun? Konuşmamızı mı kaydediyorsun?" diye soruyor ve şüpheyle etrafına bakınıyor.

Ona doğru döndüm, neredeyse yağı düşürecektim. "Ne? Hayır!"

Tepkim onu eğlendirmişe benziyor. "İşte bu yüzden insanlara gizlilik anlaşması ve sözleşme imzalatıyorum." Tamam, sanırım şimdi anlıyorum çünkü bu tam olarak yasal değil.

Belki de Dawson aradığım cevaptır. "Merak ediyorum," diye ekliyorum. "Ne kadar?"

"Hepsi bir milyonun üzerinde. En yüksek ödeme on milyondur."

Gözlerim kocaman oldu.

Vay anasını.

Bu hayat değiştiren bir para.

Beni yanlış anlamayın, babamın parası var. Ve bir gün o paranın bir kısmı bana miras kalacak, halihazırda aldığım harçlıktan daha fazlası, ama ben istiyorum ki

Kendi yolumu kendim çizerim. Burada olduğumdan ve Rya'nın kariyerinde ne kadar başarılı olduğunu gördüğümünden beri, herhangi bir şey olursa, güvende olacağını ve gerçekten kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ve kendim için aynı şeyi söyleyemem.

Yağı yere bıraktım. "Sana daha önce hayır dememin bir nedeni var."

"Daha önce mi?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde.

"Evet, seks yapmak istediğinde."

"Seni yemek istedim, ama evet, ondan sonra seni becermeyi planladım."

"Evet, yani..." Bunu nasıl söyleyebilirim? Bunu hiç bir erkeğe itiraf etmemiştim. Kız kardeşim anlattığım tek kişi.

"Seni becermemi istemiyor musun?" Dawson tezgahın üzerine eğilerek soruyor. "Çünkü vücudun aksini söylüyor. Her seferinde farkında olmadan dokunuşuma boyun eğiyorsun."

Birden tam olarak bunu yaptığının farkına vardım. Hay *sikeyim*. Ve hafifçe geri çekildim.

"Seni çekici bulmadığımdan değil. Ve eğer kız kardeşimin düğün gününde araya girmemiş olsaydık, mümkün olduğunu düşündüğümünden daha ileri gidebilirdim."

"Ne demek istiyorsun?"

Balzamik sirke ve mozzarellayı alırken ona arkamı dönüyorum. Bir sonraki söyleyeceğim şey için onunla yüz yüze gelemem. "Ben bakireyim," diye itiraf ediyorum. Bir şey söylemesini bekliyorum. Ama bir şey duymayınca, bana baktığını görmek için arkamı dönüyorum. "Dawson?"

"Bu bir tür hastalıklı şaka mı?"

"Hasta şakası mı?" Boğuk bir sesle söyledim.

"Ben bakireleri becermem, satarım."

"Neredeyse yapıyordun," diyorum ona, öfkem yükseliyor.

Ayağa kalkıp kapıya yönelirken, "Şükürler olsun ki yapmadım," diye karşılık veriyor. "Bekle, Dawson," diye arkasından sesleniyorum.

Geri dönmez ve kapıyı açtığında, diğer tarafta ciddi şekilde sinirlenmiş bir Marco vardır.

"Bay Ricci'nin kızını gözetimsiz dışarı çıkarmanız hoşuma gitmiyor," diye homurdandı.

Dawson yanından geçip giderken onu görmezden geliyor ve ben de az önce ne olduğunu merak ederek orada öylece kalakalıyorum.

BÖLÜM 14

Dawson

D Sanki önemli bir şey değilmiş gibi bunu bana mı söyledi? Sonucun ne olmasını beklediğinden emin değilim ama ben kesinlikle bakirelerle yatmam. Hiç yapmadım ve yapmaya da niyetim yok. Bana bir

Honey'e olan bu aşıklığım sona eriyor. *Şimdi.*

Bunun bazı insanların fetişi olduğunu anlıyorum. Ve ben de bu şekilde çok para kazanıyorum ama bu beni hiç ilgilendirmedir. Ben sert ve hızlı sikişmeyi severim ve bir bakireyi sert sikemezsiniz çünkü bu onu ömür boyu yaralar. Ve bana defalarca zorla çektilen acının aynısını asla çektiğim. Hayır. Sikmem. Olmaz.

Onu ne kadar istersem isteyeyim, asla bakire olarak kabul etmeyeceğim. Onun gibi görünen birinin bakire olmasının nasıl mümkün olabileceğinden bile emin değilim. Etrafımda her gün güzel kadınlar ve erkekler oluyor ve o içlerinde açık ara en güzeli. Başkalarını ona çeken şey doğal cazibesi ve ışıltısı.

Ama buna nasıl duyarlı hale geldim?

Kahretsin, bu o olmalı.

Ona bir gizlilik sözleşmesi imzalatmış olsaydım bu asla olmazdı çünkü sözleşmemde bakire oldukları konusunda yalan söylememeleri gerektiği yazıyor. Bana yalan söylediğinden değil. Sadece sormak hiç aklıma gelmedi. *Dizlerinin üzerine çöküp beni ağzına almakta bu kadar iyiyken neden sorayım ki?* Yani, dişlerini sikime geçirene kadar. Ama bu düşünceyle sikim seğirdi, hâlâ başladığı şeyi bitirmesini istiyordum.

Bu düşünceyi kapattım. Ben bir bakireyi sikmiyorum.
Görüşmemiz için odaya girdiğimde Lesley, "Geç kaldın," dedi.
Honey'i görmek istiyorum.

Onu becermek istiyorum.

Ve onunla birlikte gelen tüm bu gerginlik sistemimden çıktı. Kırılmak üzereyim. İştahım var ve haftalar oldu. Hay *sikeyim*.

"Kafam meşguldü," diye mırıldandım.

"Dur tahmin edeyim, iç çamaşırı mağazasında çalışan bal rengi saçlı seksi küçük parça tarafından."

Ona ters ters bakıyorum. Daphne, Lesley'ye bile olsa özel olarak yaptığımız her şeyi ifşa ederek tehlikeli bir oyun oynuyor. Lesley'e en mahrem sırlarım konusunda güveniyorum. Bu işte güvendiğim tek kişi o çünkü imparatorluğumu büyütmeme yardımcı olmak için her adımda yanımda oldu. Bu süreçte onu çok zengin bir kadın yaptı.

"Hayır."

Yalan söylediğimi çok iyi bildiği için benimle alay ediyor. Ve benimle bu kadar rahat konuşmasına izin vereceğim birkaç kişiden biri.

"Bizim için çalıştığını iddia eden kişi hakkında daha fazla bilgi aldınız mı?" Daha fazla meraklı olmasını engellemek için sordum.

Çabucak ayılır.

"Hayır, ama üzerinde çalışıyoruz. Dürüst olmak gerekirse buna hâlâ inanamıyorum. Ölmek isteyen biri, sizin adınızı kullanıyor ve bundan para kazanmaya çalışıyor."

Bu adamı bulmaya yaklaşamadığımız için çenem titriyor.

Kabul, sadece yarım gün oldu ama umurumda değil. Ben sonuç istiyorum.

"Müşteri görüşmelerimiz var. Sen... meşgulken ben iki tanesini tamamladım bile," diye alay ediyor. Ona etkilenmemiş bir bakış attım ve o da sırtıttı. "Gizemli adamlarla olanlara rağmen, iş devam etmeli." *Doğal olarak*. Ve yeni müşterileri ayda sadece bir kez inceliyoruz, o da bu gece oluyor. "İlk ikisi berbattı." Profil resimlerini ve geçmiş kontrollerini bana doğru kaydırıyor. "Eskortlarımızla bir deneyim yaşamak için işlerinin veya evlerinin bir kısmını satmak zorunda kalacaklardı. Ve arzuları en iyi ihtimalle basit."

İç çekiyorum. "Dikkate almaya bile değmeyecekse bilgilerimizi nereden bulmuşlar?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Onunla bir ton aldığımda genellikle bunu yapar.

"Bilirsiniz ki vurmak da ıskalamak da mümkündür. Ama sanırım bir sonrakinde fonlar ve belki de arka cebinde istediğin ağ olacak. Bu yüzden onlardan siz dönene kadar beklemelerini istedim."

Bu ilgimi çekti. Lesley bana güç ve etki sunabilecek kişileri sevdiğimi biliyor. Parayı severim. Ama güç ve güvenliği daha çok tercih ederim.

Profili yere bırakıyor ve tatlı tatlı gülümsüyor. "Belki bu seni bugün daha mutlu eder, biriyle yatamayacak olsan bile."

Bakışlarım ona kayıyor ama o çoktan gülmeye başlamış ve kapıya doğru ilerliyor. Kapıyı açtığı anda, diğer tarafta bir adam bekliyor.

Onu hemen tanıdım; güçlü ve önde gelen bir yargıç. Genç, sadece kırk yaşında, oldukça yakışıklı ve zengin. Onun konumundaki çoğu adam istediği her şeyi elde edebilir. Birçok güçlü insanla iş yaparsınız çünkü gizlilikle tanınırsınız. Gizlilik sözleşmeleri kullandığımızı biliyorlar, bu yüzden sözleşmeyi bozmadıkları sürece hiçbir bilgileri paylaşılmayacak. Ayrıca anlaşmamızın bozulması halinde bunun sonuçları olacağı da açıkça belirtilmiştir.

Odanın sahibiymiş gibi içeri giriyor, karşıma oturmadan önce elini takım elbisesinin ceketinde gezdiriyor ve benim onu incelediğim gibi o da beni inceliyor.

Gülümsedim ve selamlamak için elimi uzattım. Aramızdaki fark şu ki, o daha önce sadece kârlı işlerde parmak ucunda yürümüştü; bu onun için yeni ve heyecan verici. Ancak ben bu işin içinde büyüdüm. Ve onu buraya getiren arzusun bedelini cömertçe ödemeye hazır olduğunu şimdiden söyleyebilirim.

Parası olan insanlar her zaman normalde alamayacakları şeyleri satın almak isterler. "Benimle görüşmek için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim" diyor.

"O zevk bana ait" diye cevap veriyorum ve bir şişe viski çıkarıyorum. Kararsız görünüyor ama bir kadeh içmeyi kabul ediyor.

"Eminim Lesley ince ayrıntıları sizinle birlikte gözden geçirmiştir. Sözleşmeler ve her şey. Geçmişinizi göz önünde bulundurduğumda, her şeyi dikkatle incelediğinize eminim."

Göğsü gururla kabarıyor. İnsanların bu tür bir dünyaya adım attıklarında nasıl davrandıklarını hep ilginç bulmuştumdur. Çünkü benim sunduğum şey, sokaktan geçerken girebileceğiniz bir eskortluk işi değil.

Viski bardağını alırken "Çok sağlam bir sözleşme," diye itiraf ediyor.

"Söyle bakalım, seni bu gece buraya getiren nedir?"

Dudaklarını yalıyor ve viskisinden küçük bir yudum alıyor. Yanık yüzünden öksürmemeye çalıştığını söyleyebilirim.

"Özel müzayedeleriniz olduğu izlenimine kapıldım," diyor.

Ellerimi birbirine kenetliyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum.

New York'ta gücü yetenler tarafından bilinen iki tür açık artırma vardır.

Ivanov Müzayedeleri neredeyse tüm karaborsa ihtiyaçlarını karşılıyor. Ve benim müzayedelerim.

Ivanov Müzayedeleri benim zamanımdan çok önce vardı, ben de onlarla bir anlaşma yaptım. Bakireleri benim adımla açık artırmaya çıkarıyorum ve işlerini ihlal etmeden onlara pay veriyorum. Ve sadece bakireleri açık artırmaya çıkarıyorum. Ancak anlaşmadan elde ettikleri kazanç, ilgili kişilerin hizmetleri için aktarılan parayla kıyaslandığında hiçbir şey değil. Ve tabii ki benim payım.

"Peki bu açık artırmadan ne kazanmayı umuyorsunuz?" İşaretle sordum. Hiç kimse bu iki müzayedeyi birbirine karıştırmadı. Ve sadece seçilmiş birkaç kişi her ikisini de biliyor. Muhtemelen Ivanov kardeşlerin varlığından haberi yoktur ama ben her zaman temkinliyimdir.

Dudaklarını yalıyor. "İstiyorum..." Duraklıyor.

Kollarımı açıyorum. "Zevk dünyasına adım attınız. Burada yargılama yok. Sadece adil bir iş ve hizmet sunumu var. İnceleme sürecinden sadece burada, ofisimde talebiniz karşısında boğulmak için geçtiğinizden şüpheliyim."

Eğer insanlar arzuları konusunda dürüst olamazlarsa, onlardan bunu öğrenmeyeceğim. Sözleşme yürürlükteyken, ihtiyaçlarını karşılasalar da karşılamasalar da işim güvende. Ama her zaman tatmin olurlar. Arzu tuhaf bir şey olduğu için, siz ihtiyacınızı karşılayana kadar her gün peşinizi bırakmayabilir.

Başını sallar ve omuzlarını yuvarlar. "Bakire istiyorum."

BÖLÜM 15

Bal

IYine Rya'nın mutfağındayım. Bu kez, geçtiğimiz haftalarda birlikte yemek yapmaktan büyük keyif aldığım şefleri Lawson ile birlikte çalışıyorum. Bir aile yemeği yememiz gerekiyor. Rya'nın her Cuma yaptığı bir şey ve Crue isteksizce bize katılıyor.

Ayrıca artık bir alışkanlık haline geldi, o birkaç işle ilgilenirken ben de yemek yapıyorum. Hukuk bürosunu açma sürecinde ve bunun onda yarattığı stresi ancak tahmin edebilirim. Düşününden dönüp hemen bir işyeri açmak da çok Rya. Ama ona ihtiyacım olduğunda beni dinlemek için her zaman zaman ayırıyor.

Benim eşyalarım onunkilere kıyasla çok küçükmüş gibi hissediyorum ama konuşmak da güzel çünkü yıllar önce İtalya'yı terk ettiğinde bu sohbetleri kaçırmıştım. Bu yüzden garip bir şekilde, o zamanlar kaçırdığımız kardeşlik bağıny yakaladığımı hissediyorum.

Lawson arkamda çalışıp ana yemeği hazırlarken ben taze meyveleri doğruyorum. Marco, Rya'nın arkasında oturmuş, önünde kahvesiyle gazete okuyor. Burayı sevmediğini biliyorum. Yaptığımız ya da gördüğümüz hemen hemen her şeyde nefesinin altında "Çok Amerikalı" diye homurdanıyor. Ailesini özlediğini biliyorum ve bu yüzden burada kaldığım sürece kendimi suçlu hissediyorum. Burada bulunmaktan pek hoşlanmamasına rağmen, her gün gazete okuduğunu fark ettim ve zaman zaman drama dolu dergilere aval aval baktığını gördüm. Geceleri odasında dram dolu pembe diziler izliyor olması beni şaşırtmaz. Bu düşünce neredeyse gülünç.

"Bumble'a üye oldum," diyorum ağzıma bir üzüm atarken.

Beklentiyle elini açıyor, ben de ona bir tane atıyorum. Lawson'ın hâlâ kendi alanını işgal etmemize alışmaya çalıştığını söyleyebilirim. Sanırım bundan hoşlanıyor, ancak özellikle Crue evdeyse genellikle itaatkâr bir şekilde sessiz kalıyor.

"Tamam..." Rya ağzındaki üzümün etrafında söyleniyor. "Şimdiden sıraya girmiş birkaç randevum var."

Eğilir ve bir üzüm daha alır. Sonra geri çekiliyor ve Marco'ya "Bunu biliyor muydun?" diyor.

Elleri kâğıdın etrafında kenetlenip buruşturuyor. "Bunu enine boyuna tartıştık. Onaylamadığımı açıkça belirttim."

Rya kıkırdıyor ve beklentiyle bana bakıyor.

"Ben de biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu ve omzuma yaslanan düşünceli, tehditkâr bir figür olmadan normal bir randevuya çıkabileceğimi söyledim."

Rya kıkırdıyor. Crue'nun kontrolcü doğasına rağmen, onu kendisi için muhafız tutmayacağına dair söz vermeye zorladı. Ve eğer o bunu yapabiliyorsa, eminim ben de yapabilirim. Birkaç saatliğine bile olsa.

"Ben seni korumak için buradayım," diye hatırlatıyor bana.

Gözlerimi deviriyorum. "İş yerindeki bazı kızların onun erkek arkadaşım olup olmadığını sorduklarını biliyor musun, çünkü her zaman beni almak için bekliyor." İkisi de bu mantıksız fikir karşısında istemeden de olsa ürperdiler. Bu konu ilk açıldığında ben de benzer bir tepki vermiştim.

Parmağını yalayıp bir sonraki sayfaya geçerken, "Birileri gizlice kaçmasıydı belki de bu kadar heybetli olmak zorunda kalmazdım," diyor.

Çenemi kapattım.

Rya kaşlarını kaldırır. "Oh hayır, çalışkan Marco'dan gizlice kaçamazsın," diye alay ediyor. Bir üzüm daha çalmak için hamle yapıyor ama ben elini tokatlıyorum.

"Birlikte kaçtığı kişinin babanın pek de hoşlanmadığı biri olduğunu düşünürsek, tüm parmaklarım hala yerinde olduğu için şanslıyım."

Rya ve ben gülüyoruz. Marco hiç gülmese de onun da eğlendiğini biliyorum. Çocukluğumuzdan beri bizimle ve bir amca gibi. Hem de zorba bir amca.

"Bekle," diyor Rya. "Birlikte kaçtığın kişi Dawson mıydı?"

Bıçağı yere bırakıyorum. "Babamın ondan hoşlanmadığı o kadar belli mi?" diye soruyorum. Düğünde konuştuklarını görmedim ama belli ki babamın ondan ne kadar nefret ettiği biliniyor.

Rya konuşmadan önce beni dikkatle inceliyor ve isteğini Lawson ve Marco'ya yöneltiyor. "Bize birkaç dakika izin verebilir misiniz?"

Lawson yemek hazırlama işini bırakmakta tereddüt ediyor ama iki kez çevirdikten sonra bırakıyor.

"Sen ve Dawson hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" diye soruyor. Hiç etkilenmediğini biliyorum. Tamam, anladım. O tehlikeli bir adam. Ama o, herkes bir yana, biriyle evlendiği için beni azarlayamaz.

"Hayır, yok." Omuz silktim. Ve geçen geceyi düşünüyorum, beni nasıl terk ettiğini, bende bir sorun varmış gibi hissettirdiğini. Öfke tekrar yükseliyor. Bu konuyu kimseyle konuşamamıştım, şimdi tam zamanı. "Aslında bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, beni cidden kızdırıyor."

Rya kaşlarını çattı ve sandalyeden kalktı. "Belki de bunun için bir içkiye ihtiyacımız vardır."

Her birimize birer içki koyarken kollarımı kavuşturup tezgahın arkasına yaslanıyorum.

"Bak, adam seksi, tamam mı? Ve tabii ki yatakta harika olacağını biliyorum ve gerçekten denemek istiyorum. Gerçekten, *gerçekten denemek istiyorum*."

Rya gülmemek için kendini zor tutuyor ve elini ağzına götürüyor. "Benim için durum farklı, Rya. Gülme."

"Sana gülmüyorum," diyor. "Dawson'ın yaptığı şey bu. İnsanların arzularını ortaya çıkarıyor. Ve sana Dawson'dan ne kadar uzak durman gerektiğini söylemeyeceğim. Ondan hoşlanıyorum. Ama tatlım, o sana asla istediğini veremez. O ilişki kuracak tipte biri değil."

"Ben bir ilişki tipi olmayabilirim," diyorum meydan okurcasına. Bana bir bardak uzatıyor, kaşları soru sorar gibi kalkık. Tamam, belki. Ama henüz bilmiyorum. Bu yüzden burada kendimi bulmaya çalışıyorum.

"Dawson'a bakire olduğumu söyledim," diye itiraf ediyorum ve o da şarabını yavaşça yutuyor. "İşten sonra gizlice dışarı çıktıktan sonra evime geri geldiğinde."

Tekrar karşıma oturdu. "Peki bunu nasıl karşıladı? Seni bir şey için zorladı mı?" Ses tonunda bir keskinlik var. Elimde olmadan hem ona hayranlık duyuyor hem de korumacılığını bir kenara itmek istiyorum.

"Hayır, yapmadı." Meyveleri doğramaya devam ediyorum. "Ama düğününüzde malzeme dolabında onunla takıldım sayılır. Seks değil ama, bilirsin işte... bir şeyler."

"Aranızda bir şeyler olduğunu anladım," diye itiraf ediyor ve bana aptal ya da aklını kaçırmış demediği için minnettarım. Ben de mutluyum.

Beni dinliyor ve içimi dökmeme izin veriyor. "Peki ona bakire olduğunu söylediğinde bunu nasıl karşıladı?"

"O gitti. Ve o zamandan beri onu görmedim." Şaşırmış görünmüyor.

Aman Tanrım. Benim yaşımda bakire olmak gerçekten bu kadar itici mi?

"Pekâlâ, asıl soru şu: Bekâretini onunla kaybetmek istiyor musun? Çünkü edindiğim izlenime göre, onun senin için doğru kişi olduğunu sanmıyorum tatlım."

Dawson'a ne kadar kızgın olsam da, bunu duymak hâlâ biraz acı veriyor. Mantıklı olmadığını biliyorum. Ve söylediklerinin doğru olduğunu da biliyorum. Ama bu adamdan ne kadar etkilendiğime engel olamıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"O bakireleri satıyor, tatlım. Dawson'ın özel beklentileri vardır. İşle ilgili olmadığı sürece bir kadına ilgi gösterdiğini hiç görmedim. Acaba bekaretini almayarak sana iyilik mi yapıyor? Artık evlenene kadar beklemek istemediğini biliyorum ve bu sorun değil, ama bu özel biriyle olmaması gerektiği anlamına gelmez."

İç çekiyorum. Çünkü Rya bunun tam tersi. O ve Crue bütün gün, her gün sevişiyorlar. Ve geçmişte erkeklerle başa çıkma yöntemi onları seks için kullanmaktı. Peki ben neden buna sahip olamıyorum? Rya bile beni hala tatlı ve masum olarak görüyor. Ve bu sinir bozucu, her ne kadar bunu kastetmese de.

"Bunu ima etti," diyorum, biraz cesaretim kırılmış bir şekilde. *Kahretsin, buraya nasıl geldim?* New York'ta kelimenin tam anlamıyla binlerce erkek var. Normal erkekler. Sadece bir tanesiyle flört dünyasına adım atmam yeterli.

"Peki bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey." Gülümsüyorum. Basit bir şey yüzünden beni istemeyen bir adam istemiyorum. Hayır, seks yapmadım ama ne olmuş yani? Bu neden bu kadar önemli? Yani, muhtemelen kızlık zarımı çoktan bozmuşumdur. Başka bir sürü şey yaptım ve sırf içime penis girmedi diye bu daha mı tabu oluyor?

Siktir et onu.

BÖLÜM 16

Bal

I Bir yabancıya nerede çalıştığımı söylemek muhtemelen akıllıca bir hareket değildi. Bunu, müdürüm oradayken mağazaya beklenenden erken gelip doğrudan bana yaklaştığında anladım.

Bu garipti.

Neyse ki Alana harika biri ve çok meşgul olmadığımız için erken gitmeme izin verdi. Ama Marco'nun herhangi bir sevgiliden uzak olduğunu ve bunun New York'taki ilk randevum olacağını açıkladığımda şaşırmıştı. Ve şimdi, eğer bir şey varsa, beni buna zorluyordu çünkü benim aracılığım ile yaşamak istiyordu.

Şimdi karşısında oturuyorum ve bana sanki akşam yemeğinde bana sahip olmak üzereymiş gibi bakıyor. *Iyy.* Hayır, teşekkür ederim.

Yani, fena görünmüyor. Bu adam belli ki spor yapıyor. Kıyafetleri üzerine dar geliyor ve hoş bir gülümsemesi var, ama burada oturup bana gülümsedikçe daha da ürkütücü oluyor. İlk randevumun nasıl geçeceğine dair izlenimim hızla parçalanıyor. Arkadaşlık uygulamalarında herhangi bir inceleme yapılıyor mu? En popüler uygulamayı indirdiğime eminim. Ama bu nasıl ortaya çıktı?

"Peki, kıyafetlerinin altına dükkândan bir şeyler giyiyor musun?" Elbisemi işaret ediyor.

"Affedersiniz?" Öfkeyle sordum.

"Evet, sana çok yakışacak mavi bir parça gördüm."

Tüylerim diken diken oldu. "Hayır, bilmiyorum."

Biliyorum ama bunu bilmesine gerek yok çünkü *asla öğrenme* şansı olmayacak. *Asla.*

Hay sikeyim. Nasıl bu hale geldi? Keşke Marco omzumun üzerinde belirseydi de en azından durumu gülünç bulabilseydim.

"Sana her zaman bir şeyler alabilirim. İndirim alırsın, değil mi? Orasının pahalı olduğunu biliyorum."

"Sanırım iyi olacağım," diye cevap veriyorum, bir kadeh şarabı dudaklarıma götürürken.

"Neredeyse içkini bitirmiş görünüyorsun. Bundan sonra bir gece içkisi için benim evime gitmek ister misin?"

"Hayır," dedim ona doğrudan. Onu yönlendirmek niyetinde değilim. Bunun bir yere varmayacağını görebiliyorum. Ve bunun bir saat önce bitmesini istiyorum.

"Hayır mı? Ne olmuş yani? Bedava yemek yiyeceğini ve dışarı çıkmak zorunda kalmayacağını mı sanıyorsun?" diye sorar. "Bu senin ukalalığın."

Neredeyse şok oldum. Ama pek değil. Öyle bir tipe benziyor. *Pislik!*

"Ben kendi payımı öderim," diye teklif ettim. Etrafımda pek çok erkek oldu ama önümde duran şey o değil... o şey bir çocuk. En iyi ihtimalle bir erkek çocuğu. Sonunda evdeki arkadaşlarımla neden flört hayatlarından şikâyet ettiklerini anladım. Birdenbire, çok şey kaçıırıyormuşum gibi hissetmemeye başladım.

"Tuvalete gitmem gerekiyor," diye anons ediyor, sonra ayağa kalkıp diğer masaların etrafından dolanıyor. Elimde şarap kadehimle oturuyorum, onun boş tabağına bakıyorum ve neredeyse hiç dokunmadığım makarnama dönüyorum. Bir yemek ancak onu paylaştığınız arkadaşınız kadar iyidir.

"Hanımefendi, hesap." Garsona bakıyorum.

"Randevumun dönmesini bekliyorum,"

diyorum ona.

"Hanımefendi, o gitti ve bana faturayı göndermemi söyledi."

Kanımda öfke kabarıyor ve sakın kalmak için her şeyi yapıyorum, özellikle de toplum içinde. *Lanet olası pislik.*

Kıbarca gülümsüyorum, hesabı alıyorum ve garsona geri vermeden önce kredi kartımı dosyaya yerleştiriyorum.

Geri döndüğünde bana özür dileyen bir yüz ifadesi takındı. "Bunu sizden önce iki bayana daha yaptığını bilmenizi isterim. Tekrar özür dilerim, bayan."

Diğer iki bayan.

Ne sik kafalı

ama.

Eminim onlar da onunla yatmak istemedikleri içindir. Eşyalarımı

topladım ve ayağa kalktım. Sandalyemi kaydırduğımda odanın arka tarafına bakıyorum ve gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. O zaman onu gördüm -kaçak sevgilimi değil, ama

Dawson. Üç kadın ve bir erkekle oturuyor. Tabii ki öyle. Çünkü Dawson neden burada olmasın ki? Çenemi kaldırdım, arkamı döndüm ve dışarı çıktım.

Bu aşağılayıcı olsa da
umurumda değil. Kendini de
becerebilir.
Erkekler berbat.

BÖLÜM 17

Dawson

"W Neydi o?" Lesley soruyor.

"Kimse," diye cevap veriyorum, Honey'nin restorandan çıkışını izlerken.

"Bu dükkandaki kadın, değil mi?" Daphne sorar.

Lesley ikiyle ikiye bir araya getirirken sırtıyor.

"O çok güzel," diye ekliyor Lesley. "Personelini becermek için senin aksine. Umarım bir sözleşme imzalamıştır."

Ona yapmadığını söyleme zahmetine girmiyorum. O da beni bu konuda zorlamıyor. Ayrıca Honey ile aramızda hiçbir şey yok. Olamaz da.

Henry'ye "Birlikte yemek yediği adamı bul," dedim.

Adımı ve şirketimi kullanan yabancı sorununu tartışmak için buradayız ve Henry benim için çok fazla araştırma yapıyor. Crue'nun da belirttiği gibi, kimliğini bulmak zor oldu. Sokak kameraları bile onu net bir şekilde göremedi ve toplu taşıma araçlarını kullanıyordu, bu yüzden takip edilecek bir plaka da yoktu.

Ama Henry yaptığı işte iyi, genç ve kendini işe yarar hale getirmeye hevesli. Başını sallayıp telefonunu açıyor ve restoranın rezervasyon sistemine girdiğini anlıyorum.

"Kiminle yemek yediği seni neden ilgilendiriyor?" Lesley sırtarak sorar. Daphne, "Benim sözleşmem bile sadece Dawson'a özel değil," diyor.

nefesini Lesley'e verir. İkisi de gülüyor.

"Lesley" -dönüp ona bakıyorum- "benden pek çok şey alabilirsin ve seni çok yararlı buluyorum, ama her zaman yerini doldurabilirim."

"Yapamazsın, bunu sen de biliyorsun," diyerek içkisine uzanır ve Daphne'ye bir şerefe sunar.

Bulabilirdim ama lanet olsun, onun kadar iyi birini bulmak zor olurdu.

"Onu buldum," diye duyurdu Henry ve bana bir adamın resmini gösterdi.

Honey'nin birlikte oturduğu adama tıpatıp benziyordu. İçeri girdiğinden beri onu izliyordum ve ilk başta gülümsüyordu, ama bunun değişmesi uzun sürmedi. Müdahale etmemek için kendimi zor tuttum. Tatlım benim için bir şey ifade etmiyor ama hesabı ona bırakması? Bir kadına böyle davranılmamalı ve o da acı bir ders almak üzere.

"Hadi Henry, biraz gezelim."

"Dawson," diye uyarıyor Lesley. Kredi kartımı masaya fırlatırken onu görmezden geliyorum.

"Hanımlar, gecenizin tadını çıkarın. Akvaryum margaritanın burada çok sevildiğini duydum."

Daphne ciyaklayarak Lesley'e asılıyor ve bunu Lesley'nin dikkatini benden uzaklaştırmak için kasıtlı olarak yaptığını biliyorum. Henry ve ben restorandan çıkarken Lesley'nin bakışlarını sırtımda hissediyorum.

Adamın izini sürmek kolaydı çünkü sosyal medya profilini herkese açık tutuyor ve gittiği her yerde kendini etiketliyordu.

Gerçek bir sik gibi.

Fazla uzağa gitmedi, yolun aşağısında bir bara gitti. Onu hemen buldum, vücut dilinden kendisinden uzak durmasını istediğini anladığım bir kadınla konuşuyordu. Ama işaretleri okuyamayacak kadar aptal görünüyor.

Kadının yanına giderek önüne geçiyorum ve ona bir gülümseme sunuyorum. "Arkadaşınız sizi kurtarmamı istedi," diyorum ona. Gözleri irileşiyor ve başını sallıyor. Sonra eğilip "Teşekkür ederim" diye fısıldıyor ve aceleyle uzaklaşıyor.

"Dostum, bu hiç hoş değildi. Eğer araya girmeseydin onu yakalayabilirdim," diye homurdanıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Yüzümü ona dönüyorum.

Başını sallıyor. Bu salak belli ki lisede yıldız oyun kurucu olmayı bir türlü becerememiş ve herkesin onu istediğini sanan bir sik kafalı.

Ne kadar da yanılıyor.

"Evet, benden hoşlanıyordu. Sonra sen geldin." Başını sallıyor. "Lanet olsun, bu gece ikisi gitti."

"İki mi? Bu senin için kötü bir gece," diye yorum yapıyorum.

Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bana mı söylüyorsun. İlki kaltağın tekiydi ve yemekten sonra evime gelmeyi düşünmedi bile."

Gülümsememi koruyor ve tenimde dans eden öfkeyi uzak tutmaya çalışıyorum. "O zaman size sunacaklarım ilginizi çekebilir. Eğer istediğin buysa, dışarıda sevişmeye hazır bir sürü kadını var. Bu kıpır kıpır sürtükler değil." Sanki buradaki tüm kadınları kapsıyormuş gibi odaya bakıyorum ve sözlerim karşısında içim cız ediyor.

Belli ki kadınlara saygı gösterme dersini kaçırmış.

Ama sorun değil.

Ona öğretmek için buradayım.

Bazı insanlar zor yoldan öğrenir.

"Gerçekten mi? Evet, dostum. Sen harikasin." Sırtımı tokatlıyor ve yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum. Ayağa kalkıp kalabalığın arasından geçmeye başladığımda beni takip ediyor.

"Daha önce bir randevun mu vardı?" diye sordum.

"Evet, ateşliydi. Ama istekli değildi, anlıyor musun? Erkekleri nasıl memnun edeceği ve onlara nasıl saygı duyacağı konusunda bir derse ihtiyacı var." Barın arka çıkışına doğru yürürken bunu sorgulamıyor ve kapı arkamızdan kapanıyor. Yıkık dökük, çöplerle dolu bir ara sokakta sadece ikimiz vardık.

Durdum ve onunla yüzleştim. "Bazı kadınlar sadece orospu. Sadece siklerimizi ıslatmak için burada olduğumuzu anlamıyorlar mı? Sikmek gibi."

Başını sallıyor ve sonunda etrafına bakınıyor. Bakışları bana döndüğünde, "Fahişeler nerede?" diye sordu.

Ve kendimi durduramadan yumruğum yüzüne çarpıyor. Geriye doğru sendeledi ve ben ona tekrar yumruk atarak ön dişlerinden birini tükürmesini izledim.

Çılgılık atıyor ve kan gölüne dönen ağzını tutuyor.

"Kadınlara saygısızlık etmenin doğru olduğunu düşünüyorsun, peki ne? Faturayı onlara mı bırakacaksın?" Öfkeyle sordum.

"Siktir git," diye bağılıyor ve bana saldırıyor.

Hızla yanından geçiyorum, öfkesi onu ileri itiyor ve ayağımı uzatıp ona çelme taktığımda geri çekilmesi için çok geç oluyor. Yüzüstü yere düştü. Yüzü betona değdiğinde büyük bir çatırtı duyuldu. İlk başta bayıldığını düşünüyorum, ta ki inleyip yuvarlanana kadar.

Kötü bir hareket. Ayağımı kaldırdım ve ona ters ters baktım.

"Eğer bir daha bir kadına böyle saygısızlık ettiğini öğrenirsem, kafana bir kurşun sıkarım." Ayağımı bacaklarının arasına sertçe indiriyorum. Bir patlama sesi duyduğumda irkildim, bunun en kötü acı türü olduğunu biliyordum, ama eminim daha kötüsünü de yapmıştır. Onun gibi adamlar bir kadın hayır dediğinde dinlemezler.

Ben uzanıp cüzdanını alırken o hıçkırıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. Bir tomar ellilik ve kredi kartını çıkardım. Onları alıp uzaklaşıyorum, cüzdanını yere bırakıyorum ve bara geri dönüyorum. Kartını tezgâhın üzerine bırakıp barmene bakıyorum.

"Herkesin içkisini bu karta yükleyin." Barmen sanki sokakta ne olduğunu biliyormuş gibi başını sallıyor ama kartı alırken hiçbir şey söylemiyor. Başka bir şey söylemeden çıktım. Henry'ye ellilikleri veriyorum ve "Bunu Honey'e gönder" diyorum. Onun kim olduğunu biliyor. Sanki diğer adamın dönmesini bekliyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyor. Yakın zamanda geri gelmeyeceğini anlayınca başını sallıyor ve başka soru sormadan çıkıp gidiyor.

BÖLÜM 18

Bal

S Genç bir çocuk kapımda dikiliyor. "Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"Yirmi bir," diye cevap veriyor, hâlâ bana para uzatmaya çalışıyor.

"Peki neden bana bunu vermeye çalışıyorsun?" Parayı göstererek soruyorum. "Çıktığın adamdan alacaklısın. O sana geri ödüyor."

"Neden?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Lütfen alın, bayan. Yatmak istiyorum." Tekrar baktım.

"Sen al. Kendine biraz alkol al ve sarhoş ol," diyorum ona. "İyi para kazanıyorum, buna ihtiyacım yok."

"Tamam, ihtiyacı olan birine ver. Evsiz bir adam var.

."

"Evet, biliyoruz. Çoğu gün ona yemek yapıyorsun."

"Kim olduğunu söylemiştin?" Ben sordum. Kimse bunu bilmiyor.

Marco. Ve ben erkeğe yemek yapmam. Artan yemeklerim olursa -ki bu neredeyse her zaman oluyor çünkü tek başıma yiyebileceğimden çok daha fazlasını pişiriyorum- ona veriyorum. Onu gördüğümde bana hep çok iyi davranır.

"Lütfen al." Parayı neredeyse çaresizce bana doğru itiyor.

Sonra bu çocuğun kim olduğunu anladım.

"Onunla birlikteydin, değil mi?" Ben sordum. "Dawson. Şimdi hatırladım. Bana arkanı dönmüştün ama restorandaki sendin. Onunla mı çalışıyorsun?" Şimdi sinirleniyorum çünkü bu çok aşağılayıcı. Benim

Dawson benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtmişken, araya girip centilmenlik yapmaya çalışıyor.

"Evet, ama-"

Yaklaştım ve çocuk geri çekildi, ben de sözünü keserek, "Söyle ona kışına soksun." dedim. Sonra da kapıyı yüzüne kapattım.

Sessizlik.

"Evsiz adama vereceğim o zaman," diyor kapıdan.

Argh.

BİRKAÇ GÜN SONRA, beni terk eden sevgilim bana bir mesaj göndererek yaptığı şey için özür diliyor ve ondan nefret etmememi umduğunu söylüyor.

Ne oluyor lan? Onu engelledim.

Şu an işteyim. Mağazayı kapatıyoruz, böylece yeni stokları boşaltmayı bitirebiliriz.

Sarı ipek bir takım buldum. *Oooh, beğendim. Hayır, bayıldım.* Malzemeyi tenime tutuyorum ve mükemmel bir kontrast oluşturuyor.

"Ooof, bayıldık!" Menajerim Alana, elinde başka bir kutuyla dışarı çıkarken şöyle diyor.

"Yemin ederim burada beş parasız kalacağım Alana," diye sızlanıyorum. Hepsini seviyorum. İndirim olsun olmasın, iç çamaşırlarıyla sağlıklı bir ilişki kurmaya başladım çünkü beni seksi hissettiriyor.

"Ve yeni oyuncaklar," diye ekliyor Alana bir sonraki kutudan pembe bir vibratör çıkarırken. Onu kutusuna geri koymadan önce hayranlıkla inceliyor ve tekrar bana bakıyor. "O dangalağın yemek parasını sana ödettiğine hâlâ inanmıyorum." İnançsızlıkla alay ediyor.

İç çekiyorum. "Online randevular hep böyle midir? Yani, dürüst olmak gerekirse. Sonsuza kadar bekâr kalabilirim."

Gülüyor ve sonra bana kutulu vibratörlerden birini fırlatıyor. "O zaman belki buna ihtiyacın vardır."

Onu ters çevirip Alana'nın yaptığı gibi takdir ediyorum. Çok şirin. Ve bir kızın asla çok fazla oyuncağı olamaz, değil mi?

"Hesabıma yaz," diyorum şarkı söyler gibi bir sesle. Ve bunu sevmeme ve şimdiye kadar sadece dildo ve vibratör kullanmış olmama rağmen, bir şeyleri kaçırıp kaçırmadığımı merak ediyorum

erkekler söz konusu olduğunda. Yani, bu da temelde aynı şeyi yapıyor, değil mi? Ve çoğu kadın bana bunun daha da iyi olduğunu söyledi. Ama sonra birlikte olduğunuz kişinin deneyimi farklılaştırıp farklılaştırmadığını merak ediyorum.

"Dawson çalışma programını sordu," diye bahsediyor, bana doğru bakarak. Ona baktığımda dikkatini tekrar kutuyu boşaltmaya veriyor. "Patronla aranızda bana söylemen gereken bir şey mi var?"

Lanet olası Dawson... yine.

Randevumu idare etmesine hâlâ kızgın olduğum için güzel bir şey söyleyemiyorum ama yine de deniyorum. "Kız kardeşimin ve kocasının arkadaşı," diyorum ona. Neredeyse penisini ısırarak kopardığımı söylememe kesinlikle gerek yok. Ya da buraya beni baştan çıkarmak için geldiğini ve tüm bu süre boyunca ona izin verip vermemem gerektiğini düşündüğümü. Ya da dövme hakkında. Ya da herhangi bir şey hakkında çünkü aramızda hiçbir şey yok.

"Tamam, çünkü iş ilişkileri karmaşık olabilir. Ama anlıyorum. Adam seksi." Bunu söylerken gözleri şişiyor. "Bunu söylediğimi kocama söyleme." Gülüyor. "Ayrıca, eğer bu gece bir şey yapmayacaksan, birkaç arkadaşım doğum günümü kutlamak için dışarı çıkacak. Gelmek ister misin?"

Bir askı kullanarak sarı seti rafa yerleştiriyorum. Bana bal rengini hatırlatıyor.

İş yerinden kimseyle takılmadım ve arkadaş edinmek zor oldu. New York'ta bu kadar çok insan yaşamasına rağmen çok fazla insanla tanışmadım.

"Tabii, kulağa eğlenceli geliyor. Eğer bugün doğum gününse, ben ısmarlıyorum."

"Hayır, kocam daha sonra bizimle buluşacak. Böylece o ısmarlayabilir. Amaç her zaman o gelene kadar hesabı olabildiğince kabartmaktır, sonra o öder ve teşekkür olarak sarhoş, çılgın, seks düşkünü bir ben alırım." Göz kırıyor.

"KOCAM!" Alana çılgılık atıyor ve kolunu takım elbiseli çekici adama doluyor. Mükemmel bir uyum içinde görünüyorlar. Kadın güzel ve çekici. Adam ise muhasebeci -muhtemelen gizli ajan- tarzında yakışıklı. Ama belki de gözlükler yüzündendir.

"Merhaba kocacığım!" diyoruz hep bir ağızdan.

İki büyük akvaryum içkisini yere bırakırken başını sallıyor. "Bunlarla gelirim hoş karşılanacağımı düşündüm," diyor. Alana onun yanağına minnettar bir öpücük konduruyor. "Ama siz hanımlar benim hesabımla etkileyici bir iş çıkarıyorsunuz, ha?"

"İki saat geç kalmamalıydık," diye dalga geçiyor kızlardan biri, balık kaselerini mutlu bir şekilde bize doğru sürüklerken.

Bir kulüpte büyük bir kabinde oturuyoruz. Yeterince özel ama yine de gürültülü, çünkü duyulmak için birbirimize bağırarak zorundayız.

Marco'ya beni takip etmemesini ve şüphe uyandırmamasını söyledim. Beni bırakmadı ve burada bir yerde olduğunu biliyorum. Ama ilk defa umurumda değil. Arkadaş edinmek istiyorum. Saçlarımı serbest bırakmak istiyorum. Ve siktir et, bu haftaki boktan randevumdan sonra bunu hak ettim.

"Emit, Honey Ricci ile henüz tanıştığını sanmıyorum. Birlikte çalıştığım yeni kız."

Oturuyor ve Alana kucağına oturuyor. Beni selamlamak için elini uzattı. "Ricci?" dedi. "Bu isim bir şeyler çağrıştırıyor."

Birlikte çalıştığım diğer kızlardan biri içkisini üzerine sıçratırken "Kız kardeşi haberlerde gördüğünüz şu ünlü ceza avukatı" diyor.

Elimi sıkarken "Bu o olmalı," diyor.

Üç adam ellerinde daha fazla içkiyle masaya yaklaşıyor. "İçeri girin hanımlar," diyor kısa sarı saçlı adam.

Talia, iş arkadaşım eğiliyor. "Alana ile parti yapmak en iyisi. Kocasını her zaman seksi iş arkadaşlarını getirir."

Yani, iyiler, hatta ateşliler. Ama bu gece aklımda erkekler yok. Ta ki herkes birbirine o kadar yaklaşıp ve ben Talia ile onlardan biri arasında garip bir şekilde sıkışana kadar.

Güzel kokuyor ve iyi giyinmiş. O havadan sudan konuşmaya çalışırken ben aralarına sıkışıyorum ve bilerek geri çekilmeye çalışıyorum, pipetimden yudumlarken içkimi de yanıma alıyorum.

Bu grup eğlenceli, ancak oradaki arkadaşlarımla evde yaptığım partilerden çok farklı. Yine de her zaman daha yüzeyseldi.

"Benim adım Kit," diye bağırıyor Talia'ya müziğin içinden ama bu sırada bana bakıyor. Yakınlığı beni aniden rahatsız ediyor. Kötü anlamda değil, ama o küçük kahverengi bukletleri ve gamzelerinin üzerinde sevimli bir fuckboy yazıyor.

"Talia, hadi dans edelim!" Diğer kızlardan biri sabırsızlanır ve onu kabinde dışarı çeker.

"Tatlım, bize katılacak mısın?" Talia sorar.

Başımı sallıyorum ve gülmemeye çalışıyorum. "Henüz bunun için yeterince sarhoş değilim."

Omuz silkip dans pistine koşuyorlar.

"Bu gerçekten senin adın mı?" Kit bana soruyor ve şimdi aramızda açılan boşluk için minnettarım.

"Evet," diye cevap veriyorum ve bir yudum daha alıyorum. *Bu da hesabı bana bırakacak aynı tip bir erkek mi olacak?* Bu hafta sonundan sonra tüm erkek türlerinden rahatsız olmaktan kendimi alamıyorum ve ilgisizliğim muhtemelen çok açık. Sadece biz kızlar oluruz sanıyordum.

Bir kadın elinde bir tepsi içkiyle geliyor. "Bunları kimin sipariş ettiğini bilmek istiyor muyum?" Emit homurdanıyor. Ama Alana'nın boynunu şakacı bir şekilde ısırırken paranın onun için bir endişe kaynağı olmadığını söyleyebilirim.

Neredeyse kıskanıyorum. Crue ve Rya'yı izlemek gibi. Bana işlevsel ilişkiler olabileceğini hatırlatıyor. Hatta mutlu evlilikler bile.

Herkes bir kadeh alır ve kaldırır. Beklentiyle bana bakıyorlar, ben de mecburen yapıyorum. Sikerim böyle işi! Saçımı açmaya geldim. Öyle yapacağım. Amerikan tarzı.

"Güzel karımın şerefine. Yine yirmi bir," diye anons ediyor Emit. Kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve geri atmadan önce Kit'in bakışlarının üzerimde olduğunu fark ediyorum. Shot'ı yutuyorum, içimden hafif bir vızıltı geçiyor.

Yani, sanırım o yapacak, değil mi? Bekaretimi kime verdiğim önemli değil. Ondan kurtulduğum sürece, değil mi?

"Ee, şehirde yeni misin?" Kit soruyor.

"İtalya'dan daha bir ay önce geldi," diye cevap veriyor Alana benim adıma. "Ve o, en iyisi gibi bir şey!"

Herkesi bir shotglass daha almaya teşvik ediyor.

"Bana bu içkileri içirmeye devam edersen yarın işte hâlâ en iyi ben olabilir miyim bilmiyorum," diye şaka yapıyorum. Ama mecburen bir içki daha içiyorum.

Kit bana elini uzattı. "Şimdi dans edecek kadar sarhoş musun?"

Onu değerlendiriyorum.

Yani, o çok tatlı.

Siktir et!

Elini tuttum.

BÖLÜM 19

Dawson

"S Bakire baldızımı sikmeye mi çalıştın?" Crue masamın diğer tarafındaki sandalyeye otururken soruyor. Habersiz ziyaretleri alışkanlık haline gelmeye başladı.

"Hatırlatsana, kardeşin ne zaman dönecek?" Soruyorum çünkü yakında dönmesi gerekiyor. Crue ve ben arkadaşız, hem de iyi arkadaş. Güçlü bir adam, buna şüphe yok, ama sağ kolu yeni doğum yapmış karısıyla birlikte olduğu için, Rya'nın geç saatlere kadar çalıştığı günlerde onu eğlendirmek bana kalıyor.

"Umarım yakında. Ve sorudan kaçmayı bırak çünkü senin için bir kulak dolgunluğum var... Bilmiyorum bile... onu becermiyor musun?" diye şikayet ediyor.

Evde konuşulan biri haline geldiğim için gururum okşandı, acı acı düşünüyorum. "İyi bir genç kadın ama benim tipim değil."

Karanlık bir kıkırdama onu terk eder.

"Ne?" Bakışlarımı kısarak soruyorum.

"Hoş genç kadın. Bu da ne demek şimdi? Onu becermek isteyeceğin kadar hoş biri mi yoksa becermemen gerektiğini düşüneceğin kadar hoş biri mi?" "İkisi de değil." *İkisi de.* Ve Honey'nin bir tartışma haline gelmesinden hoşlanmıyorum.

bizim için iki kez konu oldu. *Belki de Crue kendini dedikoduyla eğlendirmeye çalışan yalnız bir ev kocasına dönmüştür.* Bu düşünceyle kadehime sırtıyorum.

Ona kötü şeyler yapmayı tercih ederim ama bir bakireyi sikmem. Ve bunun onun için adil olduğunu düşünmüyorum çünkü onu *sadece* becermek istiyorum ve Honey daha çok ilişki tipi gibi görünüyor.

Yaşamak için seks satıyorum, Tanrı aşkına.

Bir bakire bu işe nasıl dahil olabilir?

"Duyduğuma göre, flört dünyasının tadını çıkarıyormuş ve bu gece aynı adamla üçüncü randevusuna çıkacaktı. Ondan hoşlanıyormuş, Rya'ya öyle söylediğini duydum."

Kesinlikle dedikoducu bir ev kocasına dönüştü.

Bu haber beni rahatsız etmemeli. Honey'nin başka biriyle çıkıyor olması umurumda olmamalı ama nedense başka birinin ellerinin o vücudun her yerinde olacağını bilmek tüylerimi diken diken ediyor.

"Neden kızgın göründün? Umursamayan birine göre, umursuyormuş gibi davranmakta berbatsın." Crue bana meraklı bir bakış attı.

"Burada olmanızın bir sebebi var mı?"

"Sıkılmıştım. Gidip birini öldürmemi izlemek ister misin?" "Kimi?"

"Sadece ödemeyi ertelemeye devam edebileceğini düşünen ve tüm komşulara bizim hakkımızda kötü konuşan bir dükkan sahibi."

"Kendi bokunla uğraşmana izin vereceğim."

"Tabii senin için öldürmemi istediğin biri yoksa. Ellerini kirletmekten hoşlanmadığını biliyorum." Sırıttı.

"Kendi pis işlerimi kendim halledebilirim," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet. Bir ara sokakta yaşamasına izin verdiğin bir adamın kanıtını gördüm. Çok nazıksın."

Ve birden, Honey konusunda beni neden kışkırttığını anladım çünkü Crue kasıtlı olmaktan başka bir şey değil.

"Sen nasıl..." Başımı salladım. "Senin barlarından biri." Tahmin ediyorum, o da başını sallıyor. Crue teknik olarak sahibi değil ama güvenliği o sağlıyor. Hay *siketim*. Bu şehirde onun bir parçası olmadığı bir yer var mı?

"Ev sahibi adamın fotoğraflarıyla beni aradı ve onu ambulansa bizzat kendisinin taşıması gerektiğini söyledi. Benim halledip halledemeyeceğimi sordu. *Seni taşıyabilirim*." Beni işaret etti.

"Beni halledilmiş say." Gözlerimi deviriyorum.

"Güzel. Çünkü senden ne kadar hoşlansam da, seninle birçok ortak noktamız var. İş söz konusu olduğunda, arkadaş olalım ya da olmayalım, başkalarının işimize karışmasına izin vermeyiz."

Başımı sallayarak onaylıyorum.

Ayağa kalkıyor, gitmeye hazırlanıyor. "Ve arkadaşın olarak sadece bir gözlem... Eminim bu adam onun için doğru kişi olabilir, bu yüzden o gitmeden önce kararını ver."

senin için yapar."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Evlilik seni yumuşatmış gibi görünüyor."

Omuz silkiyor. "En azından ben dürüstüm. Ve kesinlikle bir korkak değilim."

Sabırım taşmak üzereyken çenem titriyor. Kapıya doğru yürüyüp arkasından kapatmadan önce başka bir şey söylemiyor.

İkimiz de Honey için ne kadar kötü olduğumu biliyoruz. Peki neden beni onun peşinden gitmem için cesaretlendiriyor? Karısının bundan hoşlanmayacağına adım gibi eminim. Ama konu hep Honey'e geliyor. Ve onu başka bir adamla düşünmek.

Masamdaki evraklara bakıyorum, Daphne'nin sözleşmesi. Sözleşmeyi iptal ettim ve o da bu konuda pek üzgün görünmüyordu. Gerçi sanırım ona yüklü miktarda para ödemek darbeyi yumuşatmaya yardımcı oldu. Artık sevişmesek bile hâlâ arkadaş olup olamayacağımızı sordu, ben de kabul ettim. Daphne'yle uzun yıllardır kontratım vardı ve yatak odasında sadık ve inanılmaz derecede iyiydi. Ve sanırım yalnız. Sanırım hepimiz bir şekilde öyleyiz.

Ancak sözleşmesini iptal etmeme neden olan acil mesele bu değil. Her gün düşünmeden edemediğim küçük bir bal küpü yüzünden.

Bakireleri becermemeye özen gösterdim, bu yüzden ondan uzak durdum. Ama siktir et, konu o olunca hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

BÖLÜM 20

Bal

IYapılacak doğru şeyin bu olduğundan emin değilim ama yapacağım. Görüştüğüm Kit bana çok iyi davrandı. O ilk gece bile, ne kadar sarhoş olursam olayım, beni taksime kadar geçirdi, numaramı istedi ve bir randevu için ulaşacağını söyledi. Daha fazlası değil. Aslında ondan hoşlandığımı düşünüyorum. Ama üç kez çıktık ve artık zamanı geldi.

Bir süredir küçük sorunumu merak ediyordum. Bu konuda ne yapacağımı merak ediyorum.

Ve eğer düşündüğüm şey yapılacak doğru şeyse.

Ama artık bunun başıma bela olmasını istemiyorum. Bunu kendim için yapmak istiyorum.

Ben kararımı verdim.

Alana bana Dawson'ın ofis adresini mesaj attı, şu anda kapısının önünde duruyorum. Geç oldu ve evde, yatağında olmalıydım. Marco da muhtemelen orada olduğumu düşünüyordur. Ama bunun yerine, kapıyı mı çalsam yoksa içeri mi girsem diye düşünerek burada duruyorum. Tam elimi kaldıracakken kapı açılıyor ve tanımadığım bir adam karşımda duruyor.

"Bayan Ricci, lütfen içeri gelin." Geri çekildi ve bana el salladı.

Ofis güzel, yılın bu zamanında bile çıtırdayan bir şöminesi var. Odanın etrafında çok sayıda beyaz kanepeler ve küçük masalar var, ancak bunları işgal edecek kimse yok. Beyaz mermerden bir resepsiyon masası bile var. Dawson'ın ofisi hiç de beklediğim gibi değil. Gerçekten de bir kulübün altında iki kat derinde olabileceğini düşünmüştüm. Benim anladığım kadarıyla

Mafyayla ilgili kazançlı işler. Ama Dawson'ın ofisi üst düzey bir yere benziyor... Bilmiyorum, puro barı gibi bir şey.

Adam beni arka taraftaki başka bir odaya götürüyor. Onu takip ediyorum ve bir kapıyı iterek açtığında Dawson'ın bir masanın arkasında oturduğunu görüyorum. Beni bekliyor gibi görünüyor ve oturmam için el sallıyor.

"Ayakta durmayı tercih ederim," diyorum ellerimi oynatarak. Dawson bunu fark ediyor ama yorum yapmıyor. Bana eşlik eden adam dışarı çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Bunun doğru bir şey olup olmadığından hâlâ emin değilim. Onu son gördüğümünden bu yana iki hafta geçti ve "durumumun" ona cazip gelmediğini açıkça belirtti, bugün beni buraya getiren de bu, onun için değil, kendim için.

"Sizi buraya getiren nedir?" Dawson çekiştiriyor.

"Sana bir şey sormak istiyorum," diyorum, birden kendime güvenim geliyor. Sadece Dawson.

Dawson'la konuşabilirim.

"Tamam, sor."

Kahretsin, kız kardeşim bilse beni öldürür.

"Bekâretimi satmanı istiyorum," diyorum kararlı bir sesle. Bir süredir bu konu üzerinde düşünüyordum. Dawson'a bekaretimi satmak istediğimi tam olarak nasıl söyleyeceğimden emin değildim ama şimdi bunu yapmanın tam zamanı olduğuna karar verdim.

Kit ile yatmak istiyorum. Ondan etkileniyorum ama bakire olduğum için hakkımda kötü düşünmesinden korkuyorum. Ve bu sorunu çözmenin ve aynı zamanda bundan biraz para kazanmanın bir yolu olduğunu biliyorum.

Bana sessizce bakıyor ve beni o ağır atmosferin içinde bırakıyor. Crue'ya söylemeyeceğini biliyorum. O insanların sırlarını saklamaktan yanadır. Ama bu sormamı daha az rahatsız edici kılmıyor.

"Peki bundan ne kadar alıyorsunuz? Kadınların çok para kazandığını tahmin ediyorum ve bundan aldığınız komisyonu bilmek istiyorum."

"Komisyonumu bilmek ister misin?" diye soruyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve sanki bu durumu eğlenceli buluyormuş gibi ukala bir gülümseme takınıyor.

"Benimle dalga geçme, Dawson. Ben ciddiylim."

"Neden benden almamı istemedin?" diye soruyor merakla.

Gözlerimi deviriyorum. Dawson'ın bunu sorduğuna bile inanamıyorum, bu yüzden sertçe, "Çünkü yapmayacağını biliyorum ve parayı istiyorum," diyorum.

"Senin paran var, tatlım. Fakir olmaktan çok uzaksın."

"Kendi paramı kazanmak istiyorum. Ve eğer bunu bedenimle kazanabilirsem, kazanacağım."

"Yani kendini en yüksek teklifi verene mi satmak istiyorsun?" "Evet."

Bir an sessiz kalıyor ve bu beni öldürüyor. *Lanet olsun.* Beni satamayacağını düşünecek kadar iğrenç biri değilimdir herhalde. Ellerimi oynatıyorum. Yani, çekici olduğumdan eminim ama belki de bu yeterli değildir. *Ya gerçekten bana gülerse?*

"Tamam," diyor basitçe. "Ama kendini satmadan önce etmen gereken yeminler var."

"Yemin mi?"

"Evet. Bu konuda konuşmayacağına, deneyimi kucaklayacağına ve güvende tutulacağına dair bana tamamen güveneceğine yemin ediyorsun. Bu sizin seçiminiz ve sizden hiçbir şey alınmıyor. Bunu özgürce yapıyorsun."

"Peki ya adam?" Ben soruyorum. "Yemin ediyor mu?"

"Hayır, sıkı bir Gizlilik Sözleşmesi imzaladı. Bu kadının bedeni ve bekaretini nasıl kaybettiğini tartışmayı seçerse, bu ona kalmış. Ancak kadın da bir gizlilik anlaşması ve benim satıştaki rolümle ilgili bir sözleşme imzalıyor. Geri kalan her şey kadına ve alıcıya bırakılıyor."

Alt dudağımı ısırdım. Bu düşündüğümde daha karmaşık. Belki de Dawson'a onu benden alması için yalvarmalıydım. Kaşlarımı çatıyorum. Siktir et. Hiçbir şey için kimseye yalvarmak zorunda kalmamalıyım.

"Tamam, bu şartları kabul ediyorum ve yemin edeceğim."

"Erdemli yeminler," diyor ayağa kalkarken. "Benim için dizlerinin üstüne çök." Masasının etrafından dolanır ve başıyla yeri işaret eder. "Dizler."

"Ciddi misin sen?"

"İşimi çok ciddiye alıyorum tatlım. Bu bir tür şartlandırma ve boyun eğdirme. Eğer bundan rahatsızlık duyuyorsan, bundan sonra olacaklarla başa çıkabilir misin bilmiyorum."

Dediğini yapıyorum ve başımı öne eğerek mırıldanıyorum: "Tanrım, sanki bir tarikatmış gibi konuşuyorsun."

Çenemi kaldırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum ve o vahşi yeşil gözlerle karşılaşıyorum. "Sen bana geldin," diye hatırlatıyor.

Bir nefes veriyorum, bakışlarım onun kasıklarına iniyor. Dudaklarımı yalıyorum, bedenimi ısıtan arzusunun sarsıntısından rahatsız oluyorum.

"Haklısın." Ona gergin olduğumu itiraf etmek istemiyorum. Dawson'ın bana açıkça güleceğini sanmıyorum ama odada hassas bir alma-verme dengesi var.

"Benden sonra tekrar et." O konuşurken başımı sallıyorum. "Yemin ederim..." "Yemin ederim..."

"Buradaki amacım hakkında asla konuşmamak ya da bilgi vermemek."

Beni dikkatle izlediğini görmek için ona bakıyorum. Bu, ailemden kimsenin de bilmeyeceği anlamına geliyor. Artık iyi kız Ricci yok. Artık ne yapmam gerektiği söylenmeyecek çünkü sonunda kendim için bir şey yaptım. Ve sonunda bu prangalardan kurtulacağım.

"Buradaki amacım hakkında asla konuşmayacağıma ya da bilgi vermeyeceğime yemin ederim."

Başını sallıyor ve geri çekilip masasına yaslanıyor. Ona bakıyorum. "Ayağa kalkabilir miyim?"

"Emin değilim. Dizlerinizin üzerinde olmanızı seviyorum, yine de biraz TSSB yaşıyorum."

"Komik," diye kestirip atıyorum ve sonra ayağa kalkıyorum.

Kıkırdıyor ve bu içimi ısıtıyor. *Lanet olsun.* Bu adama karşı bu kadar duyarlı olmaktan nefret ediyorum. Bu her türlü yanlış, özellikle de ona sahip olamadığım ve kesinlikle onu istememem gerektiği halde.

"Peki, anlaştık mı? Bekaretimi satacak mısın?"

"Beni öldürtmediği sürece."

"Öldürüldü mü?" Ben soruyorum. *Doğru ya. Ailem.*

Marco'nun bundan haberdar olmaması ya da asla öğrenmemesi için gizlice dışarı çıkma konusunda kesinlikle daha iyi olmam gerekecek.

"Kimseye söylemem."

Bir sonraki sorumu sormakta tereddüt ediyorum ama siktir et, bu bir ticari işlem, değil mi? "Sence ne kadara gider?"

Hâlâ beni düşünüyor, parmak eklemleri masanın kenarında beyazlaşıyor. Hep böyle isteksiz midir? Bu onun uzmanlık alanı, değil mi?

"Biriyle çıkmıyor musun? Neden ondan seni becermesini istemiyorsun?"

"Nasıl-" Çenemi kapattım. Güçlü adamların bilmek istediklerini öğrenmelerine alışkınım.

Bana bakışından nefret ediyorum. Gözlerinde bir acıma kıvılcımı var. Yoksa başka bir şey mi? Ama onun tarafından daha fazla eziyet edilmeyeceğim. "Çünkü onun da senin gibi korkup kaçmamasını tercih ederim," diye karşılık veriyorum.

Tavrı değişir. "Korkmadım. Sadece bakirelerle yatmam, tatlım."

"Anlaşıldı. Ama biri beni sikmek için para ödeyecek ve ben de bir daha bu konuda endişelenmek zorunda kalmayacağım. Kazan-kazan, değil mi?"

"Kendini becerebilirsin, biliyorsun." Ona bakakalıyorum, benimle bu şekilde konuşacak kadar yüz­süz olmasına neredeyse şok oluyorum. "Bir vibratör al, yağla ve yavaşça içine sok. Dükkândan sipariş ettiğin pembe küçük numara işini görecektir." Bir adım öne çıkıyor ve ben de onun bakışlarıyla karşılaş­ıyorum. Kontrolün kendisinde olduğunu ve benimle böyle oynayabileceğini düşünmesinden bıktım. Parmakları hafifçe karnımda geziniyor ve elini bacakları­mın arasına koyduğu yerde duruyor. Bir nefes çekiyorum, gözlerim açılıyor.

Ondan nefret ediyorum.

Buna sahip olabileceğini düşünmesinden nefret ediyorum.

Bedenimin daha fazlası için ona bu kadar yaslanmasından nefret ediyorum.

"Bu yeterli değil," diyorum ve kelimelerim istediğimden daha titrek çıkıyor. Her yerim yanıyor. Çekirdeğim sıcaklıkla çarpıyor.

Tekrar eğiliyor ve kokusunu alabiliyorum. Elimi aramıza sokmaya çalışırken vücudum çaresizce aşırı hızlanıyor. Ama elim onu itmek yerine gömleğinin içinden sert göğüs kaslarını keşfediyor.

"Onun yerine bir yabancıyla yatabilirsin," diyor.

Ben onu istiyorum. Bir yabancıyı değil.

"Tüm bu insanları tarıyorsunuz, değil mi? Tüm bu potansiyel alıcıları?" Elim gömleğinin altında olduğunu bildiğim karın kaslarında geziniyor ve kemer tokasının üzerinde duruyor. "Beni pis bir ihtiyara verecek değiller ya?" *Ne yapıyorum ben böyle?* Kendime olan saygımı toparlamaya çalışarak bir adım geri çekiliyorum.

Dawson benim yokluğumda nefes nefese kalmış gibi görünüyor. Sanki o da benimle aynı tuhaf büyü­nün etkisindeymiş gibi boğazını temizliyor.

Kollarımı kendime doladım. Dawson yasak bölge. O yoldan gitmeyeceğim. *Tekrar.*

"Teklif verebilecek­lere bir yaş sınırı mı koymak istiyorsunuz?" diye soruyor.

"Evet, hem de çok," diye onaylıyorum. Babam yaşında biriyle aynı yatakta olmayı hayal bile edemiyorum. Herkesin düşüncesi kendine ama benim için hayır.

"Tamamdır." Sandalyesine doğru yürüyor. "Başka sorunuz veya talebiniz var mı?"

Buraya geldiğimden beri aldığım ilk nefes gibi gelen nefesi veriyorum.

"Hayır." "Tamam." Birkaç düğmeye bastı ve kapı açıldı. görünmeden önce bana yardım etti. "Lance seni fotoğraf odasına götürecektir." "Ne için?"

Bana bakarken başı yana düşüyor. "İnsanların seni görmeden satın almasını mı bekliyorsun?"

Ben de öyle umuyordum.

"Cevabım hayır. O yüzden git ve üstünü değiştir. Fotoğrafçı zaten bekliyor." Bana el salladı ve arkasına bakmadı.

Kamçılanmış gibi hissediyorum. Dawson'la olan bu kafa karıştırıcı ilişki bitmeli. Ondan istediğimi aldıktan sonra neşeli yoluma devam edip Kit'le normal bir şeyler yapmaya çalışabilirim.

Lance'le birlikte dışarı çıktık ve beyaz bir odaya götürüldük. Kameralar ve tanıdık iç çamaşırı rafları var. Küçük bir bayan bana yaklaşıyor, elimi tutuyor ve beni her açıdan inceliyor. İş bittiğinde elimi yanıma bırakıyor ve bana bakıyor.

"Beyaz. Masum." Başını sallıyor, sonra iç çamaşırını işaret ediyor. "Git ve üstünü değiştir. Saç ve makyaj arka tarafta." Beni el sallayarak uğurluyor ve birden sinirlerim vücudumda dalgalanmaya başlıyor.

Bunu gerçekten
yapıyor muyum? Bunu
yapmalı mıyım? Ama
dediğini yapıyorum.

Geri adım atamam.

Eğer yaparsam, Dawson bir daha denememe asla izin vermez. Bunu kendim için yapacağıma söz verdim. Ve bunun için dizlerimin üzerine çöküp yemin etmem gerekiyorsa, yapacağım şey bu. Sinirlere lanet olsun.

Arka odaya girerken bir bayan bana bir bornoz uzatıyor ve soyunmamı, geri gelip oturmamı söylüyor. İstenileni yaptım ve her şey olup biterken gerginliğimi göstermemeye çalıştım. Dürüst olmak gerekirse, bu kararı sindirmek için zamanım olacağını ve doğrudan işin içine atılmayacağımı düşünmüştüm. Ama sanırım Dawson böyle davranıyor. Ve geri adım atmamamı sağlamanın bir yolu olabilir.

Bornozumu giydim, iki kadın saçımı ve makyajımı yaparken bir sandalyeye oturdum. İçlerinden biri bornozumu çıkarıyor ve üst göğüslerime parlatıcı sürüyor. Kendimi çıplak hissediyorum, sanırım amaç da bu. İş bittikten sonra bile hiçbir şey söylemiyorum, sadece far ışığındaki bir geyik gibi orada oturuyorum.

Aynada kendime bakmak zorunda kaldığımda, yardım edemiyorum ama ofisinde olanları düşünüyorum. Aramızdaki bu şey berbat. Ondan nefret ediyorum ve onu istiyorum. Ve onun yanında kendimi bir yo-yo gibi hissediyorum. Ama onun istediği kişi olmadığımı biliyorum. Ve kendimi onun istediği gibi değiştirmeyeceğimden eminim. Bu saçmalıkla işim bitti. Ama lanet olsun, onun yanındayken vücudum bana ihanet ediyor.

Bana bir takım iç çamaşırı veriliyor ve giymem söyleniyor. Bunu yaptıktan sonra, fotoğrafçı beni dışarı çıkarmadan önce bornozu bir kez daha etrafımda sabitliyorum, böylece kameraların önünde duruyorum.

"Bornozu çıkar," diye emrediyor.

Başta tereddüt ettim. Yani, hadi ama, Avrupa'da bikiniden başka bir şey giymeden, kulüplerde, plajlarda ve yatlarda kendi payıma düşen zamanı geçirdim. Ama bu farklı. Amaç farklı ve bunu kendime mal etmenin bir yolunu bulmalıyım.

Söylediklerini yapıyorum ve vücudumu nasıl hareket ettirmemi istediğini ve nasıl pozisyon almam gerektiğini dinliyorum. Bana gülümsemememi ve ağzımı hafifçe açık tutmamı, sadece dişlerimi göstermemi söylüyor. Beceriksizce birkaç pozisyon deniyorum, gençlik yıllarımı ve annemin onun izinden gidip tıpkı onun gibi bir model olmam için yaptığı baskıyı hatırlıyorum. Ama hiç doğru gelmedi. Bu tür bir ilgi karşısında kendimi hep garip hissettim.

Ancak bu sefer doğru yapmazsam kimse bana teklif vermeyecek. Dawson içeri giriyor ve sanki benim kurtarıcımış gibi dikkatleri üzerinden çekiyor. Fotoğrafçı beklenti içinde onu izliyor.

Üstümü örtmeliyim. Dawson beni daha önce böyle giyinmiş görmemişti. Ama fotoğrafçıya doğru yürürken bakışları hiç üzerime düşmüyor.

Daha önce çekilmiş olan fotoğraflara bakıyor, sonra nihayet bakışları benimkilerle kilitleniyor. Bu beni çırpınışlarla ve ateşli bir ihtiyaçla dolduruyor. Onun tarafından yargılandığımı hissetmiyorum. Sadece arzulanıyorum. Ya da belki de Dawson'ın beni arzulamasını istediğim içindir.

Ve işte yine başlıyoruz.

Fotoğrafçının kulağına bir şeyler fısıldıyor ve sonra gözlerini benden kaçırarak odadan çıkıyor.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," diye emrediyor fotoğrafçı. İlk başta isteksizim, kapı arkasından kapanırken izliyorum.

Siktir et onu! Tatlı ve masum bir kız olarak görülmek istemiyorum. Sadece bakire. Ve eğer beni iyi bir kız gibi ellerimin ve dizlerimin üzerinde istiyorsa, onu aynı odada olmadığımı pişman edeceğim.

Yine de yanlış hissediyorum, sanki bunu yapmamalıymışım gibi.

Ama bu düşüncüyü kovuyorum. Yine de yapacağım.

BÖLÜM 21

Dawson

I Cehenneme gideceğim.

Ve eğer ne yaptığımı öğrenirlerse beni oraya gönderen Crue ya da Bay Ricci olabilir. Video ekranında onu izliyorum. elleri ve dizleri üzerinde. Onu o pozisyonda, bembeyaz giyinmiş, masumiyet timsali bir halde görmek sikimi sertleştiriyor. Rahatsız bir şekilde yer değiştirmeden duramıyorum. Bir aydır boşalmadığımı hatırlatan pek de hoş olmayan bir hatırlatma. Ve şu anda, umutsuzca istediğim bal küpü koridorun hemen aşağısındaki başka bir odada ve ben onu açık artırmayla satmak isteyen bir pisliğim.

Hayır demek istedim.

Ama o çok kararlı.

Kendini bulmaya çalıştığını biliyorum ve bu dünyaya adım atmasına izin verdiğim için kendimi daha da kötü hissediyorum. Ancak kişisel duygularımı - ki bunlar çok rahatsız edici - bu konuya karıştıramam.

Elleri ve dizleri üzerinde olmasının, sadece bu şekilde konumlanmasının ona tüm hitleri getireceğini biliyorum. Yüksek bir fiyata gideceğini biliyorum. Ama tek yapabildiğim tadının nasıl olduğunu ve zevkten nasıl çılgılık atacağını hayal etmek.

Lanet olsun. Rahatlamaya ihtiyacım var.

Sırtını dikleştiriyor ve yüzünü eğiyor, ışık kışından yansıyor.

Sikeyim.

Kemerimi çözüyorum ve sikimin serbest kalmasına izin veriyorum. Hissettiğim rahatlama anlık çünkü şu anda karşılanması gereken çok fazla başka dürtü var.

Aletimi yumrukluyorum ve onu izlerken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Daha önce fotoğraf çekimi sırasında kimseyi izlememiştim. *Kahretsin, bunu onunla yapmamalıydım.* Ama sikimin - zavallı sikimin- buna ihtiyacı var. Onunla aynı odada olmaya bile dayanamıyorum.

Yıllarca iyi eğitilmiş disiplinim ve itidalim kaotik bir dumana dönüştü.

Fotoğrafçı ona bir kemeri kaldırıp dudaklarının arasına yerleştirmesini söylüyor ve o da ısırarak bunu yapıyor. Ve bu açıdan, sanki hepsi benim içinmiş gibi.

Kahretsin, keşke benim için olsaydı.

Elimi uzunluğumda yukarı ve aşağı kaydırıyorum, onunla dolapta geçirdiğim zamanı ve dudaklarının aletim boyunca nasıl hissettiğini düşünüyorum. O ısırığı. Sikim sarsılıyor ve dövme bakıyorum.

Bu benim için tüm zamanların en düşük seviyesi mi? Kendi kurallarına uymayı çok istediğim için ekran başında otuz bir çekiyorum. Ama lanet olsun, onu izlemek iyi hissettiriyor. Her açıdan içine girdiğimi hayal edebiliyorum. Tatlı dudaklarının beni ne kadar içine alabileceğini görmek istiyorum. Beni boğazının arkasına kadar alması için onu eğitmek. Beni yutarken gözlerindeki yaşları görmek istiyorum. Ve sonra bu iyiliğe karşılık vereceğim.

"Siktir," diye homurdanıyorum çekmeceyi açıp bir mendil alırken. Şimdi de ergen mi oldum? Ama lanet olsun, iyi hissettiriyor. İyi hissettiriyor. İyi hissettirecek. Dokunuşum altında kıvranmasını ve ben onu boğarken nefesinin kesilmesini dinlemek istiyorum.

Acaba tadı bal gibi tatlı mıdır?

Şimdi sırtı kameraya dönük olarak dönüyor ve kemeri bileklerine doluyor. Işık esnek tenine yansıyor ve elleri esnek kıcının altında duruyor.

Başparmağımı ve bir dizi boncuğu o kıça soktuğumu hayal ediyorum. Onun her şeyiyle oynamak istiyorum. Onu eğitmek ve boyun eğmeye zorlamak.

Sikim patlarken başımı geriye atıyorum ve dudaklarımda nasıl bir tat bırakacağını düşünerek homurdanıyorum. Kendimi temizlerken derin bir nefes alıyorum ve ipek mendili çöpe atıyorum.

Siktir, bu iyi hissettirdi.

Ekрана tekrar baktığımda gittiğini fark ediyorum, yani giyiniyor. İnanamayarak başımı salladım.

Lanet olsun, bana ne yapıyor?

Birkaç dakika sonra onunla girişte karşılaşıyorum. Yine kot pantolonunu ve ceketini giymiş, ön kapıya ulaştığında kendine sarılıyor.

Az önce yaptığım şey için kendimi daha da boktan hissetmeme neden oluyor. "Seni eve bırakayım," diye teklif ettim.

Honey başını sallar ama bir şey söylemez.

Belki de buna onun için bir son vermeliyim. Gergin olan ve süreçten rahatsızlık duyan tek kişi o değil. Ve ben her zaman diğerlerinin kararlarında kendilerini güvende ve güçlü hissettiklerinden emin olmak isterim, ama bir şekilde Honey ile durum farklı.

"Tereddütlerin mi var?" Arabanın kapısını açarken sordum. Pek çok insan bununla uğraşmak istediğini söylüyor ama anlamını ve bunu yapmak için gereken cesareti anlamıyor. Bunu güçlendirici bir deneyim olarak kullanmak için. Ve eğer zihniyetini değiştiremezse, devam etmesine izin vermeyeceğim.

Geçmişte birçok çalışanın yaşadığı deneyimi onun da yaşamasını istemiyorum.

Ya da benim yaptığımı.

Onun için açık tuttuğum araba kapısında durdu. "Hayır, ben sadece..."

"Ne?" Gözlerini arıyorum ama onları başka yöne çeviriyor. "Tatlım, bana bak." Bakışlarımla buluşması için çenesini eğiyorum. Bu kadar güzel biri asla yere bakmamalı.

Utangaç görünüyor ve ben de bunu ondan çıkarmanın bir yolunu bulmak istiyorum. "Acıtacak, değil mi?"

Midem bulanıyor. Ve neden bu kadar açık bir soru ve cevap gibi görüldüğünü bilmiyorum. Kuşlar ve arılar kadar kolay. Honey arabaya tırmanıyor, sorduğum için utanıyor ama benim yanımda utanmasını hiç istemiyorum.

Kapıya yaslandım ve ona baktım.

"Evet, olacak," diyorum ona, sonra ayağa kalkıp kapıyı kapatıyorum. Ona asla yalan söylemeyeceğim. Ben diğer tarafa geçtiğimde o çoktan kemerini bağlamıştı.

"Sarhoş olabilir miyim?" diye soruyor.

"Şimdi mi?" Otoparktan çıkarken soruyorum.

"Hayır, seks yapmadan önce," diyor sinirli bir şekilde.

Başımı salladım. "Hayır tatlım, senin ayık olman gerek." "Bu haksızlık." Ofluyor.

"Bu her zaman sizin seçiminizdir. İstedığınız zaman çekilebilirsiniz. Ama sana şimdiden söyleyeyim, bazıları bunu daha kötü şekillerde kaybetti. Bunu kontrol altına alabilirsin."

Bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Sen kendininkini nasıl kaybettin?"

Erkekler için farklı olduğunu biliyorum, muhtemelen daha kolaydır."

İçimden karanlık bir kahkaha patlıyor. Keşke bilseydi. Ne sorduğu sorudan ne de bu sorunun yüzeye çıkardığı çirkinlikten haberi var. "Diyelim ki elverişsiz koşullar altındaydım ve gücüm yoktu."

Sessizleşiyor, sonra sorusu havada süzülüyor. "Yaralandın mı?" diye soruyor. Sanki nazik sesi onu ikna etmeye çalışıyormuş gibi yaranın yeniden açılmak istediğini hissedebiliyorum.

Geri itiyorum.

Benim sektörümde çoğunlukla kadınlar kurban olarak görülüyor. Ama eğer bir erkekseniz-

Cevap olarak tek söylediğim "Gücümü buldum" oldu. Her şeyi geri aldım ve bundan bir imparatorluk kurdum. Kendilerininkini geri almak isteyenlere de rol ve güvenlik sağladım.

Yumuşak eli benimkinin üzerine konuyor ve orta konsola dayanıyor.

Honey'ye bakıyorum ve ondan yayılan hüznün içime akıyor.

Beni hem rahatsız ediyor hem de rahatlatıyor.

"Ben iyi bir insan değilim tatlım," diye itiraf ediyorum arabanın sessizliğinde. "Öyle olduğunu düşünen herkes yalan söylüyor," diye cevap veriyor ve arabaya doğru dönüyor.

Pencere.

Ve sanırım bu sefer bakışlarını kaçırma arzusundan çok benim iyiliğim için. Ama eli benimkini bırakmıyor. Ve ona bu yüzden dokunmak istemediğimi acı bir şekilde hatırlıyorum.

Çünkü ona zarar verirdim.

Onu kirletirdim.

Ama ben de elimi çekmeyen bencil bir hıyarım.

BÖLÜM 22

Dawson

T Ivanov Müzayedeleri'nden sorumlu koleksiyoncular karşımda duruyor. Anya orada oturuyor, kırmızı ruju zengin porselen teniyle keskin bir tezat oluşturuyor. Kalın, parlak kızıl saçları sıkı bir topuz şeklinde sarılmış.

Bir büyüteçle eşsiz mücevherlerden oluşan bir tepsiyi inceliyor. Kardeşi Aleksandr'ın odada olmaması alışılmadık bir durum ama sanırım bazen işlerini bölüşmek zorunda kalıyorlar.

İki muhafızı onun arkasında duruyor. "Seni birkaç ay önce açık artırmayla sattıktan sonra bu kadar çabuk görmeyi beklemiyordum," diyor düşünceli bir şekilde.

Ivanov'un etkinliklerinden birinde kendimi satarak Crue'ya kişisel bir görevde yardımcı oldum. Ve bunun için bana bir iyilik borçlu. "Ne diyebilirim ki? İşler iyi gidiyor."

Gülümsüyor. Anya, güzel olmasına rağmen bana bir yılanı hatırlatıyor. Etkileyici ama ısırgan. Ve Ivanov ailesi, gerekmedikçe karşı çıkmaya istekli olduğum bir aile değil elbette.

"Torrise kadını, siz ve Crue Monti'nin bu işletmeye son girişinizden sadece bir ay sonra ölmedi mi?"

Crue ile ilgili bir risk olduğunu ve hatta işimi tehlikeye atabileceğini biliyordum, ancak gelecekte daha büyük bir değere sahip olacak bir getiri lehine kaldıraç kullandım.

Ceketimi çıkarıp karşısına otururken sahte bir üzüntüyle, "Duyduğum haber çok üzücüydü," diyorum.

Suratını asıyor ve beni izliyor. "Gerçekten çok üzücü." Rus aksanı hiç de sempatik değil. "Ama benim için bir şey yapmaya istekliysen her zaman iyi kitaplarıma geri dönebilirsin. Ya da benim için birçok şey." Bana bakıyor.

Ona gülümsedim. "Belki de geçen sefer bana teklif vermeliydin."

Gülüyor ve parmaklarını şıklatıyor. Korumalarından biri mücevheri alır ve odadan çıkar.

"Başka bir bakire açık artırması mı?" Anya sorar.

Anlaşmamız her zaman küçük bir pay almaları ve benim sunduğum hizmetlerle uğraşmak isteyen belirli bir müşterileri olduğunda onlara tavsiyede bulunmam şeklindeydi.

Başımı salladım. "Her zamanki gibi."

"Hm," diye mırıldanıyor. "Biliyorsun kardeşim ve ben seninle iş alışverişi yapmaktan keyif alıyoruz. Anlaşmalarımız şeffaf ve her iki taraf için de faydalı oldu."

"Ben de aynısını hissediyorum."

"O zaman kendi işlerini halledip halletmediğini merak ediyorum," diye feveran ediyor.

Ve bir de ısırık var. Yüzeyin hemen altında oturan zehir. Sıkı bir gülümseme sunuyorum. "Ne diyorsun?"

"Bir adamın güvenlik görevlilerimden birine bir sonraki müzayedemiz hakkında bilgi edinmek için teklifte bulunduğunu öğrendim. Sizin için çalıştığını cesurca açıklayan biri."

Kanım çekiliyor ama soğukkanlılığımı koruyorum. "Peki bu iddiayı doğrulayabilir mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Ve güvenliğim de bu soruyu nasıl savuşturacağını bilecek kadar halktan ve polislerden çekiniyor. Halkıma bir daha bu şekilde yaklaşılmayacağını umuyorum."

"Hallediliyor."

"Hm," diyor sanki beni duyamıyormuş gibi.

Parmak eklemlerim bembeyaz oldu. "Hallediliyor," diye tekrarlıyorum. Anya'ya adamlarının adamı teşhis edip edemeyeceğini soramam çünkü bu kesinlikle benim hallettiğim gibi görünmeyecek. Ama birilerinin olmaması gereken bir yerde balık avladığını ve şimdi bunun benim işimi etkilediğini biliyorum.

Soğukkanlılığımı koruyorum çünkü Ivanov kardeşlerin müttefik olarak kalması en iyisi. Ve Crue'nun düzenli müşterilerinden birini öldürerek yaptığı numaradan sonra zaten kırılğan bir zemindeyiz. Ona şahsen eşlik etmem için teklif veren birini.

Anya bana doğru yürüyüp bacaklarımın arasında dururken suratını asıyor. Parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Ama hoşgörülü olabilirim. Hatta affedebilirim. Eğer uslu durursan kardeşime iyi şeyler söyleyebilirim."

Ivanov kardeşlerin eşit paylarla çalıştığını herkes bilir. Kadın ön plandadır, erkek kardeş ise perde arkasındaki kirli işleri yapar. Ama acımasızlar. Bu, gerektiğinde daha az zalim olamayacağım anlamına gelmiyor.

Parmaklarımı elinin altına kıvrıyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. "Her halükarda benim için iyi şeyler söyleyeceğini düşünüyorum. İkiniz de müzayededen her zamanki payınızı alacaksınız."

Memnun görünüyor. Anya Ivanov ile yapılması zor bir şey.

Bana bir kez daha uzun uzun bakıyor. "Her zamanki gibi seninle iş yapmak için sabırsızlanıyoruz, Dawson. Ama pisliğini temizle." Ve sözlerinin arkasında bir tehdit iması var.

Lanet olsun. Çok uzun.

Bu pisliği bulmamız çok uzun sürdü.

Yeter artık.

BÖLÜM 23

Bal

H Mükemmel dikilmiş bir takım elbise giymiş beni bekliyor. Ben de daha önce aldığım e-postadaki talimatlara göre beyaz bir elbise giyiyorum.

"Hazır mısın?" Benim için kapıyı açıp elini uzatırken başımı sallıyorum.

"Tatlım?" Döndüğümde Rya'nın binaya doğru yürüdüğünü görüyorum, belli ki işten eve dönüyor. Dawson ona doğru bakıyor ama bir şey söylemiyor. Gözleri bana takılmadan önce onu tarıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Ona hiçbir şey söyleyemiyorum, bu yüzden yaklaştığında bir heykel gibi hareketsiz kalıp aklıma gelen en iyi yalanı düşünmeye çalışıyorum ama onun yerine ağzımdan başka bir şey dökülüyor. "Dawson beni bir randevuya götürüyor."

Dawson'ın arkamda kaskatı kesildiğini hissediyorum ve yalanıma inanıp inanmadığından emin değilim çünkü bakışlarını tekrar bana sabitlemeden önce ona daralmış bir bakışla bakıyor.

"Bunun akıllıca bir fikir olduğuna emin misin? Kit ile randevularınız iyi gidiyor."

"Biliyorum. Ve ondan hoşlanıyorum. Ben sadece, bilirsin... dedikleri gibi, sahada oynuyorum," diyorum ve Dawson'ın açık tuttuğu araba kapısına uzanıyorum. Dawson uzaklaşıyor ve sürücü tarafına doğru yürüyor.

Kız kardeşim sürekli ona bakıyor. "Marco'nun bundan haberi var mı?" diye soruyor.

Alt dudağımı ısırdım. Hay *sikeyim*. "Şu anda biraz kestiriyor."

Kaşları çatıldı. "Onu sen mi şişledin?"

"Şşşt," diyorum, sanki biri duyabilirmiş gibi. "Tatlım, ne oluyor?" diye soruyor.

"Bir kereliğine kendime biraz yer istiyorum, tamam mı?" Ve bu yalan değil. Dawson'a ölümcül bir bakış fırlatıyor. Bu duruma duyduğu güvensizlik hiç de yersiz değil. "Rya, ben bir yetişkinim. Her yerde takip edilmekten bıktım. Marco'yu ailemden biri gibi seviyorum ama normal bir randevuya çıkabilmeliyim."

Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Ama sen normal bir kız değilsin tatlım. Dawson da normal değil."

Bununla alay ediyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü onun anladığını biliyorum. "Bunu biliyorum. Ama lütfen... Kendimi boğulmuş hissediyorum. Özgürce yaşamak istiyorum. Senin bunca yıldır yaşadığın gibi."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Biliyorsun babam bunu öğrendiğinde hiç memnun olmayacak."

"Bırak da bir kez olsun benim yüzümden hayal kırıklığına uğrasın."

İç çekiyor. "Anlıyorum. Ama bir dahaki sefere Marco'yla arana mesafe koymanın başka bir yolunu düşünelim. Yaptığın şey pek çok açıdan güven kırıcı."

"Kendimi savunmam gerekirse, babamız onu bu role zorladığından beri muhtemelen doğru dürüst uyumadı."

Sanki onaylıyormuş gibi bir kez başını sallıyor. "Ama bu yine de her şeyi yoluna koymuyor. Ve sen..." Dawson'ı işaret ediyor. "Bana yardım et, Dawson, eğer küçük kız kardeşime zarar verirsen, seni *ömür boyu parmaklıklar ardına* koymanın bir yolunu bulurum."

Gülüp geçiyor ve bu Rya'yı daha da sinirlendiriyor. Yine de onun tehdidini ciddiye aldığını hissediyorum. Crue'nun tehdit edebileceği yerde, Dawson onu savuşturuyor. İkisi de eşit derecede sinir bozucu.

Ama bu gece bir amaca hizmet ediyor.

"İyi geceler," diyorum ona, emniyet kemerimi takarken. Titrek bir nefes alıyorum ve Dawson arabayı sürerken ıslık çalıyor.

"Bana korumanı kelimenin tam anlamıyla uyutacağını söylememiştin," diye azarlıyor.

"Kapa çeneni." Sanki bu konuda yeterince kötü hissetmiyormuşum gibi yorumunu tersledim. Ama tezgâhtar bana zararsız olduğunu söyledi. Yirmi yedi yaşındayım ve Marco'nun şüphelenirse beni hiçbir yere göndermeyeceğini biliyorum. Orada burada bir randevuyu sorun etmeyebilir. Ama Dawson'la bir randevu? Ona göre bu kocaman bir hayır. "Babamın bu geceyi öğrenmesine imkân yok. İkimizin de iyiliği için."

Dawson'ı bu duruma soktuğum için kendimi bencil hissediyorum ama isteğimi ciddiye aldığı için minnettarım. Bütün hafta kendimi zihinsel olarak hazırladım.

Döndüğümde ellerinin direksiyona yapıştığını ve çenesinin kilitlendiğini görüyorum.

"Babam yüzünden mi kızgınsın?" diye sordum. Eline uzanmak istiyorum ama vazgeçiyorum. Bu gece aramızdaki her şeyi öldürecek. Onu bir daha asla görmeyeceğim. Paradan payını alacak. Ben de özgür ve zengin bir kadın olacağım.

"Hayır, bu konuda kızgın değilim." Tutuşu gevşiyor ve her ne düşünüyorsa şimdilik aklından çıkmış gibi görünüyor.

"Seni kötü bir duruma soktuğum için mi?"

Sonra bana baktı, bakışlarında şaşkınlık vardı. "Hayır, tatlım. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Adımı söylemesi samimi hissettiriyor. Neler olduğu hakkında daha fazla soru sormak istiyorum. Belli ki onunla ilgili bir şeyler var, ama kendimi bir kayıpta buluyorum. Hayır, onun sorunları ona ait ve benim bu gece kendi sorunlarıma odaklanmam gerekiyor. Tavsiyesini ciddiye alıyorum, kendimi bu gece için zihinsel olarak hazırlamam gerekiyor.

Bir konağa varmadan önce otuz dakika boyunca sessizce araba sürüyoruz. Biri bekliyor ve Dawson oraya varamadan kapımı açıyor. "Hoş geldiniz, Bayan Ricci." Takım elbise giymiş adama başımla selam veriyorum.

Dawson yanıma geliyor, elimi tutuyor ve beni eve doğru çekip merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

Hafif aralık ahşap kapıdan içeri bakıyorum ve her biri kendi masasında ve içkisiyle bekleyen en az bir düzine erkek ve bir kadın görüyorum. Bir kadın olabileceği aklıma bile gelmemiştir.

Dawson'ın beni izlediğini hissediyorum ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Teklif verenlerin bazıları çekici, bazıları ise hiç değil. Bir tanesini tanınmış bir yargıç olarak hatırlıyorum. Acaba Rya o yargıcın bu tür işlerle ilgilendiğini bilseydi ne derdi? Ona söyleyebileceğimden değil.

Dawson kapıyı kapatıyor, böylece daha fazla bakamıyorum. "Emin misin?" diye soruyor.

Sessizce başımı sallıyorum ve beni arka tarafta tek bir sandalyesi olan bir odaya götürmesine izin veriyorum. Beni sandalyeye oturtuyor, dikkatle inceliyor ve sonra yaklaşıyor. "Başka bir adamın seni becermesini ister misin?" diye soruyor. Ses tonunda biraz istikrarsızlık var ve beni kasıtlı olarak korkutmaya çalıştığını biliyorum. Düşünmeye başlıyorum

Çünkü açıkça beni vazgeçirmeye alışıyor.

"Becerilmeye ihtiyaım var," diyorum, ama kelimeler ağızımdan çıkarken benmişim gibi gelmiyor. Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama o daha da yaklaşıyor, ağızı neredeyse benimkine değiyor.

Onun yakınlığında tüm düşüncelerim dağılıyor.

şu anda, bu perdenin arkasında ve bu odada, sadece ben ve Dawson varız.

"Becerileceksin," diyor ve bakışları dudaklarıma kayıyor. Gerginlik hissediliyor. Tüm bu gerilim gergin bir ısıya ve beklentiye dönüşüyor. Onu kendime çekmek, dudaklarımı dudaklarına bastırmak ve ondan daha fazlasını talep etmek istiyorum. Eğer beni sadece becerseydi, burada olmazdım.

O çekip gitmeden önce ikimiz de yıllar gibi gelen bir süre nefes almıyoruz. Kaybımı ve kararımın anlık hatırlatıcısını hissediyorum.

Evet, sikileceğim.

... ama Dawson tarafından
değil. Ve tanıdığım hiç
kimse tarafından değil.

Kapıdan çıkıp gidiyor ve çok geçmeden televizyonun ışıkları yanıyor ve Dawson'ın ekrana gelip herkesi selamlamasını izliyorum. O farklı biri - karizmatik ve çekici, benim adıma vaat ettiği her şeyde ikna edici ve karışık. Süreci anlatırken şaşkınlıkla izliyorum. Herkesin yanında teklif vermek için bir tablet var. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde bir fotoğrafım ekranda beliriyor. Dawson'ın giriş konuşmasından sonra, restoranda onunla birlikte olan gruptan tanıdığım bir kadın görevi devralıyor. Büyük ihtimalle asistanı ya da iş ortağı gibi bir şey.

Onlara bir yaş sınırım olduğunu ve uygun olmayanların teklif verme başlarken ayrılabilirceklerini veya istediklerini yapabileceklerini söyledi. Sonra bir sonrakine katılabilirlermiş.

Bir sonraki mi?

Kalbim kt küt atıyor.

Bu gece kaç kadın bunu yapmak istiyor? Sebeplerini merak ediyorum.

Kamera kalabalığa doğru dönerek teklif verenleri gösteriyor. Karanlıkta oturdukları ve sadece loş ekranlar siluetlerini aydınlattığı için onları net olarak göremiyorum.

Açık artırma bir milyondan başlıyor ve teklif çılgınlığı başlarken donup kalıyorum. Ellerim koltuğa yapıştı ve terlediklerini hissediyorum. Teklifler yıldırım hızıyla geliyor. Bir teklif sahibi sürekli diğerlerini geride bırakıyor.

Aman Tanrım, kim o?

Neye benziyorlar? Nazik mi?

Bana karşı yavaş ve nazik olacaklar mı?

Ne kadar acıtacak?

Açık arttırma on milyon dolara ulaştı ve çenem düştü. Dawson'ın bana bu müzayedelerden birinde bir önceki en yüksek teklifin on milyon olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bunu geçemeyeceğime eminim. Ama teklifler artmaya devam ediyor. Kalbim küt küt atıyor ve kollarımın belime dolandığını fark ediyorum. *Bu rakam gerçek olamaz.*

Ekranda yirmi milyon yazarken kadın, "Görünüşe göre bugüne kadarki en yüksek teklif savaşına sahibiz," diyor.

Bekaretin bu kadar pahalıya patlayacağını kim bilebilirdi? Bahse girerim çoğu kızın seçme şansı olsaydı, bir aptala kaptırmaktansa böyle yirmi milyon kazanmayı tercih ederdi. Ama Dawson'ın sesi zihnimde yankılanıyor. *Herkesin böyle bir seçeneği yok ve herkesin ilk seferi nazik değil.*

Ama bu iş bittiğinde, bitmiştir. Bu benim seçimim ve benim yolum.

Kapı açıldı ve sahnedeki aynı kadın içeri girdi. Bana bir gülümseme sunuyor. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel tatlım," diyor.

Garip bir gülümseme veriyorum. Kim olduğumu bilmesinden hoşlanmıyorum. Ama sanırım müzayedeyi yöneten kişi olarak bu detayları bilmek zorunda. Teklif verenlerin hiçbiri bilmiyor. Sadece bir resim görüyorlar.

"Ben Lesley. Dawson'ın işlerinin çoğuna yardım ediyorum," diye açıklıyor ve kararsızlığımın belli olduğunu fark ediyorum. Bir parça beyaz ipek uzattı. "Gözlerinin bağlı olması gerekiyor," diye açıklıyor.

"Kişinin kim olduğunu göremeyecek miyim?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, üzgünüm. İstekleriniz vardı ve hepsi karşılandı. Onu görmemenizi rica etti."

"Tamam. Bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordum ama mantıklı," diyorum arkama geçip göz bağını gözlerimin üzerine yerleştirirken ve burnumu da kapatırken. Çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Benim seçimim. Benim gücüm.

Kendime bir mantra gibi tekrarlıyorum.

Elimi tutuyor ve onun olduğunu biliyorum çünkü dokunuşu yumuşak. "Seni asansöre kadar götüreceğim, sonra da bir kat yukarı çıkıp ana süite geçeceğiz. Herhangi bir sorun yaşarsanız lütfen bağırın, güvenlik kapınızda olacak. Burada güç sizde." Bana rehberlik ediyor ve asansöre bindiğimizi hissediyorum. Çıktığımızda beni bir koridora götürüyor ve ben kendi kendime mantramı tekrarlıyorum...

Benim seçimim. Benim gücüm.

... ve çalıştığını
hissedebiliyorum.

Birazcık.

Bir kapıyı açtığını duyuyorum ve beni yatağa benzeyen bir yere götürüyor. Beni yatağın kenarına oturtuyor ve yanıma oturuyor. Elini benimkiyle birlikte kucağıma koyuyor. "Kendini güvende hissediyor musun?"

"Şey... Sanırım öyle?"

"Devam etmek istediğinizden emin misiniz?"

"Evet," diyorum, tüm o parayı düşünerek. Ve özgürlüğü.

"Tamam. Rahatlamana yardımcı olacak bir şey ister misin?"

"Bana içki içmemem söylendi," diyorum.

"Evet, ama size verebileceğimiz başka şeyler de var."

Başımı salladım. "Hayır, iyi olacağım." En azından kendime böyle söylüyorum.

"Ben şimdi gidiyorum. Kazananınız zaten bizimle birlikte odada." Sözleri karşısında donup kaldım. Odadan çıkarken ayak seslerini duyuyorum ve titremeye başlıyorum.

Ben ne yapacağım?

Bunların hiçbirine aşına değilim.

"Merhaba," diyorum bir hışırtı duyduğumda.

Bir el omzuma dokunuyor ve beni nazikçe geriye yatırıyor. El omzumdan ayrılıyor ama bedenimi terk etmiyor. Yavaşça aşağı kayıyor, göğsümün kabarıklığı üzerinde ve beyaz elbisemin içinde gezinirken beni gıdıklıyor. Diğer elinin karnımın ve külotumun üzerinden, kalçamdan aşağıya ve kısa elbisemin eteklerine doğru kaydığını hissediyorum. Yavaşça kaldırıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Gerginim," diye

kekeliyorum. "Şşş," diye
yatıştırıyor.

Tamam, bunu yapabilirim. Sanırım teknik olarak, konuşmam için para ödemedi. Belki de bu normaldir. *Dawson neden bana konuşmamamı*

söylemedi?

Elbisem yukarı kalkıyor ve külotum ortaya çıkıyor. Külotuma uzandığını hissediyorum ve külotumu üzerimden sıyrırken kalçalarımı kaldırarak ona uyum sağlıyorum.

Çıplak kalıyorum ve küfür ettiğini duyuyorum ve tepkisi karşısında dudaklarıma küçük bir gülümseme dokunuyor. Ta ki ağzı üzerimde olana kadar ve çok geçmeden dili klitorisime karşı dans etmeye başladığında bacaklarımı daha da açıyorum.

"Aman Tanrım." Nefes nefese kaldım, kalçalarımı yukarı doğru iterek onun sıcak talebini karşıladım. Bu kadar iyi hissettireceğini bilmiyordum. Bunun sadece onların zevki için olduğunu sanıyordum... ama bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Ve ben buna açım. Hatta çaresiz. Utanmadan yüzüne bindiğimde endişelerim yok oluyor.

Kimin umurunda? Onu bir daha göreceğiz değilim ya.

Amıma bir parmağını sokuyor ve dolduğumu hissediyorum. Sonra ağzı klitorisimi çalıştırmaya devam ederken parmağını içeri ve dışarı kaydırıyor. O ilerledikçe yavaş ve şehvetli daireler yaratıyor.

Ellerim çarşafı buluyor ve sanki beni bu odada tutan tek şey onlarmış gibi can havliyle onları kavıyorum. Sırtım kamburlaşıyor ve basınç bacaklarımdan yukarı tırmanıp göbeğimde birikiyor.

Lanet olsun,

ben... Ben...

Bacaklarım titremeye başlıyor ve daha kendimi durduramadan ilk orgazmımı yaşıyorum.

Sert ve yavaş, sanki her sinir ucumu çekiştiriyor. Ağzı yavaşlamıyor ve parmağı hızlanmıyor. Ben saf mutluluk dalgasına binerken parmağı mükemmel bir ritim tutturuyor.

Hiç bu kadar akıl almaz bir şey hissetmemiştim.

Nefesim düzleştğinde duruyor ve onun dokunuşu olmadan kendimi kaybolmuş hissediyorum. Bir paketin yırtıldığını duyuyorum ve bacaklarımı kapatmaya gidiyorum, ama o zaten aralarında duruyor ve onları kapatmamı engelliyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, anında geri almak isteyerek. Eli bacağımda aşağı yukarı kayıyor, beni daha geniş açarken gıdıklıyor. Onu orada, giriş yerimde hissediyorum ama içeri itmek için herhangi bir hamle yapmıyor.

Nefes alış veriş zorlaşıyor ve yavaş mı yoksa hızlı mı gitmeyi planladığını merak ediyorum.

Bu işi bir an önce bitirmesini mi istiyorum?

Yoksa anın tadını mı çıkarmak istiyorum?

Gerçekçi olalım. Ben istemiyorum.

Bu geceden sonra Kit'e başka kimseyle değil, onunla olmak istediğimi söylemeyi planlıyorum. Konuşmanın etrafından dolaştık ve şimdi ona bunu verebilirim. Ama

Onunla da böyle hissedecek miyim? "Yap," diye teşvik ediyorum.

Parmağı hassas klitorisime iniyor ve yavaş daireler çiziyor. Bacaklarım daha da açılıyor ve kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye başlıyor. Açım ve neredeyse ne yapacağımı biliyorum ve buna oynuyorum.

Biraz daha yaklaştı, ben de meraktan nefesimi tuttum.

Klitorisimi ovmaya devam ederken ucu artık içimde ve yavaşça içime doğru iterken bunun amaçlı ve zevkli bir dikkat dağıtma olduğunu fark ediyorum.

Hissettiğimde sertleşiyorum.

Kahretsin, acıyor.

Şimdi sadece keskin bir acı hissediyorum, ama klitorisime tokat attığında, beni diğer acıdan çekiyor ve içime bir şok gönderiyor. Ellerim tekrar yatağı kavriyor ve o itmeye devam ediyor. İpek göz bağının altında gözümünden bir damla yaş aktığını hissediyorum ve görmemesini umuyorum. Ama tam içime tam olarak oturduğunda, vücudu yaklaşıyor ve ağır nefesi kulağıma çarpıyor.

"Benim için ağla," diyor boğuk bir sesle. Sonra çok yavaş hareket ediyor, o kadar yavaş ki yanık neredeyse acı veriyor, ama klitorisimdeki eli çok iyi hissettiriyor.

Sanki vücudum hangisini hissetmek istediğine karar veremiyor.

Acı.

Ya da zevk.

Ve keşke sadece zevk olsaydı.

Kalçaları daha hızlı hareket ediyor, ama daha çok acıtacak kadar hızlı değil, sadece içime ilk girdiğinden daha hızlı. Bunun harika olduğunu söyleyemem çünkü yanma gerçek, ama bir kısmı iyi hissettiriyor. Ve üzerime indiği kısım kesinlikle inanılmazdı.

Kalçalarım onun ritmine uymaya başlıyor. Garip değil ama akıcı, sanki bedenim ne yapacağını tam olarak biliyor. Elleri kollarımı kavrayıp başımın üzerine getiriyor ve bu hareket tuhaf bir şekilde samimi hissettiriyor. Nefesini üzerimde hissedebiliyorum ve birbirimizi ararken pantolonlarımızın uyum içinde olduğunu fark ediyorum...

... mutluluk mu?

Yüzümünden bir damla gözyaşı daha süzüldüğünü hissediyorum ve bunun artık acıdan mı yoksa başka bir şeyden mi olduğundan emin değilim.

Homurdandığını duyuyorum ve homurdandığında içimden çıkıyor. Bacaklarım kapandı ve kaybını hemen hissettim, kalbim değişimden dolayı

arpıyordu. Uzaklaşırken ayak seslerini ve ardından akan suyun sesini duyuyorum. Yataktan kalkmıyorum, ne yapacağımdan emin değilim. Sonra ben

Geri geldiğini duyuyorum, bacaklarımın arasına sıcak bir şey değiyor ve beni temizlediğini fark ediyorum.

İşini bitirdiğinde, kapının açıldığını ve kapandığını duydum. Ve ben yatakta yatarken kalakaldım.

Tek başına.

Birkaç dakika sonra kapı çalınır.

Doğrudum ve bacaklarımı kapattım. "İçeri gel," diye sesleniyorum. Kapının gıcırtısını duyuyorum.

"Göz bağını çıkarabilirsin," diyor kadın. Kadın yaklaşp bana bir çek uzatırken ve gülümserken ipeği çıkarıyorum. "Sizinle iş yapmak bir zevkti, Honey Ricci." Gülümsüyor ve gidiyor. Yere bakıyorum ve altımdaki çarşafta kan lekeleri olduğunu görüyorum. Beni temizlemek için kullanılan bez de yerde, o da kana bulanmış.

Tamamdır.

Artık bakire değilim.

Ve bekaretimi kime verdiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

BÖLÜM 24

Bal

A Kız kardeşimin mutfağında oturuyorum, Marco karşımda oturuyor ve Rya aramızda arabuluculuk yapıyor. Bakışlarını bile karşılayamıyorum. Dün gece olan her şeyden sonra, bu ani ve sert bir gerçeklik tokadı. O sırada kararım hakkında net düşünüyordum, ama ben bile kabul ediyorum ki

Marco'nun içkisindeki bir şey aşırı olabilir.

Bu ve boğazımda garip bir yumru var.

Dün geceyi hala sindirebilmiş değilim. Gecenin büyük bir bölümünde uyanık kaldım, zihnim kazanan teklif sahibinin kim olabileceğine dair pek çok olasılık üzerinde gidip geldi. *Ünlü yargıç mıydı?* Yani, eğer oysa, görünüşü fena değildi, bu yüzden sanırım sorun yok. Ama ya sokakta iki kez bakmayacağım biri olsaydı?

Marco orada beklenti içinde otururken sert bir yudum alıyorum. Hizmetçi hepimize birer fincan kahve hazırlamıştı. Bir yudum alan tek kişi Rya. Bugün onun izin günü ve eminim bu şekilde geçirmeyi planlamamıştır. Ama Crue burada değil, yani en azından onu uzun süre kendisinden uzak tutmayacağımı biliyorum. Tanrı korusun.

Rya boğazını temizler. "Bence bir özürle başlamalısın, tatlım."

Besbelli.

Bakışlarım Marco'ya yöneliyor ve hemen ellerime, elbisemi sıktıkları yere düşüyor. Çok kızgın ama aynı zamanda incinmiş. Bu en kötüsü.

Kombinasyon. Tabii ki kendimi suçlu hissediyorum ama beni takip etmemesini sağlamak için aklıma gelen tek şey buydu. Marco iyi eğitilmiş bir av köpeği.

Boğazımı temizliyorum. Kahvemi almak istiyorum ama ellerim çok titriyor. Geçmişte pek çok insana karşı çıktım ama Marco aileden sayılır, o yüzden durum farklı.

"Tatlım," diye başlar Marco. "Çok net bir açıklamaya ihtiyacım var."

Titrek bir nefes alıyorum ve gözyaşlarına boğulmak istiyorum. Büyük olasılıkla hala dün geceyi ve şimdi de kararlarımın sonuçlarını sindirmeye çalışmanın bir karışımı.

Pişman değilim. Sadece
gerçekten boktan
hissediyorum.

Kahvesini soğutmak için gelişi güzel üfleyen Rya'ya bir bakış atıyorum.

Omuzlarımı geriye atıyorum. "Ben sadece..." Sözcükler yetersiz kalıyor ve sonra onu bakışlarımla kısıtıyorum. "Marco, seni artık burada istemiyorum," diye patlıyorum. İfadesini ele geçiren incinmişlik hemen belli oluyor, bu yüzden hemen ekliyorum, "Ve öyle demek istemedim."

İç çekiyorum. "Sadece... Bir süreliğine tek başıma, gerçekten tek başıma olmak istiyorum. Takip edilmek istemiyorum. Bana hâlâ çocukmuşum gibi davranıldığını hissediyorum. Ve aileni İtalya'da bırakmak zorunda kalman bana ağır geliyor."

"Sen nereye gidersen ben de oraya
giderim," diyor saygıyla. "Hayır
Marco, bu adil değil," diye
haykırıyorum.

Patlamam onu biraz şaşırtmışa benziyor. Belki de her zaman sessiz olduğum içindir. Herkesin benden istediği şeyin bu olduğunu sanırdım - konuşulduğunda konuşmak, Ricci ailesinin mükemmel kızı ve temsilcisi olmak ve babamla annemi gururlandırmak.

"Bayan Ricci," diyor. Benimle bu kadar resmi konuşmasından nefret ediyorum. Marco her zaman yanımda olduğu için bana kendi babam kadar babalık yapmış olsa da, bunu yine bir işmiş gibi yapıyor. *Her zaman*. Ve şimdi, ben de Rya gibi biraz nefes almak istiyorum. Sanırım mutfak kapısının önünde iki koruma dururken bunu söylemek iyi bir fikir değil, ama yine de.

"Tatlım," diye yeniden başlar. "Senin yanından ayrılamayacağımı biliyorsun. Bu benim görevim. Ve Ricci adını korumak için senin kadar benim de üzerimde büyük bir baskı var. İkiniz doğduğunuzdan beri sizi hayatım pahasına koruyacağıma yemin ettim."

"Ama senin kendi çocukların var Marco. Bir karın var," diyorum, neredeyse yalvararak. Her zaman karısının, hatta çocuklarının, bu kadar çok zamanını aldığı için benden nefret edebileceğinden endişelenirdim.

"Ve bu benim her ikisine de sahip olma kararımıdır."

"Peki ya *benim* istediklerim?" Tartışıyorum. "New York'a kim olduğumu ve hayatımda ne yapmak istediğimi anlamaya çalışmak için geldim. Ve sanki yaptığım her şey hala takip ediliyormuş gibi geliyor. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum ve her zaman yargılanıyorum."

"Erkeklerle çıkmak istiyorum. Hâlâ okuldaymışım gibi toplanmadığım bir işe gitmek istiyorum. Boğuluyorum. Ve senin tarafından değil. Bunun babamın eli olduğunu biliyorum. Ama kendime ait bir akşam istedim ve seni incitmekten ve bunu yapabilmek için içkine bir şeyler koyacak kadar ileri gitmekten nefret ediyorum. Seni asla incitmek istemedim."

Rya bizi izliyor. Muhtemelen geceyi Dawson'la geçirdiğimi sanıyordur. Ve bu küçük beyaz yalan, Dawson'la ilgili çekinceleri olsa bile gerçeklerden çok daha iyidi.

Marco nefes verir. "Bu hareket hayatınıza mal olabilirdi, Bayan Ricci."

Hayal kırıklığı içinde nefes veriyorum. "Hayır Marco, çok güzel bir akşam geçirdim. Rya'nın sahip olduğu şeye sahip olmak istiyorum." Onu işaret ediyorum. "Kendi hayatımı yaşamak istiyorum. Burada kimse benim kim olduğumu bilmiyor."

"Her zaman sizin kim olduğunuzu bilen insanlar olacaktır" diyor.

Sinirli bir ses çıkarıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bana bağırsan, Marco. İçkine ilaç kattığım için sinirlen. Ama bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak!"

Çenesindeki kasların zıpladığını görebiliyorum ve ellerimi havaya kaldırıyorum. "Eğer baban dün geceyi öğrendiyse, bunun ne kadar *benim* üzerimde yaratacağı sonuçlar," diyor elini göğsüne vurarak.

Ağzımı açıyorum ama

kapatıyorum. Biliyorum.

Gençliğimde yaptığım birkaç kaçamak için Marco'nun cezalandırıldığını gördüm. Allah kahretsin! Yenilmiş hissediyorum.

"Seni asla bu duruma sokmak istemedim. Ve özür dilerim. Sadece ne yapacağımı bilemiyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum," diyorum elimi başıma bastırarak.

New York'a geldiğimden beri babamı defalarca aradım ve onun deyişiyle ne kadar "tekmeleyip bağırsam bağırayım", üzerinde anlaşmaya varılan koşul buydu. Ama suçluluk duygusu çok gerçek bir şey. Dün gece olanlara rağmen özgür olmak istiyorum.

Rya uzun tırnaklarını düşünceli bir şekilde fincanına vuruyor. "Belki babamla konuşabilirim."

İkimiz de ona bakıyoruz.

"Pek çok kez denedim," diyorum ona. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun." "Babamın nasıl biri olabileceğini biliyorum. Birine benim gibi davranmasını

sırf beni izleyebilmek için yıllarca en iyi arkadaşım oldu."

"Ama en azından buraya güvenlik olmadan gelmene izin verdi." Gözlerim yaşıyor çünkü bu Rya. Güçlü, bağımsız Rya. Ve ben her zaman yedektim. Hattı güvence altına almak ve sözleşmelerin yürürlükte olduğundan emin olmak için ekstra güvenli hale getirilmem gerekiyordu. Ve şimdi bu bir alışkanlık. Nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir şey.

Rya pişman görünüyor ve Marco bakışlarını kaçırıp kahvesini yudumluyor. Önce koklamadan olmaz.

Küçük bir kahkaha attım. "Marco, bunu bir daha yapmayacağım."

Bir yudum daha almadan önce, "Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim," diye homurdanıyor.

"Crue'nun güvenliğinin devralmasını önersem nasıl olur?" Rya teklif eder.

Sadece bir zincirden diğerine geçecektim. Bana konuşmasının bitmediğini söyleyen bir bakış attı. İçimi çektim ve devam etti: "Ama bunun için farklı koşullarımız var ve telefonun takip ediliyor. Seni işe götürüp getirmek yok. Randevularda etrafta dolaşmak yok. Ve daha büyük sosyal toplantılarda dikkat çekmemeleri gerekiyor ama yine de birileri orada olacak."

"Baban başkasının güvenliğine güvenmez," diye araya giriyor Marco.

Rya ona kibirli bir bakış atıyor, bu bana babamızı hatırlatıyor. Erkekleri gerçekten dize getirebiliyor. Söyledikleri kanundur. Peki ben neyim? Şımartılmış bir yedekten başka bir şey değilim.

"Kocamın güvenliği sağlam," diyor Rya kupasını masaya koyarken. "Ensemde nefes almalarından hoşlandığımdan değil. Hem zaten Honey kendini savunma konusunda eğitilmiş. Kendi başının çaresine bakabilir. Sadece bunu yapacak alanı hiç olmadı. Ayrıca Montis'lerle evliliğimizi babamız ayarladı, yani onların gücünden habersiz değil. Marco, sen de evine dönüp ailenle vakit geçirebilirsin. Bir kez olsun tatil yap. Karına kur yap."

Buna homurdanıyor. Ve odadaki enerji hemen değişiyor. Ve ilk kez umutlandım. Muhtemelen bir pranga daha kırılıyor. Keşfetmem için yeni bir alan açılıyor.

"Sence işe yarayacak mı?" Ben soruyorum.

Rya bana acımasız bir gülümseme sunuyor. "Bana hayır denilen bir tartışmaya hiç girmedim. Ama bana söz vermelisin ki

En iyi davranış, tabii ki mantık çerçevesinde. Bu Crue'nun itibarına da çok şey katıyor."

Oturuyorum, bana verdiği ip için neredeyse çaresizim. Elimini onunkinin üzerine koyuyorum. "Senin yapacağın hiçbir şeyi yapmamaya çalışacağım."

Ve buna gülüyor.

BÖLÜM 25

Dawson

T benim tatlı bal küpüm gitti.

Bakire açık artırmalarımızda gördüğümüz en yüksek rakam. Gecenin bir sonraki bakiresi dört milyona gitti. Parmak eklemlerim bembeyaz oldu.

Teklif verenlerin isimlerinin olduğu sayfaya. Onunla yüzleşemediğim için hemen ayrılmak zorunda kaldım. İşlemimiz tamamlanmıştı. Takas edilecek başka bir şey yoktu. Peşinde olduğu özgürlük her neyse, umarım özgürlüğüne kavuşmasına yardımcı olabilmişimdir.

"Dawson." Lesley kapıyı bile çalmadan ofisime giriyor. "İyi bir şey olsa iyi olur," diye homurdanıyorum, sözümün kesilmesinden hiç memnun değilim.

Yüz ifadesi asık. Arkasında eskortlarımızdan Macy duruyor, o da kendini sıkıca tutuyor. Odanın ağır sessizliğinde ikisinin arasına bakıyorum.

"Ne oldu?" Sandalyemden kalkıp Macy'ye içeri girmesi için el sallıyorum. İçeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Vücut dilinden anladığım kadarıyla -ki bunu iyi biliyorum- bir şey alınmıştı.

Lesley, Macy'yi sandalyeye oturması için yönlendirirken onu izliyor. İki yıldır şirketim için çalışan kadının önünde çömeliyorum. Fuhuş geçmişinden geliyordu. Ona alternatif bir yol sundum. Hizmetleri için cömertçe ödeme yapılan ve her zaman güvenliğinin sağlandığı bir yol.

"Macy, ne oldu?" diye sordum. Boğazımı kalın bir gerilim sarıyor. Ne söyleyeceğini zaten biliyorum ama umarım yanılıyorumdur.

Elimi elinin üzerine koyduğumda gözlerinden yaşlar süzülüyor ve yanaklarına dökülüyor. "Sanırım tecavüze uğradım," diye fısıldıyor.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve hemen bunu ona yapan herifi öldürmek istiyorum. Kendine ait olmayanı almanın sorun olmadığını düşünen herkesi. Başkalarına üstünlük kuran ve onları manipüle eden herkesi.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor ve ben de ayağa kalkıp sandalyesine yaslanarak onu daha yakından tutuyor ve saçlarını geriye doğru tarıyorum. Ben bakışlarında aynı yakıcı kararlılığı taşıyan Lesley'e dik dik bakarken Macy bana doğru eğiliyor.

"Güvenliğiniz neredeydi?" Tısladım.

"Bir işte çalışmıyordu," diyor Lesley. Kaşlarım çatıldı. Anladığım kadarıyla Macy kısa süre önce nişanlanmıştı ve işi dışında başka ortaklıklar aramıyordu. Lesley'nin ses tonundan bir şeyleri kaçırdığımı anlayabiliyorum.

Tekrar çömeliyorum ve cebimden bir mendil çıkarırken Macy'nin yaş dolu gözleriyle karşılaşıyorum.

"Macy, bana ne olduğunu anlatman çok önemli, o şerefsizce bunu ödeteceğim."

"Onun kim olduğunu bilmiyorum," diyor hıçkırarak. "Yani... Bir bakıma biliyorum." "Sayılır mı?" Ben soruyorum.

Titrek nefesini kontrol etmesi için ona bir an veriyorum. Kararlılığı hızla sertleşmeye başladı. Birçoğumuzun yıllar boyunca geliştirdiği bir başa çıkma mekanizması.

"Macy, bunu kim yaptı?" İtiyorum.

Derin bir nefes daha alıyor ve hâlâ akmakta olan gözyaşlarını siliyor. "Müşteriyle buluşacağım yerden birkaç blok ötede kız arkadaşlarımla bir şeyler içtik. Bir saat erken geldim, bu yüzden barda bekledim ve yanıma bir adam oturdu. Sizin için çalıştığını ve müşteriye bu gece gelemeyeceğimi bildirmem gerektiğini söyledi."

Lesley'le bir kez daha kederli bir bakış alışverişinde bulundum.

"Bir başkasının işine asla başka bir eskort göndermem."

"Bunu biliyorum," diyor titrek bir nefesle. "Ama çok inandırıcıydı. Doğrudan ofisten geldiğini söyledi ve ne bileyim, söylediği şeyler kulağa meşru geliyordu. Dikkatli olmamız gerektiğini bildiğim için onu süzdüm ama gerçekten onu senin gönderdiğini düşündüm," diyor çaresizce.

"Biliyorum. Biliyorum," diye sakince cevap veriyorum. Aynı piç kurusu. Öyle olmak zorunda. "O zaman ne oldu?"

"Bize bir içki ısmarladı," diyor. "Ve sadece bir şeyler hakkında konuştuk. İşlerimizin nasıl gittiğinden. Bilirsiniz, genel iş muhabbeti." Bu da sektörü bildiği anlamına geliyor. "Ve sonra..." Kendine sıkıca sarılıyor. "Bundan sonrasını pek hatırlayamıyorum. Bir otel odasında tek başıma uyandım ve..." Macy hıçkırmaya başlar.

Lesley'e bakıyorum. "Gittiği restoranla temasa geçmeni ve bu şerefsiz hakkında bulabildiğin her türlü bilgiyi bulmanı istiyorum."

Lesley, "Hareketlerinizi takip ediyor," diye uyarıyor.

Çenemdeki kaslar titriyor. Bu kişisel bir mesele ve neden ya da kim olduğunu bilmiyorum... henüz. Ama öğrendiğimde, benimle ya da imparatorluğumla hiç uğraşmamış olmayı dileyecek.

"Gitmeliyim," diyor Macy, sandalyeden fırlayarak.

Elini tutuyorum. "Ne istersen ya da neye ihtiyacın olursa, bize haber ver."

Bir damla gözyaşını sildi. "Sana dava açmayacağım ya da şantaj yapmayacağım, Dawson."

Gülümsemem acımasız. "Biliyorum Macy, mesele bu bile değil. Olanlar hiç iyi değildi. Bunu sana kimin yaptığını bulup onu öldüreceğim," diye söz veriyorum.

Sözlerimi duyunca korktu ama aynı zamanda anladı.

Teşekkür ederim, dedi.

Çünkü sözümü tutacağımı biliyor.

İnşa ettiklerimi ve bana güvenenleri korumak için ellerimi kirletmek sadece bir gereklilik değil, aynı zamanda bir onurdur.

Telefonumu çıkardım ve Crue'yu aradım.

Bu iyiliği istemek istemiyorum ama bu olay evime çok yakın ve bu piç kurusu bunun için gömülecek.

BÖLÜM 26

Bal

S Bekaretimi kaybettiğimden beri Kit'i görmedim.

Neredeyse bir hafta oldu ve nasıl hissedeceğimden emin değilim. Bu konuda konuşacak kimseimin olmaması en kötü yanı. Yani, sanırım Dawson'ı ara. Ne olduğunu gerçekten bilen ve bu konuda konuşabileceğim tek kişi o. Ona ulaşma konusunda bir haftadır kendimle savaşıyorum. İşimizin bittiğini söylemiştik ve onu müzayededen beri görmedim ama bu konuda konuşmamak beni yiyip bitiriyor.

Ben: *İşten sonra buluşabilir miyiz?*

Cevap vermesi uzun sürmez. *On dakikaya oradayım.*

Önce Alana'ya sonra da saate bakıyorum. En az bir saat daha bitiremem.

Ben: *Hala bir saatim daha var, yani ondan sonra?*

Telefonumu cebime koyuyorum.

Ancak, gerçek Dawson formunda, tam olarak on dakika içinde geldi. O girişi doldurduğunda ben rafları dolduruyordum. "Lanet olsun," diye küfrediyorum içimden.

Alana onun içeri girdiğini gördüğünde başka bir kutu getiriyordu ve yüzünde orantısız bir gülümseme belirdi. "Son zamanlarda çok daha fazla dolaşıyorsun. Ya kovulacağımı ya da maaşıma zam yapılacağını düşünmeye başladım," diyor selam verir gibi. Dawson'la bu şekilde şakalaşabilecek çok az kişi olduğunu tahmin ediyorum ama muhasebesini kocası yaptığı için, bunun

bununla bir ilgisi var. "Ya da belki başka bir nedeni vardır?" diye cesaretle ekliyor bakışları bana kayarken.

Ona etkilenmemiş bir bakış attım ve o da gülmemeye çalıştı. Şimdi, düpedüz benimle alay ediyor.

"Honey'i almam gerek. Onsuz iyi olacak mısın?" diyor. "İdare edebiliriz," diye yanıtlıyor.

"Vardiyamı bitirebilirim," diye itiraz ettim. Dawson'la buluşmak istemiş olsam da, vardiyam sırasında demek istememiştim.

Alana elini kaldırır. "Sorun yok tatlım. Talia hastayken fazladan vardiya alıyordun. Sadece benim yapmayacağım bir şey yapma." Kaşlarını oynatıyor. Bu imadan etkilenmemiş gibi görünen Dawson'ın önünde onun bu cüreti karşısında neredeyse şaşkına dönüyorum.

Eşyalarımı toplamak için yanından geçip arka tarafa doğru yürürken fısıldıyorum: "Daha birkaç hafta önce beni Dawson'dan uzak durmam konusunda uyardığını sanıyordum."

"Ama ben aynı zamanda tam bir dedikoducuyum ve herkes gibi yaşayan evli bir kadını" diye cevap verirken gülümsüyor.

"Utanmaz." Gülüyorum. "Ama öyle değil."

Dolaptan eşyalarımı toplarken "Sen öyle diyorsan," diye sesleniyor. "Çabuk, erkek arkadaşın gelip seni almadan önce sıvışsan iyi olur."

Gülümsememi gizlemeye çalışarak dudağımı ısıırıyorum.

Marco resmen İtalya'ya döndü. Dün onu havaalanına bıraktık ve gitmesini ne kadar çok istesem de gittiğini görmek beni üzdü. O benim için her şeyiyle tanıdıktı. Her zaman yanımda olmuştu. Babamla çok ileri geri konuştuk ama sonunda Rya'nın yeni anlaşmasını kabul etti. Şartlara göre İtalya'ya döndüğümde Marco yine yanımda olacaktı. Ve ben New York'tayken en ufak bir hata yaparsam, geri dönecekti.

Tüm bunlara rağmen, Marco'nun gerçekten minnettar olduğunu düşünüyorum. Bunu asla kabul etmezdi, çünkü bilirsiniz, görev ve her şey. Ama sonunda karısı ve çocuklarıyla vakit geçirebilecekti. Bu noktaya kadar ondan çok şey aldığım için kendimi suçlu hissediyorum.

Dawson kapının yanındaki eşyaları inceliyor. Yanında belirtdiğimde bana kapıyı açtı. Günlerdir uyumamış gibi görünüyor. Her zamanki yumuşak tavrı biraz değişmiş. Çoğu kişi için muhtemelen her zamanki gibi görünüyor ama ben altında yatan yorgunluğu hissedebiliyorum.

Arabaya doğru yürüdüğünde onu durdurdum.

"Sadece yolun aşağısında bir içki mi? Delirmeden önce biriyle konuşmam lazım. Ve sen de sahip olduğum tek kişisin."

Arabasına dönüp bakıyor ve anahtarlarını cebine koyuyor. "Yolu göster," diyor kolunu sallayarak. Bugün mavi bir takım elbise ve uzun, lacivert bir palto giymişti. Caddede yürürken ceketimi daha sıkı sarıyorum. En yakın barda duruyoruz ve arka tarafta bir koltuk buluyoruz.

Hâlâ normal davranıyor. Aramızda normal nasıl görünüyorsa artık. Ama o gece olanların ağırlığını taşıyan tek kişinin ben olduğumu hissediyorum. Yine de bunu sık sık yapıyor. Sanırım bana zaman ayırabildiği için minnettar olmalıyım.

"Ee, ne var ne yok?" diye soruyor, garsonu işaret ederek. Masanın sonunda duruyor ve siparişlerimizi alıyor. Ben bir bardak Moscato istiyorum, Dawson da buzlu viski. "Benimle vakit geçirmene izin verildiğinden emin misin, özellikle de koruman olmadan? Rya'nın buluşmamız konusunda çekinceleri olduğunu biliyorum," diyor.

Gergin bir şekilde dudağımı ısııyorum. "Rya benden sorumlu değil. Marco da İtalya'ya gitti. Görünüşe göre, bir parça özgürlüğüm var."

Dawson'ın dudakları gülümsedi. "Arkanızdaki masada oturan ve bizi yakından izleyen beyefendi hariç, değil mi?"

Döneceğim ama kendimi durduruyorum. Neye benzediğini görmeme gerek yok ve telefonumun izlenmesini kabul ettim. İzlendiğimi bilmek hâlâ can sıkıcı olsa da Rya ve Crue'nun şartlarını kabul ettim. En azından tedbirli olmaya çalışıyor. "Küçük zaferler." Omuz silkiyorum. New York'ta ne kadar kalacağımı bilmiyorum ama en azından özgür olduğum yanılsamasına tutunabilirim.

"Her neyse, bunun garip olduğunu biliyorum ama sanırım o aşamayı geçtik. Yani, aletini ısırdım, seni reddettim, sonra da bekaretimi alacak birini bulmanı istedim."

Dawson bu kadar açık sözlü olmama şaşırmış gibi önce sessiz kalıyor ama dudaklarında yavaş yavaş bir gülümseme beliriyor.

"Evet, gariplik artık pek bize göre değil, değil mi?" diye onaylıyor. Garson içkilerimizi getiriyor ve ben kadehimi alıp hepsini yudumluyorum. Bana bakıyor ve sessizce, Dawson iki bardak daha sipariş etmek için iki parmağını kaldırıyor.

"Yoksa sadece bir şişe mi sipariş etmeliyim, tatlım?"

Başımı iki yana sallayıp gitmesini bekliyorum ve sonra kelimeler dökölüyor ağızımdan: "O gece olanlardan keyif aldım. Bu kötü bir şey mi? Yani, acıttı, ama ben

keyif aldım." Sözlerim üzerine bakışları kararıyor. "Lütfen garip davranma. Konuşacak birine ihtiyacım var ve o da sensin."

Garson kız bir şişe Moscato ile geri geldi.

Bunun saçmalığına neredeyse gülmek istiyorum ama hayır demeyeceğim. Çok sık içmiyorum ve sadece sosyal olarak içiyorum. O zaman neden olmasın?

Bana bir bardak daha doldururken "Teşekkür ederim," diyorum. "Henüz hiçbir şey yapmadım," diyor.

"Dışarı çıkmadın."

"Çıkıp gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Sana söyledim... Seninle arkadaş olmak istiyorum. Şu andan önceki her şeyi unutabilir miyiz?" diye sordum.

"Unutmak mı?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Evet. Yeni bir başlangıç yapalım. Arkadaş olalım."

"Kadın arkadaşlarımdan çoğunu beceririm. Benim için çalışmadıkları sürece."

"Senin için çalışıyorum... ve artık bakire değilim," diye hatırlatıyorum ona gülümseyerek. "Touché." Arkasına yaslandı, ben de şarabımdan bir yudum aldım. "Ama aynı zamanda

"Arkadaşlarımdan dudaklarını sikimin yanına dövme yaptıracacağım."

Ben boğuluyorum ve onun gülümsemesi tüm restoranı aydınlatıyor. Ben nefes nefese kalıp ilk yudumu bastırmak için bir yudum daha alırken o gülüyor.

"Bu da biraz çılgınca," diye ekliyorum ağzımı silerken, utanç içinde.

"Aklımın başında olduğunu hiç söylemedim."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Hayır, her zaman kontrol sendeymiş gibi bir hava yayıyorsun." Bu hayali aurayı ifade etmek için ellerimi kullanıyorum.

"Benim bu yanıma mı seviyorsun tatlım? Kontrol bendeyken mi?" Bu sorunun iması havada asılı kalıyor.

Bakışlarından kaçınmaya çalışıyorum çünkü lanet olsun, bazen çok yoğun oluyor. Ona yaltaklanmanın işinin bir parçası olduğunu anlıyorum. Ama bu biz değiliz, biz sadece arkadaşız. "Beni etkilemeye çalışmayı bırak."

Kıkırdıyor. "Denediğimi kim söyledi?"

Ona aynı derecede komik bulduğu alaycı bir bakış atıyorum.

"Her neyse..." Dudaklarımı sikinin yanına dövme yaptırtmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşünürken konuyu değiştirmek için bir noktaya dikkat çekiyorum. "Google'da *orayı* nasıl yatıştıracağımı araştırdım ve kendimi iyi hissediyorum. Ama beni kimin kazandığını bilmiyorum ve bu içimi kemiriyor çünkü göz bağı istedi ve bilmiyorum... Kadın bakireyken

bir erkek için zevkli olup olmadığını merak ediyordum." Sorum üzerine içkisi boğazında düğümlendi ve ağzını kapattı. "Bu çok mu fazla oldu?" diye sordum.

Bana bir el salladı. "Çekici olduğum için azar işitiyorum ama sizin açık sözlülüğünüz endişe verici Bayan Ricci."

"Kapa çeneni." Gülüyorum. "Ben ciddiylim."

Bir süre daha bana bakıyor, yüz ifadesi kararıyor ve tekrar ısınıyor.

"Bir sakin daha önce denenmemiş dar bir amcığa girmesinin zevkli olduğunu mu söylüyorsun?"

Omuz silkiyorum, ifadesi beni biraz şaşırtıyor ama asla rahatsız olmuyorum. Sadece vücudumun buna verdiği tepkiden pişmanlık duyuyorum. "Şey, evet."

"Evet, seks çok zevkli tatlım. İnanılmaz bir şey. Ve seni temin ederim ki, eğer bir adam bunun için yirmi milyon ödemeye razı olduysa, emin olabilirsin ki geçirdiği zamandan kesinlikle zevk almıştır."

Neden bilmiyorum ama bu, yaptığımız şeyle ilgili gerginliğimi ve endişelerimi biraz olsun hafifletiyor. Kim olduğunu bile bilmediğimi düşünmek çılgınca ama bir şekilde o kadar paraya değdiğimin onaylandığını hissetmek istiyorum.

Bana güven veriyor.

"Bir dahaki sefere seks yaptığımda daha çok zevk alacak mıyım?"

"Yani, hoşuna gitti mi?" diye soruyor ve ben yine rahatça omuz silkiyorum.

"Yani... hem evet hem hayır. Acıttı ama aynı zamanda iyi de hissettirdi. Bu yüzden bir dahaki sefere nasıl hissedeceğimden emin değildim. Ve en başta doğru yapıp yapmadığımdan." Yirmi yedi yaşında biri olarak bu soruları sormaktan utanmam gerekirdi ama Dawson'la birbirimize karşı ne olursak olalım, soru sorduğum için kendimi aptal gibi hissetmeme hiç neden olmadı.

"Sana göstermemi ister misin?" diye sorar, eğilerek.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, hadi senin evine gidelim ve sana ne kadar iyi hissettirdiğini göstereyim."

Kısa bir kahkaha atıyorum. "Yani artık bakire olmadığımı göre, beni sikmek istiyor musun?"

"Evet," diye cevaplıyor tereddüt etmeden.

Tekrar gülmek istiyorum ama yapamıyorum. Katıksız arzu ve tereddüt eksikliği, onunla tanıştığım günden beri Dawson'a aç olan yerlerimi ısıtıyor.

Aramızdaki bu gidip gelmeler. Sürekli arzu ve inkar. Bu berbat bir şey. Yukarı.

Ama belki biraz tehlikeyle uğraşmak o kadar da kötü olmaz. Yani, ben onu buraya çağırdım, değil mi? Gerçekten sadece konuşmak mı istiyorum?

"Tamam," diyorum sessizce ama umursamazca omuz silkmeye çalışıyorum.
Bu adam tüm karanlık ve iyi hissettiren şeyleri vaat edebiliyorsa, en
azından benim de biraz tatmam gerekmez mi?

New York'a bu yüzden gelmedim
mi? Yeni şeyler denemek için.

Bazı lezzetleri tatmak için.

Hayatımda özgürlüğüme sahip olabileceğim bu zamanı kucaklamak için.

BÖLÜM 27

Bal

Dawson ayağa kalkıyor, bana doğru uzanıyor ve beni kapıdan çıkarıp arabasına götürmeden önce masaya gereğinden fazla para atıyor. Sessizce, sadece nereye gideceğimize odaklanarak yürürken midemde gergin bir çarpıntı oluşuyor.

Olmamız gereken yerdeyiz ve sonra birdenbire evime gitmek üzere çıktığımız kısa yol bize bir ömür boyu uzakmış gibi geliyor.

Ama kapıyı açıp beni nazikçe arabasına bindirdiğinde, eli elimden hiç ayrılmadığında, bakışları saf arzu ve ihtiyaçla yandığında, içgüdüsel bir çekimle içim daralıyor. *Dawson'ın yanında güvendeyim.*

Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdıktan sonra, eli kalçamda ve sıkıyor, caddede manevra yaparken ihtiyaçla titreşiyor. Gerginlik hissediliyor ve paylaştığımız tüm anların ve ateşli alışverişlerin anıları zihnimi dolduruyor.

Ve şimdi, ne olabilir.

Binama yanaşır yanaşmaz ikimiz de arabadan indik ve bana doğru yürüdü. Ona bakarken ayaklarım olduğum yerde donup kalıyor. "Senin için çalışıyorum," diye hatırlatıyorum ona. Daha çok bir uyarı olarak çünkü bunu gerçekten yaparsak geri dönüşü yok.

"Biliyorum."

"Seni tekrar ısırabilirim," diye ekliyorum, havayı yumuşatmaya çalışarak.

"Umarım öyledir." O sırtıyor, bu da benim ona gülümsememe neden oluyor.

Adımı duyuyorum ve arkamı döndüğümde Kit orada duruyor. Elleri cebinde bana bakıyor.

"Kit." Adını söylediğimde benden Dawson'a bakıyor ve tekrar geri dönüyor. "Bu bir sürpriz." Bekâretimi kaybettiğimden beri onu görmedim. Aslında, o zamandan beri tüm düşüncelerimi ve duygularımı sıralamaya çalıştığım için sadece birkaç mesajlaştık.

"Evet, bu hafta bazı şeylerle uğraştığını biliyorum, o yüzden seni kontrol etmek istedim. Bu senin kardeşin mi?" diye sorarak Dawson'ı işaret ediyor.

"Patronu aslında," diye cevaplıyor Dawson ve sözlerinde karanlık bir ton var.

Kit bunun farkında değil ama bir adım geri çekilip tekrar aramıza bakıyor.

"Tamam. Konuşabilir miyiz?" diye sordu ve ben Dawson'a döndüm. Şaşırdım.

Bu nasıl boktan bir zamanlama?

Ama kararımda tereddüt ediyorum. Bu ilahi bir müdahale gibi mi? Bir şey bana Dawson'ın kötü bir karar olabileceğini mi söylüyor? Kit iyi bir adamın vücut bulmuş hali, yeni ve normal bir şey. Daha bir hafta önce istediğim de bu değil miydi? Yutkunuyorum. Dawson'la her anımızda, bizi durduracak bir şey oldu. *Elbette bu bir işaret.* Aklım karmakarışık oluyor ve Kit'in bunca zamandır beni sessizce izlediğini fark ediyorum.

"Dawson, üzgünüm. Planlarımızı iptal etmek zorundayım. Sonra konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Yüzünde acımasız bir ifade belirliyor. Ve bir an için bir şey söyleyeceğini düşünüyorum. Sadece bunu düşününce bile kalbim küt küt atıyor. Kit'i incitmek istemiyorum. Apartmanımın önünde bir hesaplaşma istemiyorum.

Sonunda Dawson başını sallıyor ama benden memnun olmadığını söyleyebilirim.

Kendimi boktan hissediyorum. Dawson'ı evime götürmek istedim ama Kit'i geri çevirmek istemedim.

Hay sikeyim. Ne düşünüyordum ki?

Dawson arabasına binip yola çıkmadan önce "İyi geceler tatlım," der. Kapalı.

Şu anda, belki de doğru kararı vermediğimi düşünmeden edemiyorum. Ama Kit'i nasıl bu kadar açık bir şekilde başından savabilirim?

"Bir patrondan daha fazlası gibi görünüyor," diye yorumluyor Kit.

Bir de bana sor.

"O sadece benim patronum. Bazı şeyleri gözden geçirmemiz gerekti," diyorum ona beceriksizce, ellerimi ceplerime sokarak. Çünkü dürüst olmak gerekirse Kit'i henüz evime davet etmek istemiyorum. Tüm bunları ona yakınlaşmak için yaptığımı sanıyordum ama şimdi kendimi suçlu ve garip hissediyorum.

"Peki, seni buraya getiren nedir? Kahve içmeye falan gitmek ister misin?" Yolun karşısındaki kafeyi işaret ederek soruyorum.

Başını sallar. "Bak, sen harikasin ve her şey harikaydı ve bu inanılmazdı, ama dürüst olmak gerekirse, benim..." Orada durup ona bakıyorum. *Benden ayrılıyor mu?* "Kim olduğunu biliyorum," diye ekliyor beceriksizce.

"Kim olduğumu biliyor musun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Eğildi ve biraz emin olmadan fısıldadı, "Seni gördüm, yani fotoğrafları. Bana bakire olduğunu söylemeliydin." Sözleri karşısında bedenim donuyor ve yüzümdeki rengin aktığını hissediyorum.

Bunu nasıl bilebilir?

Bakire açık artırmalarını nereden biliyor?

"Tatlım," diyor ve eğiliyor. "Bir şey söyle. İhtiyacın olan para olsaydı sana yardım ederdim."

"I..." Ne? *Kit normal bir adam, değil mi?* Elbette, tanınmış bir muhasebe firmasında çalışıyor, ama bu toplum tamamen farklı bir seviyede.

"Param var ve sana öderdim." Dudaklarını yalıyor.

"Pardon?"

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Biliyorsun, bakireler oldukça nadirdir."

"Nadir mi?" diye soruyorum ve şaşkınlığın soğuk tokadına rağmen kanımın kaynadığını hissediyorum.

Kit'in Bay İyi Adam olması

gerekliyordu. Kit'in normal olması

gerekliyordu.

"Evet. Bunu özel bir hale getirebilirdik."

Suçluluk duygusu ve belirsizlik silinip gitti. Kit bakire olduğum için mi bana teklifte bulunuyordu?

"Tamam, sanırım gitme zamanın geldi," diyorum öfkeyle, ondan uzaklaşarak.

"Sana ödeme yapabilirim... eğer istediğin seksse. Hala güzel ve sıkı olacaksın. Sana birkaç şey bile öğretebilirim."

Allah kahretsin! Ona tiksintiyle bakıyorum. "Ben fahişe değilim, Kit." Tamamen kırılmış bir şekilde kelimeleri tıslayarak söylüyorum.

Yarı şaşkın, yarı ukala bir gülümseme sunuyor. "Evet, öylesin. Yani, bir kere yaptın. Ve bilmiyorum, bu ateşli bir fantezi."

Bunu gerçekten söyledi mi?

Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?

Yani, üç kez buluştuk ve düzenli olarak sohbet ettik. Kit'in bir erkek olarak nasıl biri olduğuna dair iyi bir izlenim edindiğimi sanmıştım. Ve tüm bu zaman boyunca, o pislik iğrenç bir domuz.

New York'taki tüm erkekler böyle mi?

Yoksa genel olarak erkekler mi?

"Ben güvenliği çağırmadan önce gitmeniz gerekiyor."

"Ciddi misin?" diye sorar, şaşkınlıkla. "Aramızdaki ilişkinin iyi gittiğini sanıyordum. Neden kızdığını anlamıyorum."

Onunla ve ne kadar kırgın ve kızgın olduğumla başa çıkmak için kelimelerim bile yok. Bu, kendime saklamak istediğim bir kısımdı. Başka kimsenin bilmesini istemedim. Onunla aramda bir kıvılcım olduğunu düşünürken böyle bir teklifle karşılaşmak beni hayrete düşürdü. "Gitmen gerek," diye yinelıyorum uzaklaşırken.

"Fikrini değiştirirsen beni ara. Seni yine de beceririm tatlım," diye bağıyor. Tüylerim diken diken oluyor. "Evet, bu bir hayır," diye karşılık veriyorum, başımı sallıyorum ve ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak için asansöre yöneliyorum. Ve tek yapmak istediğim ağlamak. Çünkü nedense şimdi kendimi kirli hissediyorum. Ve hayal kırıklığına uğradım. Ve cesareti kırılmış.

Aslında Kit'in iyi olanlardan biri olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi fark ediyorum ki böyle bir şey olmayabilir. Ya da belki benim için bir şey değildir.

BÖLÜM 28

Bal

I Dawson'ı son gördüğümünden ve Kit'le yüzleştığımızdan bu yana iki gün geçti. Rya ve Crue ile her zamanki akşam yemeğimin yanı sıra, kendimi daireme kapatıp her türlü ikramı hazırladım. Kit'in sözlerini düşünüp durdum. Ve bir fahişe olarak görülme ihtimalinin beni ne kadar rahatsız ettiğini. Bu beni daha az hissettirdi. Kirlî mi? Yeni dalgalar ve anlamadığım kavramlar gelişti ama sonra onun ne düşündüğünün umurumda olmadığını fark ettim. Ve yaptığım şey için para kabul etmem kimin umurunda? Bu beni daha az kadın yapmaz. Aslında, bundan güç aldığımı hissediyorum. Ve *sanki* bu göt herifin bana parası yeterdi zaten.

Şehrin dışındaki barınaktan dönüyorum. O kadar çok pişirdim ki ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden çöpe atmak yerine umarım daha az şanslı insanlara neşe getirmiştir.

Crue'nun korumasının beni takip ettiğini biliyorum ve bu benim için sorun değil. Düzenli olarak parka gelen evsiz adamın yanından geçerken çantamda hâlâ küçük bir kap var. Bugün de orada, ben de çeşitli şekerlemeler bırakıyorum. Birinin benim yemeklerime değer verdiğini görmek beni her zaman mutlu eder. Geçmişte bunu takdir eden tek kişi büyükannemdi. Onu düşünerek kolyeme dokunuyorum. Acaba *tüm bunlar hakkında ne düşünürdü?* O da babam kadar katıydı ama biz kızlara karşı her zaman yumuşak bir noktası vardı. Babamız bize katı davrandığında, o hoşgörölü davranır ya da bizi ödüllendirirdi. Bu konuda ne kadar hoşgörölü olacağını merak ediyorum.

Parkta gezinirken bir ses dikkatimi çekiyor. "Oh, seni tanıyorum. Sen iç çamaşırı dükkanındaki kadınsın." Dawson'ın mağazaya girdiği ilk gün yanında olan kadını bulmak için dönüyorum - kedi kadın.

Etrafıma bakıyorum, neredeyse yarı yarıya Dawson'ın onunla olmasını bekliyorum. Ama o da benim gibi tek başına. Sayılır, beni takip eden bir muhafız var.

"Öyleyim." Bana rastladığı için ne kadar heyecanlı görüldüğüne yarı gülüyorum. Kesinlikle biraz tuhaf ama iyi birine benziyor. "Ben Honey. Kusura bakma, geçen sefer adını duymamıştım." Ona elimi uzattım.

El çantasını omzunda düzeltiyor ve parlak bir gülümsemeyle elimi tutuyor. "Daphne." Elimini kuvvetlice sıkıyor ve bol miktarda enerjisiyle neredeyse tokatlanıyorum, ama bu büyüleyici.

Ellerimi cebime sokuyorum. "Peşinde olduğun kedili rolü aldın mı?"

Bir kahkaha attı. "Garip ama hayır. Görünüşe göre seçimler başlamadan önce akıllarında bir kız varmış, ama sorun değil. Belki bir dahaki sefere zaman. Her neyse, bundan seksi bir iç çamaşırı takımını aldım, bu yüzden şikayet edemem." "Bunu duyduğuma üzüldüm," diyorum ve gülümsüyorum. "Bunu duyduğuma üzüldüm," diyorum ve gülümsüyorum.

Hiçbir şey. Dawson da ona mağazadan bedavaya bir şeyler almasına izin verdi. Bana verdiği ceket düşünüyorum. Belki de bu düzenli olarak yaptığı bir şeydir.

Muzip bir sırıtış yüzünü aydınlatıyor. "Hey, boş musun? Birbirimizi iyi tanımadığımızı biliyorum ama iyi bir zevkin var." Kıyafetlerime yukarı aşağı el sallıyor. "Ben de bu akşamki randevum için bir elbise arıyorum. Eğer müsaitsen, fikrine karşılık bir kahve ikram etmekten mutluluk duyarım."

"I-"

"Oh, planınız var mı? Çok özür dilerim." Daphne'nin elleri göğsünde birleşiyor. "Çok gevezelik ediyorum ve Dawson bana fazla arkadaş canlısı olabileceğimi söylüyor." Sinirli bir şekilde gülüyor.

Onun cazibesini ve çekiciliğini şimdi anlayabiliyorum. Birlikte çalıştıklarım ve kız kardeşim dışında kızlarla pek vakit geçiremedim. Ve gerçekçi olalım, eğer zihnimi meşgul etmezsem muhtemelen eve gidip daha fazla ikram pişireceğim.

"Tabii, zaten günü film izleyerek geçirecektim. Yardım edebilirim." Mutlu bir şekilde alkışlıyor ve kolunu benimkine doluyor. Önce irkildim ama devam ettim. Kız kardeşimin aksine, fiziksel dokunuşa karşı değilim, ama yabancılara karşı genellikle bu kadar rahat değilim.

"Dawson'la arkadaş olan herkes genellikle iyi insanlardır ve senin de

çok iyi biri olduğunu şimdiden söyleyebilirim," diyor beni mağazalara doğru götürürken.

Taksi çağırsak mı diye sormayı düşünüyorum ama b u n u n yerine günün değişimini kucaklıyorum.

Alışveriş bölgesinde, adını hiç duymadığım markaların bulunduğu bir mağazada buluyoruz kendimizi. Bu noktaya kadar çoğunlukla önemsiz şeyler hakkında konuştuk ve söz verdiği gibi bize bir arabadan kahve aldı, buradaki kahveyi ne kadar korkunç bulduğumu düşünürsek hiç de fena değil. Bazı şeyler için evimi özlüyorum, özellikle de kahve için.

Daphne raflardan ürün seçmeye başlar.

"Peki, bu gecenin şanslı adamı kim?" Ben soruyorum ve bu başından beri çok yakıcı bir soruydu.

Dawson'la görüşüyor mu?

Sözleşmeleri var, değil mi?

Dawson olmalı.

Bir elbiseye değer biçip yerine koyarken dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. "Sorduğun buysa Dawson değil."

"Ben öyle bir şey demedim," diye ağzımdan kaçırdım, neredeyse çok hızlı bir şekilde. Daphne bana sert bir bakış atıyor, ben de bakışlarımı kaçırıyorum.

"Şey, evet... Yani, ikinizin bir sözleşmesi falan var, değil mi?" Gelişigüzel sordum.

"Sana bundan bahsetti, ha? Ne kadar ilginç." "İlginç mi?"

Sadece dokusu için her bir ürüne dokunuyor gibi görünüyor, ancak tezgâhtara sadece birkaç ürün verdi.

"Biliyor musun, sen Dawson'ın her zamanki tipi değilsin. Ama sana farklı gözle baktığını söyleyebilirim."

"Onun tipi değil mi?" Ben soruyorum, o da neredeyse eğleniyor gibi görünüyor. Ama Dawson'ın anlamadığım o kadar çok katmanı var ki. Ve onu daha iyi tanıyor gibi görünüyor, çok daha iyi.

"Evet, *deneyimli* kadınlardan hoşlanıyor. Genellikle bana benzeyen kadınlardan." Kıkırdıyor. "Güzel olmadığından değil, çünkü göz kamaştırıcısın." Keşke ben de kendime bu kadar kolay güzel diyebilecek ve bunu bu kadar rahat söyleyebilecek özgüvene sahip olsaydım. "Ama aynı zamanda yumuşak, hassas ve tatlı görünüyorsun. Her zamanki tipi değilsin."

Biraz alındım. Gerçek olmadığı için değil, hedefi vurduğu için. Kendimi özgürleştirmeye ve daha iyi bir versiyonum olmaya çalıştığım her şey bu.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum. Neşeli, mutlu ve iyi biri.

Alay ediyor. "Hayır, arkadaş canlısıyım ve iyi olabilirim. Ama kenarlarda daha sertim. Bu sadece birkaç kez çok fazla kırıldığım anlamına geliyor." Omuz silkiyor. "Ayrıca sen sarışsın ve o esmerlerden hoşlanıyor." Kıkırdıyor. "Sanırım sana karşı bir şeyler hissettiğinden beri bu geçmiş zaman oldu."

Neredeyse gülecektim ama kendimi tuttum. "Dawson bana karşı bir şeyler mi hissediyor?" Çünkü neredeyse bir şeyler yaşadığımız her seferinde kaçmanın bir yolunu bulduğuna eminim. Ama son sefer kesinlikle benim yüzümdendi.

Soyunma odasına giriyor ve ben oturup beklerken kapının üzerinden konuşuyor.

"İnsanlar onun ofisinde senin hakkında konuşuyor, biliyor musun?"

"Neden?"

Konuşurken fermuarı çekmekte zorlandığını duyabiliyorum. "Çünkü çalışanları asla ziyaret etmez. Bir mağazayı kontrol etmek için kısa süreliğine uğrayabilir ama sizin mağazanızı birden fazla kez ziyaret etti. Bu onun için alışılmadık bir durum. Ama neyse, konuyu değiştirelim, buna ne dersiniz?" Ben Dawson'a değil elimdeki işe odaklanırken Daphne dışarı çıkıp bir daire çiziyor.

"Bu bir randevu için, değil mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "İlk gece onunla yatmayı mı planlıyorsun?" Çok yargılayıcı görünmediğimi umarak soruyorum. Gülüyor ve ben de onun yanında kendimi rahat hissediyorum.

"Kahretsin, haklısın." Kıyafetine bakarken ona gülümsüyorum. Üzerindeki tişört sütyen gibi ve etek o kadar kısa ki, biraz bile eğilse külotunu görebileceğim. "Böyle şeyler için endişelenmeye alışık değilim. Dawson'la her şeyi giydim çünkü hepsi yere düştü." Omuz silkiyor. Midemde küçük bir düğüm oluşuyor. *Kıskançlık mı?* Benim olmadığını düşünürsek, bu hiç de iyi değil.

Üstünü değiştirmek için geri dönüyor ve ben de cesaretimi toplayıp "Hala onunla yatıyor musun?" diye soruyorum.

Kafasını dışarı çıkarıyor. "Evet desem üzülür müsün?"

"Hayır. Sadece merak ediyorum."

Gülümsüyor. "Sen öyle diyorsan. Ama şanslısın. Sen ortaya çıktığından beri kimseyle yattığını sanmıyorum. Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Geri döner, bu sefer külotunu gizleyen biraz daha uzun bir etek ve dantel bir gömlek giymiştir. Kısa ama üzerinde olağanüstü duruyor. Dürüst olmak gerekirse, giydiği her şey yakışıyor.

Daphne aynada kendini değerlendiriyor, ellerini malzemenin üzerinde tekrar gezdiriyor. "Bir programımız vardı. Bazen düzensiz olurdu ama genellikle beni ne zaman isteyeceğini bilirdim."

"Peki hoşuna gitti mi?"

Bir kahkaha atıyor. "Dawson şimdiye kadar yaşadığım en iyi sikiş. Ayrıca iyi bir adam."

"Öyle, ha?" Ben de öyle diyorum.

Daphne ben onu onayladıktan sonra soyunma odasına geri dönüyor. Çok geçmeden dışarı çıkıyor ve telefonu çalmaya başlıyor.

"Daphne, sana bir telefon var," diyorum ona.

"Cevap verebilir misiniz? Uzun sürmez." Tamam, bu biraz tuhaf ve garip ama telefonunu kulağıma götürüyorum. "Alo."

"Bu Daphne değil." Sesi tereyağı gibi, pürüzsüz ve ipeksi.

Adama, "Hayır, bir saniye sürecek," diyorum.

"Tatlım?"

"Dawson?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Neden Daphne'ylesin?"

"Kıyafet bulmak için yardım istedi."

"İkiniz birlikte alışveriş mi yapıyorsunuz? Onu becermem seni rahatsız etmiyor mu?" diye soruyor.

"Öyle mi olmalı?"

Buna bir cevabı varmış gibi görünmüyor. Yaptığı işle ilgili olarak, kıskançlığın bir şey olduğundan şüpheliyim. Yani o işte olmadığım için beni rahatsız edeceğini mi düşünüyor?

"Randevun nasıldı? Umarım en azından seni boşaltmıştır... *sert bir şekilde*. Yapmak istediğim buydu."

Konuyu değiştirmenin bir yolu da bu.

"Evet desem rahatsız olur musun?" Daphne'nin daha önceki sorusunu tekrarlayarak soruyorum.

"Evet. Onu bulup... öldürebilirim."

"Bu bir şaka, değil mi?" Telefonun diğer ucunda sessiz kalıyor, bana cevap vermiyor. "Ama hayır, aslında benden ayrıldı. Bu konuda seninle konuşmam gerek."

"Güzel. Yine de daha iyisini yapabilirsin. Peki neden? Sana ne yaptı?"
Ses tonundaki vahşiliği duyabiliyorum. Soyunma odasına dönüp bakıyorum.

Belki de Daphne yalan söylemiyordu.

Belki Dawson için bir şey ifade ediyordur. Ya da belki sadece cinsel bir meraktır.

"Çünkü bir hafta önce ne yaptığımı biliyordu."

"Ne yaptın?" diye alay ediyor.

"Bekaretimi nasıl kaybettiğimi. O biliyordu," diyorum Dawson'a. Hat sessizleşiyor ve tekrar konuşmadan önce bir klavyenin tıkırtısını duyuyorum, "Kendini onunla bir daha ilişkilendirme," diyor ve telefonu kapatıyor.

Orada öylece durdum, telefonu yüzüme kapattığı için şok olmuştum. Dawson'ın bana Kit'le ilişki kurmamamı söylemesi ne anlama geliyordu?

"İkisini de alacağım." Daphne gülümseyerek çıkıyor. "Yani, ilk buluşmada harikaysa, en azından ikincisinde biraz aksiyon almayı planlıyorum." Göz kırıyor, sonra hâlâ elimde tuttuğum telefona bakıyor. Telefonu alıyor, birkaç merhaba diyor ve sonra kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor.

Sen ve ben, kızım.

İkimiz de. "Kimdi o?"

"Dawson," dedim ona.

Kasaya doğru yürürken gülüyor. "Konuş ve şeytan ortaya çıksın."

Keşke konuşmanın ne hakkında olduğunu bilseydi. "Dawson tehlikeli bir adam mı?" diye sordum.

Bu onun dikkatini çeker. "Yani..." Devam etmeden önce kısa bir süre düşünüyor, "Değer verdiği kişilere karşı değil, ki bu çok az. Ama evet, öyle. Hatta mafyayla falan da ilişkisi var." Son kısmı fısıldıyor. Gözlerimi devirmek istiyorum. Keşke 'söz konusu mafyanın' aynı zamanda kız kardeşimin kocası ve babam olduğunu, mafya adamlarının etrafımı sardığını bilseydi.

Kıyafetlerinin parasını ödüyor ve gidiyoruz. Lanet olsun, umarım Dawson Kit'i öldürmez çünkü Crue ya da babam gibi tehlikeli adamların varacağı tek sonuç bu olur.

"Hâlâ boş musun? Saçıma yardım etmek için evime gelmek ister misin? Saçın mükemmel, benimkinin de öyle olmasını istiyorum." Bir gece önce eklediğim buklelerime dokunuyor.

"Aslında eve dönmem gerekiyor," diye cevap veriyorum hemen.

Dawson'a ulaşmaya çalışmalıyım. Ama güçlü bir adama bunu söylemenin hiçbir yolu olmadığını biliyorum.

öldürmenin iyi bir şey olmadığını.

Elini uzattı. "Bana telefonunu ver." Ona telefonumu veriyorum, bir şeyler yazıyor, sonra telefonu çalmaya başlıyor. "Tamam, randevumun nasıl geçtiğini sana haber veririm. Yardımın için tekrar teşekkürler." Eğildi ve beni dudaklarımdan öptü.

Açık. Dudaklar. Dudaklar!

Önce irkildim.

O ne yapıyor?

Ama dönüp gitmeden önce sadece gülümsüyor.

Az önce beni öptü mü?

BÖLÜM 29

Dawson

I Silahımı Kit'in kafasına dayadım.
Altına işiyor.

"Müzayedelerden sana kim bahsetti?" Talep ediyorum.

Sadece Honey'e dokunduğu için ölmesini istemiyorum, aynı zamanda bu ihlal inşa ettiğim her şeyi tehlikeye atabilir. Bu pislik gibi biri, bırakın müzayedeleri duyacak sosyal statüye sahip olmayı, hizmetlerimizi asla karşılayamaz. Bu da bir sızıntı olduğu anlamına geliyor.

Kekelerken gözleri kapalı. Crue'nun adamlarından biri arkamda duruyor. Güvenliğe ihtiyacım yok ama temizliğe ihtiyacım olursa o burada. Kolayca adam öldürmem, Crue gibiler için olduğu kadar benim için de kolay değildir. Ama geçmişte gerekli olanı yaptım.

Kit hıçkırıklarla titriyor. "Özür dilerim. Böyle olsun istememiştim. Bunun iyi bir şey olmadığını bilmiyordum. Mafyayla sorun yaşamak istemiyorum." Onu düzeltmedim. "Bilmiyordum. Bir barda yanıma yaklaşan bir adam bana bundan bahsetti. Honey ile aramızdaki ilişkinin ciddi görüldüğü için beni kolladığını söyledi. Onun mafya için çalıştığını bilmiyordum."

Honey'nin mafya için "çalıştığı" varsayımı karşısında mizah gözüme bile çarpmıyor. Sonra tekrar, geçen gün bizi birlikte gördü ve benim onun patronu olduğumu söyledi. Yine de onu düzeltmiyorum. Böyle düşünmesi onun güvenliği için daha iyi olabilir.

"Peki bu adam neye benziyordu?" Soruyorum. O söylemeden önce cevabı zaten biliyorum.

"Bilmiyorum. Güneş gözlüğü ve şapka takıyordu. Adını hiç söylemedi. Sadece bana söyledi. Kimseye söylemeyeceğim," diye söz veriyor. "Ve bir daha asla Honey ile konuşmayacağım. Lütfen dostum, yaşamama izin ver."

Kahretsin. Geçen aydan beri hareketlerimi izleyen aynı piç kurusu.

Sikeyim. Honey'i ve onunla olan ilişkiimi biliyor. Bu çok kötü.

Çok kötü.

Çünkü eğer ona bir şey olursa.

Silahı Kit'in kafasından çekiyorum, içimde kaynayan öfkeyi yatıştırması umuduyla tetiği muhtemelen çekeceğimin çok farkındayım.

Telefonum çalıyor ve bir mesaj aldığımı biliyorum, ama onunla ilgilenmeden önce konuşmaya başlıyorum, "Her şeyi duyduğumu ve gördüğümü bil. Eğer bu konuda en ufak bir ipucu yakalarsam, seni bulurum. Seni ve Oklahoma'daki aileni, hatta lisedeki kız arkadaşını bile."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Tabii ki, onun hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum. Bu mankafa bir piyon. Elimdeki asıl sorunun yanında önemsiz.

Crue burada olsaydı, onu vururdu.

Yarım iş bırakmazdı.

Ama bir başkasının oyununda piyon olmanın nasıl bir his olduğunu da biliyorum. Çapraz ateşe yakalanmak. Ve insanların bunun için ölmesi gerektiğine inanmıyorum. Takım elbisemi düzelttim ve telefonumu çıkardım, gelen mesajı görünce şaşırdım.

Tatlım.

Onun bu talebi karşısında içimden soğuk bir ürperti geçiyor.

BÖLÜM 30

Bal

Bence buraya gelmelisin.

I Cevap vermesini bekledim ve cevap vermeyince duş alma zamanının geldiğine karar verdim. İşim bittiğinde, kapının çalındığını duyuyorum. Diğer tarafta kız kardeşimi görmeyi bekliyordum ama Dawson orada duruyordu. Yüz ifadesi karanlık ve

Ama bakışları vücudumda dolaştığı anda durum değişiyor. Az önceki gerginliği başka bir şeye dönüşüyor. Beni sadece bir havluya sarılmış görünce sırtıyor.

"Seni kirletmem için hazırlandın ve yıkandın mı? Çok nazıksın." İçeri girer ve kapıyı arkasından kapatır.

Geri çekiliyorum çünkü şu anda bana bakışı Dawson'ı davet edip etmeme konusunda tereddüt etmeme neden oluyor. Onun yanında kendimi rahat hissediyorum ve ikinci kez seks yaptığımda bana iyi bir deneyim yaşatmasını ve acıtmak zorunda olmadığını göstermesini umuyorum. Beni yanlış anlama, ilk seferinde acıtana kadar iyiydi. Ve, oğlum, acıttı.

Ama ikincisinin o kadar acıtmaması gerekiyor, değil mi? Umarım olmaz. "Acıyacak mı?" diye sordum.

Tezgâha yaslanıyor, eklemleri kendisiyle savaşıyormuş gibi bembeyaz oluyor. Buraya gelerek ne ima ettiğimi biliyordu, değil mi? Yine, onun da bunu isteyip istemediğinden emin olamıyorum.

"Bak, eğer istemiyorsan, sorun değil. Bu ileri geri olayına katlanamam," diye itiraf ediyorum.

"Senin için iyi değilim tatlım," diyor. Ama bakışları beni yutuyor ve onu tutan tek şeyin mutfak tezgahımı sıkıca kavraması olduğu izlenimine kapılıyorum.

İnsanların bana bunu söylemesinden çok sıkıldım, bu yüzden meydan okurcasına kollarımı kavuşturuyorum. "Sadece Kit'i öldürmeni istemediğimi söylemek istedim."

Yüzü buruşuyor ve bu onu takarken gördüğüm her zamanki maskesinden çok farklı. Cazibesi, arzusu, toparlanmış bir adam. Altındaki tehlike öylesine sıkıca sarılmış ki, bunu başka birinin görüp görmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Bir daha ondan bahsetme. Halledildi." "Ama-"

Bakışları vahşileşiyor ve ben ağzımı kapatıyorum. Yöntemlerini bilmek istemiyorum ama umarım bunu benim için yapmıştır. Tek nedeninin işini korumak olduğuna eminim ama küçük bir kısmının da benim için olduğunu ummaktan kendimi alamıyorum. Elbette sadece bunun için gelmemiştir.

Ona doğru iki tereddütlü adım atıyorum. Köşeye sıkışmış bir canavarı izlemek gibi. "Acıyacak mı?" Tekrar ediyorum.

Üzerindeki gerginliğin yavaşça dağıldığını görebiliyorum. Sadece benim gördüğüm bu diğer yüzü, beni tanıdığım Dawson'a geri götürmek için serbest bırakıyor.

"Birazcık, ama en iyi şekilde" diyor dudaklarını yalarken. Telaşsız ve düşünceli bir şekilde, sanki hâlâ kendini tutmaya çalışıyormuş gibi elini kaldırıyor ve havluma uzanıyor. Dawson sıkışmış olan ucunu çekiyor ve havlunun yere düşmesine izin veriyor. Bakışları üzerimde geziniyor, çıplak bedenimi incelerken çenesi geriliyor. Beni iyi hissettiriyor, çok iyi.

"Daphne iyi biri," diye ağzımdan kaçırıyorum, beni durduracak bir şey yok. Zorladığımı da biliyorum. Ama kendimi tek gibi hissetmek istiyorum. Tehlikeli bir çizgide dans ediyorum çünkü öyle olmayabilirim ve Dawson birçok şey olabilir ama bir yalancı değil.

"Hm," diye mırıldanıyor hınzır bir gülümsemeyle, sonra bana doğru tehditkâr bir adım atıyor. Sanırım o kadar büyülenmiş ki beni duymamış olabilir.

"Daphne ile çok yattın mı?"

"Neden başka kadınları nasıl becerdiğimi soruyorsun?" diye soruyor. Eğilip parmaklarını kürek kemiğimin üzerinde gezdirmeden önce saçlarımı omzumdan geriye doğru itiyor. Ağzı alçalırken tüylerim diken diken oluyor ve beni aynı noktadan öpüyor. Onun dokunuşundan başka bir şeye odaklanmak çok zor.

"Onu hâlâ beceriyor musun?" diye sordum. Cevabı zaten biliyorum ama onun söylediğini duymak istiyorum. Ve garip bir şekilde, onu zorlamak

beni tahrik ediyor.

"Hayır, seni becermek istiyorum. Aramızda bir sözleşme nasıl olur?"

Onu sorgulayamadan kollarını vücuduma doluyor ve beni kaldırıyor, yatak odasına doğru yürürken elleri çıplak kıcımda. Sonra duruyor, yönünü değiştiriyor, mutfığa dönüyor ve beni tezgâhın üzerine koyuyor. Kığım soğuktu ve irkildim.

"Sözleşme konusunu bilemiyorum... sonuncusu benim için çok fazlaydı," diye itiraf ediyorum. Bu tuhaf bir şekilde tahrik edici, neredeyse alaycı, ben onu o beni izlediği kadar dikkatle izlerken. Ama sonra arkasını dönüp dolaplarımı açmaya başladığında onun kaybını hissediyorum. Ne aradığından emin değilim ama pantolonundaki şişkinliğe bakılırsa yakın zamanda beni terk edeceğini sanmıyorum.

"Açık artırma sözleşmesi mi?" diye soruyor dalgınca. "Tekrar ellerin ve dizlerin üzerinde olmak istemiyorsan, bu yemin gerektirmiyor." Hâlâ bir şeyler arıyor... Ne olduğunu bilmiyorum.

"Diğer kadınlara da aynı yemini ettiriyor musunuz?"

Aradığı şeyi bulduğunda dolabı kapatıyor, sonra bana dönüyor ve elinde bir şişe bal görüyorum. Gülümsemesi muhteşem, yanaklarından birinde bir gamze beliriyor. "Hayır, sadece ellerin ve dizlerin üzerinde olman hoşuma gitti," diyor.

Kafam karışmış bir halde bacaklarımın arasına giren bala bakıyorum. Kalbim küt küt atıyor. "Um, ne yapıyorsun?"

Şişeyi kaldırıyor ve balın bir kısmını göğsüme sıkıyor. "Önce tatlı yiyeceğimi düşündüm." Ağzını tenimde yarattığı karmaşaya indirmeden önce sırtıyor. Yavaşça meme ucuma doğru kaymaya başladığında beni tadarak yalamaya başladığında donup kalıyorum. Ağzı diğer göğsüme saldırmaya devam ediyor. *Kahretsin, o kötü dil.* O alçaldıkça başım geriye kayıyor, dili dikkatimi klitorisime vermeye zorluyor.

Hareket etmeye çalışıyorum ama elleri kalçalarımın üstünde duruyor. Şeytani bir gülümseme sunuyor ve ben de parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu aşağıya iterek ihtiyacımı karşılamak istiyorum.

Talimat vermeden geri adım atıyor ve dudaklarını klitorisimin hemen üzerine yerleştiriyor. Bacaklarımı utanmazca birbirinden uzaklaştırıyor ve sonra ağzı *orada*, beni yutuyor ve temasla inliyorum. *Kahretsin, bu kötü dil tehlikeli.* Bir eli kalçamdan ayrılıyor ve bir parmağını içime sokana kadar bacaklarımın arasında kayıyor.

"Ohhh..." İnliyorum ama o durmuyor. Hiç durmasını istemiyorum. Ağzı harikalar yaratırken ve parmağı içimde pompalanırken boştaki elimi saçlarının arasından geçiriyorum. Bir parmak daha sokuyor ve kendimi o kadar dolu hissediyorum ki

aynı zamanda iyi. Diğer elimi bırakıyor ve kendimi iki elimi de geri kaydırırken buluyorum, sunduğu zevki kabul ediyorum. Kendimi düzeltmek zorundayım, yeni pişmiş kurabiyelerin ikincil hasar olarak sonuçlanabileceğinin bilincindeyim.

Sikeyim. Klitorisimi sertçe emerken içimdeki sıcaklık bacaklarımdan aşağı yayılıyor. Dawson her sinirimi ve karışık ihtiyacımı çekiyor ve çekiştiriyor. Bu onunla olacağımı düşündüğümünden çok daha fazlası. Bu...

Nefesim titriyor ve şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. *Aman Tanrım.*

"İşte buradasın," diyor ben sanki onun emriyle çözülürken. Saf mutluluğun dalgalarına bindiğimde vücudum titriyor. *Vay anasını. Aman Tanrım.* "Aferin kızıma. Benim için gel," diye fısıldıyor, nefesi tenimde sıcacık.

"Aman Tanrım!" Çığlık atıyorum, ellerim tek bir noktada sıkışmış, serbest bırakılmanın beni içten aydınlattığını hissettiğimde vücudum sıkıca kilitleniyor. Dawson geri çekiliyor ve ben nefes almak için bir an duruyorum. Hışırtılar duyuyorum ve kafamı kaldırdığımda onu soyunurken buluyorum.

Evet, evet. Ben de bunu istiyorum.

Eğer bana bunu verebilirse... Onun her şeyini *istiyorum.*

Onun hepsine *ihtiyacım var.* Ani bir netlik beni vurdu.

"Bekle!" Çığlık atıyorum ve tezgahattan atlıyorum. Odama koşup komodinin en üst çekmecesine yöneldiğimde şaşkın görünüyordum.

Açılmamış bir kutu prezervatif getirdim ve onları kaptı, içinden bir kıkırdama patladı. "Çok tatlısın tatlım ama normaller işe yaramaz."

Kaşlarımı çattım. "Bir keresinde bir adamın bacağına üzerine prezervatif gerdiği bir video görmüştüm.

Esnektirler ve-"

"Tatlım." Dudaklarındaki ismim beni odaya geri getiriyor ve göğsüm kabarıyor.

Hayır. Aşk olamaz. Hayranlık, belki.

Yine de önemli bir şey çünkü Dawson'ın yanında kendimi güvende hissediyorum ve utanmıyorum.

Kendi prezervatifini çıkarıyor ve beni kaldırıp tekrar tezgâha yerleştirirken dikkatle havada tutuyor. Parmakları karnımdaki bal kalıntıların üzerinde geziniyor ve klitorisime dokunuyor. "Şimdi, nerede kalmıştık."

Saniyeler gibi görünen bir sürede tüm kıyafetleri yere yığıldı ve prezervatifini etkili bir şekilde uyguladı. Bana uzanıyor ama onu durduruyorum.

Sadece gömleğinin altında beklediğim tüm belirgin kaslara değil, aynı zamanda göğsündeki beklenmedik dövme de hayran olmak için bir an duruyorum. Tepesinde bir taç var ve güller tam olarak okuyamadığım bir kelimeye dönüşmüş. Dövme eski, neredeyse beceriksizce yapılmış ama yine de güzel. Her gün sunduğu temiz giyimli Dawson'dan beklediğim hiçbir şeye benzemiyor.

Beni izlerken nefesini tutuyor ve sonra bakışlarım onun sertleşmiş sikinin yanındaki dudaklarımın dövmesine düşüyor.

Ağzım açık kaldı. *Lanet olsun, çok büyük.* Neredeyse unuttuyordum.

"Sana daha sonra bir fotoğraf göndereceğim, bal küpü." Sırıttıyor ve bana uzandığında aniden o ana geri dönüyorum. Dawson beni kaldırıyor, böylece bacaklarım beline dolanıyor ve sonra bizi aşağıdaki sokaklara bakan pencereye götürüp sırtımı pencereye çarpıyor.

İlk başta nutkum tutuldu. Ta ki onu girişte hissedene kadar. Aletinin sadece ucu içime girdiğinde duraklıyor, bakışları sadece bende. Aramıza bakmaya çalışıyorum ama hiçbir şey göremiyorum çünkü vücutlarımız sımsıkı kenetlenmiş durumda.

"Tatlım."

"Hm..." Gözlerim onu buluyor.

"İzle beni." Beni alçaltırken itaatkâr bir şekilde başımı sallıyorum ve yavaşça içimi doldururken gözleri bir şekilde kararıyor. İlk seferki kadar acıtmıyor ama yine de içime girdiğinde küçük bir batma hissi oluyor. Tamamen içime girdiğinde tekrar duraklıyor, dudaklarını yalıyor ve öne doğru eğiliyor. Ağzı benimkini kapıyor ve göğsümdeki balın yapışkanlığının aramıza yayıldığını hissediyorum. Yine de umursuyor gibi görünmüyor ve yukarı aşağı hareket etme dürtüsünü hissettiğimde boynundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. Bunu onu beklemeden yapıyorum ve yaptığım anda öpüşmemiz duruyor ve dudaklarımız birbirine yaslanıyor. Nefes nefese. Odak noktamız benim onun sikiinde aşağı yukarı kayma hissim.

Dudaklarıma karşı "Siktir," diyor, bu da kıcıımı sıkarken hareket etmeye devam etmem için beni daha fazla güç ve güvenle besliyor. İyi hissettiriyor. O kadar iyi ki hiç bitmesini istemiyorum.

Çok geçmeden kendini ayarlıyor, içime girip çıkarken ritmimi tamamlıyor. Parmaklarım güçlü kollarının üzerinde geziniyor, kaslar beni tutmaktan bükülüyor.

Ve lanet olsun, çok ateşli.

Buna
bayıldım.

Onu.

Biz.

Hiç bitmesini
istemiyorum.

Kendimi güçlü
hissediyorum.

Sanki şu anda bu adamın tüm kontrolü bendeymiş gibi.

Daha hızlı hareket ederken tırnaklarım omuzlarına batıyor. Ağzı tekrar benimkini bulmaya hevesli ve bu sefer biz sevişmeye devam ederken alt dudağımı ısırtıyor.

Klitorisim her hareketle ovuluyor ve dürüstçe söyleyebilirim ki insanların neden seks bağımlısı olduklarını anlıyorum.

Heyecan verici.

Birikim tekrar geliyor. Dawson yavaşlamıyor, daha da hızlı ve sert geliyor. Çok geçmeden benim ağzım hareket etmeyi unuttu ama o beni öpmeye devam ederken onunki unutmadı. İkinci kez seks yaptığımda iki kez boşalabileceğimi kim bilebilirdi? Gözlerim doluyor ve bir tanesi yanağıma dökülüyor.

"İşte bu, benim için ağla," diyor, biraz daha sert pompalamaya devam ediyor. Boşalırken adını haykırıyorum ve o da boşalmadan önce kaba bir kahkaha atıyor. Hareket etmeyi bıraktığımızda eğiliyor ve boynumu ısırtıyor. Mutluluktan inerken, az önce ne dediğini fark ediyorum.

Ve nasıl söylediğini.

"Benim için ağlar mısın?" Tekrar ediyorum, kelimeler anılarımda yankılanıyor.

"İkiyle ikiyi bir araya getirdin, değil mi tatlım?" diye soruyor, uzaklaşarak.

Bacaklarımı kapatıyorum.

Gözlerimi kocaman açıp ağzım şaşkınlıktan hafifçe açık bir şekilde ona baktığımda benimle nasıl başa çıkacağını şaşırmış görünüyor. Çenesi geriliyor, kararlılığı bakışlarını sertleştiriyor ve onu tekrar kaybettiğimi anlıyorum.

Geri adım atıyor, mesafe az önce paylaştıklarımızla çelişiyor ve hızla kıyafetlerini giyiyor.

Elim göğsüme gidiyor, dudaklarımda cevabını zaten bildiğim soruyu soramayacak kadar şaşkınım.

"Kendim çıkarım," diyor Dawson, göz teması kurmadan.

Hâlâ konuşmuyorum, başka ne söyleyeceğimden emin değilim.

Bekaretimi kaybettiğim adamla daha yeni seks yaptım.
Bundan eminim.

Dawson asla bir bakireyle seks yapmayacağını söylediği için ne diyeceğimi bilemiyorum.

Benimle asla seks yapmayacağını söyledi. Ama bunun için milyonlarca dolar ödedi.

BÖLÜM 31

Dawson

TYüzündeki tanıma ifadesi her şeyi anlatıyordu.
Benim yaptığının aynısını o da yaptı.

Bunu öğrenmesini hiç istememiştim ama o gün onu beklerken gördüğümde, başka bir adamın onu kazanmasına izin veremeyeceğimi biliyordum. Her ne kadar uzun süre inkar etmiş olsam da, onu ilk gördüğüm andan itibaren benimdi.

Bakire olsa bile.

Dürüst olmak gerekirse, aramızdaki en büyük engel buydu. Eğer öyle olmasaydı Honey'e bir sözleşme imzalatır ve ilk günden itibaren onu becerirdim.

Lanet olsun! Onun yanındayken kendimi kontrol edemiyorum ve bu çok tehlikeli. Özellikle de oraya tüm bağları koparmak için gittiğimi düşünürsek. Benden mümkün olduğunca uzak durmasını söylemek için. İlişkimizin farkında olan bir psikopat serbestken onu tehlikeye atamam. Ama ben tehlikeye atıyorum.

Onu o havlunun içinde gördüğümde aklıma tek bir şey geldi.

Tüm hayatımı disiplin ve kontrol üzerine kurdum ve onun yanındayken sadece onun tekrar bir araya getirebileceği parçalara ayrılıyorum. O benim her parçamda. Aletime onun dudaklarının dövmesini yaptırdım ve bunu mantıksız bir an olarak geçiştirdim. İşyerine uğruyorum, dükkanın sahibi olduğum için kendimi ikna ediyorum. Başka bir yerde çalışsaydı, muhtemelen iş yerini satın alırdım. Ve vücudunu. *Hay sikeyim!* Beni nasıl da canlı hissettiriyor. Söylenmeleri ve rastgele soruları. O benim bal küpüm. Ve ona sahip olmaya hakkım yok. Ama ben olacağım Tadına baktıktan sonra onu başkasının almasına izin verirsem lanet olsun.

Umarım ona bir sözleşme imzalatabilirim. Çünkü şimdi onunla iki kez birlikte oldum, biliyorum ki o benim yeni favori şeyim ve onu tekrar tekrar isteyeceğim. Ama yüzündeki şok, sanki onu açık artırmada kazananın ve bekaretini alanın ben olduğumu söyleyerek ona ihanet etmişim gibiydi.

Yine de bu sorun üzerinde duracak zamanım yok. İmparatorluğumu yıkmaya kararlı görünen adamın kimliğini bulmaya hâlâ yaklaşmadım. Zaten yeterince zarar verdi ve eğer onu yakında bulamazsam...

Aklıma ürkütücü bir gerçek geliyor. Çünkü Honey kaybetmek istemediğim tek şey olabilir, bu da onu bir zayıflık haline getiriyor.

"Başka bir dilde mi yazılmış?" Daphne soruyor. Bakışlarım son beş dakikadır elimde tuttuğum evraklardan fırlıyor.

Tekrar bakıyorum -bu sefer gerçekten bakıyorum- ve Daphne'nin muzip sırıtışını görmezden geliyorum.

Bir moda markası için modellik yapması için teklif edilen bir anlaşmaya bakarken, "Aklını başka ne meşgul ediyor olabilir acaba?" diye cıvıldıyor.

"Her zaman çok işim oluyor," diye yanıtlıyorum, ince ayrıntıları gözden geçirerek. Bunun için her zaman bana başvururdu ve sözleşmelerini gözden geçirmekten çekinmezdim. "Bu sağlam görünüyor."

"Ondan hoşlanıyorum," diyor

Daphne. "Ne?"

"Tatlım. Ondan hoşlanıyorum. Bugün onunla buluşacağım."

Bu kadar dikkatli olmasından rahatsız olarak başımı sallıyorum.

"Onun işi var." Daphne tırnaklarına bakıyor ve masumca "Öyle mi?" diyor.

Honey'nin ne zaman çalıştığını biliyorum çünkü programı önümde.

"Çünkü son duyduğumda istifa etmişti." Sözleşmeyi elimden aldı.

"Belki de zorba bir patronu vardı."

"*Daphne*," diye homurdanıyorum.

Ama o çoktan kapıdan çıkıp el sallayarak veda etti. "Yardımanız için teşekkür ederim."

Mağazayı aradım ve Alana cevap

verdi. "Honey nerede?" Talep

ediyorum.

Bir an sessizleşiyor, sonra usulca "Bu sabah istifa etti efendim" diyor.

Telefonu kapattım.

BÖLÜM 32

Bal

Daphne karşımda oturmuş Dawson'ı savunmaya çalışıyor ama bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor. Son on dakikadır parmağımı Moscato bardağının üzerinde gezdiriyorum. Onun hakkında çok iyi düşündüğünü biliyorum,

Ama bu benim de yapmam gerektiği anlamına gelmiyor. Bir yanım beni açık artırmada kazananın o olduğunu bilmekten memnun, ama diğer yanım bunu bana söylemeden yapabildiği için ihanete uğramış hissediyor. Bakireleri sikmemekle övünen bir adam için beni nasıl sikeceğini çok iyi biliyordum.

Daphne bana randevusunu ve ilk gece onunla nasıl yattığını ve o zamandan beri hiçbir şey duymadığını anlatıyor. Ayrıca bana açık kıyafet giydiğini de söyledi. Ona gülüyorum, o da omuz silkiyor ve Dawson'la uzun süredir sözleşmesi olduğu için bir süredir böyle olduğunu söylüyor. Münhasırlık maddesi olmamasına rağmen, Dawson'la sözleşmesi varken biriyle çıkmaya çalışmamış.

"O gerçekten iyi bir adam. Bunu da eklemek isterim."

Onun iyi bir adam olduğunu biliyorum. Bunu gördüm. Babamın iş ilişkileri nedeniyle pek çok tehlikeli adamla tanıştım ve o bana hiçbir zaman böyle bir izlenim vermedi.

"Ve bana söylemene gerek yok, ama yirmi milyonu biliyorum," diye ekliyor.

Nereden bildiğini sormaya zahmet etmedim. Daphne, Dawson'ın işinde olan her şeyi bilecek bir tipe benziyor. Ama bence bu konuda konuşmamakla da akıllılık ediyor. Tabii böyle bir durum olmadıkça.

Başımı sallıyorum. Bundan bahsetmeyeceğime yemin ettim ve bu yemine sadık kalacağım.

"Aslında o olduğuna çok şaşırdım. Bana bakirelere asla dokunmak istemediğini söylemişti."

"Bunu sana o mu söyledi?" Ben sordum.

"Şey, çok iyi biliniyor. Her *zamanki* zevklerine uymuyor ama nedenini hiçbir zaman ifade etmedi. Ayrıca bekaret ona çok para kazandırıyor. Yani, ondan ne kadar para kazandığına baksana. Bu bile başlı başına bir kanıt."

Dawson'ın bakirelerden nefret etmesinin altında başka bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum. Elbette, bunun arkasında derin bir neden var.

"Ona bir daha nasıl güvenilebilirim? Sana bunu kazara öğrendiğimi mi söyledi?"

Makarnasından bir ısırık almayı bitiriyor ve sonra ağzını siliyor. "Hayır, onunla bu konuda hiç konuşmadım. Sen nasıl öğrendin?"

Daphne'den hoşlanıyorum, rahat bir yapısı var ve aynı adamla birlikte olmamıza rağmen arkadaş olmak isteyeceğiniz biri. Şaşırtıcı bir şekilde, bu beni rahatsız etmiyor çünkü bu konuda açık sözlü olmaktan başka bir şey yapmadı ve ortada romantik bir ilişki olmadığını söyleyebilirim. Ve bu daha da sinir bozucu.

Dawson'la romantik bir ilişki istediğim için mi? Hayır, sadece seks. Değil mi?

"Birkaç gün önce onu evime davet ettim ve bilirsiniz, seks yapmaya başladık. Ben boşalırken kulağıma, bekaretimi kaybettiğim kişinin de bana fısıldadığı bir şey fısıldadı. O anda o olduğunu anladım."

Kısa bir süre beni inceledikten sonra şöyle diyor: "Şaşırtıcı çünkü Dawson'ın hata yapması hiç hoş değil. Ne söyledi?"

Tereddüt ediyorum çünkü garip bir şekilde samimi geliyor. "Benim için ağla" dedi," diyorum ve gözleri açılıyor.

"Bunu bana hiç söylemedi." Başını sallıyor. "Aslında düşününce, kontratımız söz konusu olduğunda pek konuşmadık bile. Sadece işlemsel bir sikişti, ki o bu konuda çok iyidir. Söyle bakalım, kaç kere boşaldın?" Sırıttıyor.

Durumu bu kadar kolay hafifletmesine gülmekten kendimi alamıyorum. "İki kere." Beşlik çakmak için elini kaldırıyor, ben de tokatlıyorum.

"Evet. Bu kadar hıyar olması berbat ama en azından siki kötü değil." Kendi şakasına gülüyor. "Güven bana. Bazı erkeklerin sikleri berbattır. Onlar

harika olduklarını düşünürler ama aslında berbattırlar." Başımı sallayarak devam ediyor: "Mesela sana bahsettiğim adamı hatırlıyor musun? Hiç ön sevişme yapmadı. Sadece içine soktu ve bunun işi hallettiğini düşündü. İş bitip içimden çıkmadan önce altmış saniye boyunca homurdanmasını ve inlemesini dinledim. En azından klitorisime dokunup beni boşaltacağını düşünmüştüm ama öyle bir şey yapmadı."

"Tanrım, kulağa korkunç geliyor."

Elini kaldırıyor. "Sonra ayağa kalktı, rahatlamak için tuvalete gitti, sonra tamamen çıplak, elleri kalçalarında geri geldi ve bana başka bir yerde olup olmadığımı sordu." Daphne tiksintiyle başını sallıyor. "O adam bana hayatımın en boktan sevişmesini yaşattı ve sonra da gitmemi söyledi." Yüzü öfkeden kıpkırmızı. "Biliyor musun, siktir et bunu. Ona sikinin ne kadar berbat olduğunu söyleyeceğim." Telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı.

"Ne diyorsun sen?" Ne yazdığını görmek için eğilerek soruyorum.

Vajinamda geçirdiğin 60 saniyenin hayatımın en kötü anı olduğunu bilmeni istiyorum. Lütfen bunu başka bir kadına yaşatmadan önce ders al.

Gönder tuşuna basıyor, bana dönüyor ve gülümsüyor. "Tamamdır."

"Bunu yaptığına inanamıyorum." Gülüyorum, yarı şaşırmış ama daha çok etkilenmiş bir halde.

"Buna inanın," diyor.

BÖLÜM 33

Bal

O Sonraki hafta Dawson'dan haber alamadım. Kız kardeşim bana neden çalışmadığımı soruyor ve ben de ona internetten bir iş bulduğumu söylüyorum. Çünkü artık para içinde yüzüyorum ve o benim paramı harcadığımı görecektir ve nasıl aldığımı soruyor. Babamın verdiği harçlık ne kadar düşünceli olsa da, buraya taşınmadan önceki yaşam tarzıma kıyasla çok sınırlı. Büyük ihtimalle kasıtlı olarak eninde sonunda geri dönmemi sağlamak için.

"Hazır mısın?" Rya soruyor. Bugün Crue'nun doğum günü ve beklendiği gibi bir parti düzenleniyor. Yine de Crue'nun karısını özel bir kutlama için kaçırmadan önce sadece kendi partisinde görüneceğinden şüpheleniyorum.

Açık pembe elbisemi ve ona uygun topuklu ayakkabılarımı giyip siyah çantamı alıyorum.

"Hazır."

Dışarı çıkarken bana "Dawson orada olacak," diyor. Bakışlarını ve sorulmamış sorularını hissediyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ona aramızda olanlardan bahsetmedim çünkü bilseydi onu bulup taşaklarını koparacağını hissediyorum. Ve bunun olmasını istediğimden emin değilim, onlara ihtiyacı olduğunu düşünürsek, özellikle de onlara bağlı olan parçayı nasıl kullanacağını bu kadar iyi biliyorken.

Her gece vibratörümü kullanıyorum, Dawson'ın anılarıyla boşalıyorum. Başka birini düşünmeye çalışıyorum, başka birini.

aklıma hep o geliyor.

Ve ben gelirken sözleri kulaklarımda yankılanıyor. *"Benim için ağla."*

Nefret etmeyi sevdiğim bir mantra gibi oldu.

Her geldiğimde gözlerimin yaşarmasına engel

olamıyorum. "Onunla nasıl gidiyor?" Rya soruyor.

"Kastettiğin buysa hiçbir yere gitmiyor," diyorum ona, Crue'nun çoktan beklediği arabaya binerken gülümseyerek. Bana başıyla selam veriyor ve kız kardeşimi kendine doğru çekiyor. Karşılarına oturuyorum, onun dolaşan ellerinden başka bir yere bakmaya çalışıyorum.

"Güzel, umarım bu şekilde kalır" diyor. Onunla çok iyi anlaşılan biri olarak, benim fazla samimi olmamla ilgili bir sorunu olduğu kesin, bunu anlayabiliyorum.

Kötü adam ve her şey.

Rya, Crue'nun sahibi olduğu restoranlardan birine varana kadar araba yolculuğunun geri kalanında benimle havadan sudan konuşuyor. New York'un yarısının onun olduğunu düşünmeye başlıyorum. Zaten bir oda dolusu insan var; bir kısmını düğünlerinden tanıyorum, diğerlerini tanımıyorum. Babamın tuttuğu şirketle aynı türden insanlar. Güvensizlik sınırında olan ama ittifaklarını sıkı tutmak için yeterince nazik olmak zorunda olan güçlü erkekler ve kadınlar. Şimdi tüm bunların ne kadar yorucu olduğunu anlıyorum. Hepsi gösteriş ve güç oyunları için.

Burada olacağını bildiğim tek kişi bara yaslanmış, elindeki kadehi bana bakarken tutuyor. İçkisinden bir yudum alırken Dawson'ın bakışları beni yiyip bitiriyor. Yanında beni açık artırmaya çıkaran kadın var, Lesley.

Onu da mı beceriyor? Hay Allah. Bu düşünceye sahip olduğum için bile kendimden nefret ediyorum.

İçeri girdiğimizde birkaç kişi bizi selamlıyor ve onun bakışlarının beni yaktığını hissediyorum. Yavaşça odanın diğer tarafındaki bara doğru ilerliyorum. Ve siparişimi verirken, bakmadan onun yanımda durduğunu anlıyorum. Baharat ve vanilya kokuyor.

"Benden kaçıyor musun?" Dawson soruyor. İçkim önüme konuyor ve ben ona doğru bakmamaya çalışıyorum. "Demek öyle." Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o önüme geçiyor. "Seni eve götürdüğümde ve unutulana kadar becerdiğimde konuşmamıza gerek yok." Sert bakışlarım onu kesiyor. "İşte orada," diye mırıldanıyor.

"Saçmalamayı kes," diyorum ve gerçekten gülümsüyor. "Beni evimde yapayalnız bıraktın. Seninle bu oyunu oynamayacağım. Bana kamçı etkisi yapıyor."

Yaralı gibi davranıyor. "Benden kaçmak için işini bıraktın."

Omuz silkiyorum. "Kariyer değişikliği gibi geldi. Son zamanlarda elime çok para geçti. Görünüşe göre artık seninkine ihtiyacım yok," diyorum bardağı dudaklarıma götürürken.

Gülümsemesi tuhaflaşıyor. "Dairenden ayrıldığımdan beri o günü düşündüğünü biliyorum ve bunu tekrar yapmak istediğini de biliyorum."

Haklı olmasından nefret ediyorum ama bunu kabul etmiyorum. "Neden? Yine ortadan kaybolma numaranı yapabilesin diye mi? Bu konuda gittikçe ustalaşıyorsun," diye kinle tükürüyorum. Bedenimin ona uzanıp dokunmak istemesine kin duyuyorum. Onu tekrar görmenin zor olacağını biliyordum ama lanet olsun, bu zehirli. Onun yanında nefes alamıyorum çünkü onu becermek istiyorum.

"Senin için iyi değilim. Ama aynı zamanda senin yanında kendimi tutamadığım da çok açık."

İlginç. Ama bu beni yine zor durumda bırakmayacağı anlamına gelmiyor. "Bunu düzeltmek için ne yapmak istersin?" diye soruyor.

"Bunun" ne olduğunu sormak bile istemiyorum.

"Git buradan," diye cevap veriyorum, etrafından dolanarak. Doğruca kız kardeşimin olduğu yere doğru yürüyorum ve onun da beni takip ettiğini hissediyorum. Açıkçası, kız kardeşimin onu öldürebileceğini düşünerek bunu yapacağını sanmıyordum.

"Rya, Crue," diye selamlıyor, yanıma kayarak.

Rya, Dawson'a kibarca gülümsemeden önce bana bakıyor.

"Seni görmek güzel, Dawson. Meşgul olduğunu duydum," diyor Rya.

"Evet, kız kardeşin beni meşgul ediyor."

Kahretsin! Neredeyse içimde boğuluyordum. Bu ona daha önce söylediklerimin tam tersi.

"Öyle mi? Onu sık sık görüyor musun?" diye sorar.

"Onu birçok kez gördüm. En son ne zamandı? Senin evinde mi?" Dawson bana soruyor.

"Evet, sanırım öyleydi. Ve kız arkadaşlarından biriyle öğle yemeğimi bölmek istemenle çok ilgilendiğini duydum. Seviştiğin kadınlara böyle mi diyorsun?" Ona sordum.

Her şey sessizleşiyor.

"Emin değilim. Sana ne diyeceğiz? Umduğun terim kız arkadaş mı?"

"Dawson, sanırım konuşmamız gerek," diye araya giriyor Crue ve elini Dawson'ın omzuna koyuyor. Gözlerimi Dawson'dan kaçırıyorum ve bir nefes veriyorum. Crue

Dawson'ı sürükleyip götürüyor ve Rya beni kendine çekerek fısıldıyor:
"Hiçbir şey olmadığını söylediğini sanıyordum. Onunla yatıyor musun?"

Sikeyim.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Kaç kez?"

"Fark eder mi?" İç çektim. "İki kere."

Derin bir nefes alıp başını sallıyor. "Onun hakkında emin misin? Sana ne yapacağını söylemek istemem ama Dawson tek kadınlı bir adam değil. Bildiğim kadarıyla sözleşmeli birden fazla kadını var.

"Ben iyiyim, Rya. Ben kendi kararlarını verebilen yetişkin bir kadını. Güvenlik görevlisi olayından bile kurtuldum, unuttun mu? Tam teşekküllü bir yetişkinim."

Ses tonumdan hoşlanmadığını anlayabiliyorum ama sonra "Tamam. Peki, Crue onu öldürmeden önce kurtarmamı ister misin?"

Kadehimi kaldırıp şarabımı bitirirken, "Hayır, iyi olacak," diye cevap veriyorum.

BÖLÜM 34

Dawson

C Rue korkutucu bir adam, bunu inkar etmek mümkün değil. Onu uzun yıllardır tanıyorum ve beni öldürmek isteyebileceğini düşündüğüm birkaç zaman oldu ve bugün de o günlerden biri. Genelde bunun ama bu sefer tamamen benim hatam. Yengesini beceriyorum ve durmaya niyetim yok. Kendime engel olamıyorum.

"Karımı kızdırıyorsun, bu da beni öfkeliendiriyor çünkü ona dokunmama izin vermiyor çünkü yardım etmek için hiçbir şey yapmadığımı düşünüyor," diyor sakince. "Senden hoşlanıyorum Dawson, ama bana seni öldürmemi söylese öldürürdüm."

"Bunu yapmana izin vereceğimden emin değilim," diye cevap veriyorum. Crue beni öldürmek isteseydi, büyük olasılıkla başarılı olacağından şüphem yok. Ama son birkaç yılda imparatorluğum onunkine rakip olacak kadar büyüdü ve onunki yüzyıllar öncesine dayanıyor. Yıllar içinde yakınlaşmamızın nedeni de bu - o beni destekledi, ben de onu.

"Doğru karar. Karımı kızdırma," diyor başını sallayarak.

Orada durup Rya'yı izliyorum, onun gelmesini bekliyorum.

Yapmıyor.

"Bir Ricci kızı, ha?" diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. Haklı çıkmaktan bu kadar memnun olması beni çok kızdırıyor.

"Siktir git, Crue."

Viski bardağına bakıyor, şimdi kasvetli. "Bu onun için doğru bir seçim değil. Ve güvenliğime güveniyorum, ama şimdi, senin de katılımınla

ona daha fazla adam koymalıyız."

Haklı olduğunu bildiğim için yan gözle bakıyorum. *Siktir, biliyorum.* Bununla o kadar çok savaştım ki.

"Biliyorum." Ona uzak durmak için ne kadar uğraştığımı söylememe gerek yok.

"İmparatorluğunuzu mahvetmeye kararlı bu adam Honey ile olan ilişkinizi zaten biliyorsa, o sizin yanınızda güvende değil demektir."

"O benimle güvende," diyorum kararlılıkla.

"Her zaman onunla birlikte değilsin," diye hatırlatıyor bana. Olmamamın nedeni de onun özgürlüğünü elinden alıyor olmam.

"Kim olduğunu bulmaya yaklaştın mı?" Ben soruyorum.

Kendi lehime aramak zorundaydım. Crue'dan muhbirlerini bu adamın peşine takmasını istemek için. O her kimse, izlerini örtmekte çok iyi.

"Henüz değil, ama yakında. Her kimse, çatlakların arasından sıyrılmayı iyi beceriyor."

Ben de bunu bekleyerek başımı salladım. "O zaman ben onu indirene kadar işler her zamanki gibi devam edecek."

Rya yanıma geliyor ve Honey'nin mutfağa doğru yürüdüğünü fark ediyorum.

Rya yaklaşırken ciddi şekilde kızgın görünüyor ve ben Crue'ya özür dileyen bir gülümseme sunuyorum. "Doğum günün kutlu olsun."

Rya gelmeden çıkıyorum, ondan kaçtığım için değil, şu anda konuşmak istediğim başka bir Ricci kızı olduğu için. Doğrusu, aklımdaki şey konuşmak değil.

Mutfağa giriyorum, personel bir şey söylemeye cesaret edemiyor ve tabaklardan birini ve malzemelerini derinlemesine tartışan Honey'nin arkasına sokuluyorum. Şef, arkasında beliren varlığımın altında küçülüyor gibi görünüyor. Orada olduğumun farkında olduğunu biliyorum ve bekliyorum.

Nefes nefese kaldı ve bana döndü. "Senin iş kolunda, takip etmenin büyük bir hayır-hayır olacağını düşünmüştüm."

Bir kahkahada boğuluyorum. O da kollarını kavuşturuyor, daha da öfkeli. Çok sevimli. Nefis bir şekilde.

"Benim yüzümden işten ayrılmak zorunda kalmadın," diyorum ona.

"Yalan söyledim. Bana yalan söyledin. Bana sen olduğunu söylemek için bolca zamanın vardı." Yüzünde acı ifadesi belirir.

Dirseğinden tutup onu bir depoya çekiyorum. Paketlenmiş malzemelerle dolu birkaç raf var. Kapıyı arkasından kapatıyorum çünkü kimsenin bu konuşmaya kulak misafiri olmasını istemiyorum.

"Ben olmayı planlamıyordum, en azından tekliflerin artmaya devam ettiği o geceye kadar. Seni başkasının almasına izin veremeyeceğimi biliyordum."

"Böyle bir seçeneğin yoktu."

"Aslında ben yaptım. Bu benim etkinliğimdi."

"Oh, yani bu senin etkinliğin olduğu için beni bakire olarak becermene izin mi verdin? Bana asla dokunmayacağını söylediğin şekilde becermek için beni teşhir mi edeceksin?"

Saçlarımı yolmak istiyorum. Yumruklarımı sıkıyorum. *Bu küçük bal küpüne nasıl ulaşabilirim?*

"Seni düşünmeden duramıyorum. Senden uzak durmak için çok uğraştım. Tekrar ve tekrar. Ve sen günaha girmiş gibi karşıma çıkmaya devam ediyorsun," diye kükrüyorum.

Vahşi bir kahkaha atıyor. Acaba başka biri onun bu yönünü görebilecek mi? Bu vahşi, vahşi küçük şeyi. "Mücadele mi ediyorsun? Aramızda ne zaman bir şey olsa çekip gidiyorsun. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Zevk satan biri için, kesinlikle kötü bir tat bırakıyorsun. Senin tarafından becerilmeye devam edemem, Dawson."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde, ona bağırmamak için kelimeleri gıcırdatarak söylüyorum, "Sadece seni becermek istiyorum, mümkün olan her şekilde... doggy, cowgirl, kovboy. Adını sen koy, senden istiyorum."

Yanakları kızarıyor ve gözlerinde yaşlar parlıyor. Hay *sikeyim*. Elimi çeneme sildim. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona nasıl ulaşabilirim? Kahretsin, ne istediğimi bile bilmiyorum. Elimi üst raflardan birine atıp düşünüyorum. "Kendimi ifade etmekte hiç sorun yaşamadım. Ama sen bunu zorlaştırıyorsun," diye homurdanıyorum.

"Neden, sözleşmem olmadığı için mi?"

Ona bakıyorum. Ne hakkında konuştuğunu ya da neden önemli olduklarını bilmiyor.

"Herkes sahip olabilirsin, Dawson. Şu haline bak," diyor. "Seni istiyorum ama bunu yapmaya devam edemem. İstedğin kişiyle seks yapmak için sözleşmen var. Eğer istediğin buysa, onlardan biriyle yap."

"Elimde hiç sözleşme kalmadı."

Keskin bir nefes alır.

"Seni İtalya'da ilk gördüğümünden beri başka biriyle yatmadım. Anlamıyorum ama işte buradayım. Bu dünyada her zaman istediğimi aldım. Ama senden almayacağım. Sen vermeye istekli olmadıkça."

Şu anda ona ne söz verdiğimi bile bilmiyorum.

Cevabını bekliyorum, o da bir adım öne çıkıyor.

"Bu seni affettiğim anlamına gelmiyor." Dizlerinin üzerine çöktü. Bir an için kafam karışıyor ama üst rafa daha sıkı tutunurken bunu sorgulamıyorum. Elleri aceleyle kemerimi çözüyor.

"Tatlım-"

Sikimi avuçluyor ve başım geriye düşüyor. Parmak eklemlerim raftaki tutuşumla beyazlaşıyor ve yarı sert horozum serbest kalıyor, dokunuşuna çok duyarlı.

Tekrar aşağıya bakıyorum ve o pembeler içinde mükemmel bir görüntü. Önümde diz çökmüş çok güzel. Ruj lekeli dudaklarını sikimin etrafına sararken onun merhametine kalmıştım. Islak dili sikimin altında kayıyor ve sertçe emiyor. Honey ileri geri sallanırken kalçalarımı kavırıyor, emiyor ve beni boğazının derinliklerine çekiyor.

"Siktir," diye tıslıyorum. Saçlarını yumruklamak istiyorum ama yapmıyorum, kendi yöntemiyle vereceği şeyi almaya istekliyim. Ve sonra ısıyor, pre-cum boğazının arkasına sızarken sikime ani bir sarsıntı vuruyor.

Gülümseyerek geri çekiliyor ve sikimin ucuna bir öpücük kondurmadan önce ağzını siliyor ve sonra ayağa kalkıyor. Yanımdan geçip giderken dirseğinden tutuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Bana hastalıklı bir gülümseme sunuyor. "İstediği zaman çekip gidebilecek tek kişi sen değilsin, Dawson."

Elimden sıyrılıp dışarı çıkarken ve kapıyı arkasından kapatırken bakışlarında muziplik ve mizah parıldıyor.

Hayatımı sikeyim!

BÖLÜM 35

Dawson

"I Crue Monti'nin partisinden bu kadar erken ayrılacağımızı düşünmemiştim," diyor Lesley bizi ofise geri götürürken. "Küçük bir yaban arısıyla bir ilgisi yoktu, değil mi?"

Ona bakıyorum, alay etme girişiminden etkilenmedim. Yemin ederim, Daphne'nin peşimde olması yeterince kötü, bir de Lesley'nin üstüme atlamasına ihtiyacım yok. "Yarın geceden önce üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey var."

Telefonundan yarınki etkinliğin detaylarına bakarken o da aynı fikirde. "Davet edilen herkes kabul etti ve gelmeleri gerekiyor."

Beklendiği gibi.

Bu, bilen herkesin kaçırmak istemeyeceği, bayrağımın altındaki eskortların çoğunun bir sonraki yıl için kendilerini sattığı yıllık bir etkinlik.

"Buna devam etmemiz gerektiğinden emin misin? Bu riskli" diyor. "Ve, bilmiyorum, son zamanlarda dikkatin dağınık görünüyor."

Parmak eklemlerim direksiyonun üzerinde beyazlaşıyor. Çünkü dikkat dağıtanın kim olduğunu ima ettiğini biliyorum ve haksız da değil.

"Her zamanki gibi işimize devam ediyoruz. Ne Crue ne de ben işimi kimin takip ettiğine dair kesin bir yanıt bulamadık ve onlar da bu etkinliğin bir parçası olmak isteyeceklerdir. Her ne şekilde olursa olsun, hata yapacaktır."

Telefonunu karıştırıp duruyor. "Sarkan yem geri tepebilir ve bu da hizmetlerinizin, personelinizin ve müşterilerinizin seçkinleri."

"Peki başka ne fikrin var?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bence de en iyi fikir bu. Sadece riskli. Ama bu pisliği bulmak zorundayız. Zaten itibarınıza çok fazla gölge düşürdü. Ve Macy'ye yaptıklarının bedelini ödemeli."

Araba sessiz.

"O nasıl?" diye sordum. O zamandan beri onu bir kez ziyaret ettim ve hesabına yüklü miktarda para yatırdım. Para olanları telafi edemez ama bu arada yapabileceğim fazla bir şey de yok, onun bu işe bulaşmış olmasından duyduğum suçluluk duygusu beni zorluyor.

Lesley, "O güçlü biri," diye yanıtlıyor. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Peki etkinliğe kiminle katılacaksın?" diye sorar.

"Henüz karar vermedim."

"Hm..." Telefonunu bıraktı ve bana döndü. "Honey ile bir sözleşmen var mı?"

"Hayır."

"Hm..." Bu mırıltıdaki onaylamamayı duyabiliyorum. "Ateşle oynuyorsun, Dawson. O bir Ricci. Çiçeğini senin dünyana soktuğün için babası seni bir kazığa oturtacak."

"Deneyebilir."

"Umarım imparatorluğunuzu bir kadın için riske atmıyorsunuzdur."

"Kiminle yatacağıma dair tavsiyelerin için para ödemiyorum Lesley. Belki de *benim* için çalıştığını *hatırlamalısın*."

Bir ıslık çalar ve başını sallar ama başka bir şey söylemez. Honey'nin babası ve ailesi aziz falan değil. Ama burası benim dünyam. Zevk, seks, sınırları zorlamak. İçinde para ve güç var. Ama kendi beklentileriyle birlikte geliyor, Honey'nin buna uyacağından tam olarak emin değilim.

Ve belki de bunu öğrenmenin tek bir yolu var, onu her şeyin tam ortasına atmak. Çünkü bakire açık artırmalarından korkmadıysa, onu benden uzaklaştıran şey bu olabilir.

Bu onun kaçmak için son şansı olacak.

BÖLÜM 36

Bal

H habersiz gelme gibi bir huyu var. Şu anda oldu ğ u gibi, kapımda dururken ona bakıyorum.

"Tatlım." Adımı söylüyor ve sanki tüylerimi diken diken ediyor.

Cilt.

Bu kadar güce sahip olması gerçekten bencilce. Crue'nun doğum gününden sadece bir gün sonra ve onu depoda azgın bir ereksiyonla bıraktıktan sonra çabucak toparlanmış görünüyor. Aslında onu o halde bırakırken kendimi çok iyi hissetmişim ama sonuçlarıyla uğraşmak istemedim. Çünkü bana bakışından, tüm kıyafetlerimi yırtmak istediğini anlayabiliyordum ve eğer uzaklaşsaydım, ona izin verecektim.

"Bir iş etkinliğim var. Benimle katılabilir misin?" Özel dikim beyaz bir takım elbise giymiş. Her zamanki gibi kusursuz. Altındaki dövmeli adamlar tam bir tezat. En azından bana gösterdiği adamlar.

"Başka birine sormadın mı?" Kapının pervazına yaslanırken kayıtsızca soruyorum. Kuşkusuz, onun üzerinde sahip olduğum bu kontrol ve gücün tadını çıkarıyorum. Ne isterse alan ama ben vermedikçe benden almayacak olan bu adam.

"Hayır, bu bir çeşit mikser. Benim partilerimden biri ve seni yanımda istiyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, eskortlarımın ve yüksek profilli müşterilerimin kaynaşmak için geldiği anlamına geliyor. Zenginler için hızlı buluşma. Temelde bir tadım menüsü."

"Ne yani, gidip başka erkeklerin tadına bakmamı mı istiyorsun?" Kahkahası uğursuz.

Bu kocaman bir hayır.

"Hayır, bunu yapmayacaksın. Yanımda bir kadın olmasını tercih ederim. Sadece erkek müşteriler değil, kadın müşteriler de erkek eskortlar arıyor. Birçoğu gelip hizmetlerim için ne kadar istediğimi soruyor. Eklemeliyim ki bu fiyata dahil değil."

"Yani sana yirmi milyon ödersem, bu gece için sana sahip olabilir miyim?" Alay ediyorum.

"Yapamazsın, para için değil. Ama ben *seni* bedavaya şımartırım," diye karşılık veriyor Dawson, bana takılarak.

"Sana hala kızgıyım, neden kızayım ki?"

"Henüz kapıyı yüzüme kapatmadın," diye işaret ediyor.

Kollarımı hâlâ göğsümde kavuşturmuş bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ve beni restoranın arkasında tuvaletimi yapmam için bıraktınız, bu yüzden benim için bu kadarını yapabileceğinizi düşünüyorum."

Kıkırdıyorum. "Zavallı marul yaprağı istismara mı uğradı?"

"Bir paket peçete vardı, öyle oldu," diyor çekingen bir gülümsemeye.

Başımı arkaya atıp gülüyorum. *Kahretsin, belki de şimdi biraz suçlu hissediyorum.*

Dudağımı ısıırıyorum, gülümsememe engel olamıyorum ve ellerimi yenilgiyle havaya kaldırıyorum. "Ne giyeceğim?" Bir gecelik giydiğimi göstermek için geri adım atarak soruyorum, bu gece dışarı çıkmayı hiç beklemiyorum.

"Elbiseniz var mı?"

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu kadar süslü mü?" Başını sallıyor.

"Korkarım öyle."

"Tamam. Yirmi dakika içinde hazır olurum." Kapıyı yüzüne kapatmaya çalışıyorum ama beni durduruyor.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Tatlı tatlı gülümseyip "Hayır, değilim" diyorum ve kapıyı iterek kapatıyorum. Kapıyı açacağını düşünerek durup bekliyorum ve açmayınca dolabıma yöneliyorum. Tam olarak hangi elbiseyi giyebileceğimi biliyorum. İlk geldiğimde almıştım ve giymek için hiç fırsatım olmadı. Evde yüzlerce elbisem var ama bunda sevdiğim bir şey var. Belki de bal rengidir. Çıkartıyorum ve giyip banyoya gitmeden önce bir kez daha hayranlıkla bakıyorum.

saçımı düzeltmek, hafif bir fondöten ve ruj sürmek için. Ona en azını vermeye kararlıyım.

Bu gibi etkinliklerde, her zaman saatlerce üzerime titrenirdi. Mükemmel saçlara sahip olmalıydım. Mükemmel makyaj. Mükemmel bir sunum. Şimdi bunları bir kenara bıraktığımda rahat hissediyorum. Dawson beni olduğum gibi kabul edecek ya da hiç kabul etmeyecek.

İşim bittiğinde aynada kendimi kontrol ediyorum. Dudaklarım çıplak ve ipek elbisem göğüslerimi ve kalçalarımı mükemmel bir şekilde örtüyor. Omzumun üzerinden bakıp sırt dekoltesini takdir ediyorum. Daphne'nin "Çok seksi!" diye haykırdığını ve onaylayarak alkışladığını hayal edebiliyorum. Bu yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Dışarı çıktım ve kapıyı açtığımda onu hâlâ beklerken buldum. "Ben hazırım. Buna değse iyi olur çünkü sana ne kadar kızmam gerektiğine henüz karar veremedim."

"Öfkeli seks en iyi sekstir, ama daha sonra oynayabiliriz," diyor.

"Öyle sanıyorsun," diye karşılık veriyorum, onunla birlikte asansöre adım atıyorum. Sessizce duruyoruz, aramızdaki gerilim yaşayan, nefes alan bir şey. O nefes verirken benim de nefes aldığımdan eminim. Lobiden çıkıp kapısı açık ve bizim için hazır bekleyen bir arabaya doğru yürüyoruz. Bal rengi topuklu ayakkabılarıma dikkat ederek içeri girdiğimde Dawson elini uzatıyor. Bronz tenimle renk kontrastı mükemmel. Arabanın diğer tarafından girip yanıma oturuyor.

Şoför kalkarken kendini ayarlıyor. Onu dikkatle izliyorum, üzerine çıkma dürtümle savaşıyorum. Bu kadar güzel olması çok acımasızca.

"Daha sonra oynamak istemiyor musun?" Dawson yüzünü bana dönerek soruyor.

"Hiç de değil. Yardıma ihtiyacın vardı, ben de buradayım. Bu iyiliğe bir gün karşılık vermeni bekliyorum. Ne de olsa ben bir Ricci'yim."

Elini dizime koyarken gülümsüyor. Isı vücuduma yayılıyor ve klitorisim onun için nabız atmaya başlıyor. Beklentiyle, taleple ve neredeyse körü körüne.

"Oh, yani buna böyle mi diyoruz? Bir iyilik mi?"

Bakışlarımı elinden çekiyorum, o parmakların yapabileceği her şeyi düşünüyorum. "Öyle değil mi?"

"İyiliklerime başka şekillerde karşılık veriyorum."

"O halde Crue'nun çok mutlu bir adam olduğuna eminim. İkinizin güzel bir dostluğu var."

Buna gülüyor ve ben de gülümseyip başka tarafa bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun, ama daha iyi göründüğün zamanı bilmek ister misin?"

Ona ne zaman diye sormaya tenezzül etmiyorum ama o umursamıyor ve yine de kendi sorusuna cevap veriyor. Bakışlarından kaçmaya çalışıyorum çünkü bedenim hain bir şey. Elbiselerimi yırtmadan önce onunla arabada iki dakika dayanabilirim.

"Sen boşalırken. Hayatımda gördüğüm en ateşli şey. Gözlerin kafanın içine doğru döndüğünde, ellerin birbirine kenetlendiğinde ve vücudun bu mükemmel kavisi aldığında. Fotoğrafını çekip duvarıma asmak istiyorum." Yüz ifadesinden şehvet damlıyor.

Sıkışmış nefesimin eşit şekilde çıkmasına izin vermeye çalışıyorum. *Kahretsin, elinin bacağımin üzerinde daha fazla kaymasını istiyorum.* Sertçe yutkunuyorum.

"Belki bir gün sana izin veririm. Yani, eğer fiyat doğruysa," diyorum ona. "Yirmi milyon bunu karşılar mı?" diye soruyor.

"Sanırım seninle işim bittiğinde beş parasız kalabilirsin," diye şaka yapıyorum.

"Senin için seve seve beş parasız kalırım."

Ona bakıyorum, sözlerine verdiğim tepkiden nefret ediyorum - neredeyse gerçek olmalarını umuyorum. Öyle olduklarını biliyorum ama bunun nedeni Dawson'la daha fazlasını istiyor olmam. Kontratlarla ve kontrole alışkın bir adamın bana bunu verebileceğinden emin değilim. Benim için beş parasız kalacağını söylemesi ilginç. İkimiz de paradan gelen insanlarız. Kirli para, kazanılmış para, eski para. *Satın alabileceği onca şey arasında aşk bunlardan biri değil.*

Arkamı dönüyorum. O düşünce ve kelime tekrar ortaya çıkıyor. *Sevgi.*

Dawson gibi biri bunu yapabilir mi? Bunun ne olduğunu gerçekten anlıyor muyum?

Rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz, başparmağı dizimin üzerinde ileri geri yuvarlanırken bana eziyet ediyor. Her kayışında daha da yukarı çıkmasını diliyorum.

Araba yavaşlıyor ve varlıklı bir banliyö bölgesine girdiğimizde manzara değişmeye başlıyor.

"Neredeyiz biz?" Ben soruyorum.

Araba durduğunda "Bu benim birçok evimden biri," diyor ve kendini dışarı bırakıyor. Kısa bir süre sonra kapımı açıyor ve çıkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

İki katlı güzel konağa bakıyorum. Kendi içinde klasik, şık ve gösterişli, tıpkı sahibi gibi. İki büyük merdiven

İkinci katta büyük boy balkon. Ahşap giriş kapıları açık ve her iki tarafta da garsonlar var. İçerisi büyük avizelerle aydınlatılıyor ve dışarıda müzik çalıyor.

"Yani burada yaşamıyorsun?" Buranın güzelliğine hayran kalarak soruyorum. "New York'un Gatsby'si gibi misin?"

Gülüyor çünkü ev lüks etkinlikler, yüksek sosyete ve eğlence çılgınlıkları atıyor.

Ama *evde* değil.

Ön kapıya doğru yürürken, "Eminim harika yerlere alışkınsınızdır," diyor.

"Öyleyim ama bu *çok* güzel." Bununla birlikte, Dawson için evin nasıl görüldüğünü merak ediyorum çünkü bu tamamen iş. Müşterileri için bir gösteri. Evinin neye benzediğini bilmek istiyorum çünkü bir insanın yaşadığı yer genellikle onun hakkında çok şey söyler. Büyükannem bana hep böyle söylerdi.

Malikâneye girerken Dawson'ın eli belimde kalıyor. İnsanlar onu selamlamaya başlıyor, bana doğru meraklı bakışlar fırlatıyor ama tanışmak istemiyorlar. Bu tür etkinliklere alışkınım ve açıkçası insanların benimle konuşmamasını tercih ederim. Tabii ki bizzat ev sahipliği yapmadığım sürece. Eli bir kez olsun belimden ayrılmıyor.

Başkalarının elini sıktığında, kimseye hak ettiğinden fazla ilgi göstermemesinden ve dikkatinin bana geri dönmeye devam etmesinden küçük bir memnuniyet duyuyorum.

Konağın içinde yürüyoruz ve insanların çoğunun kaynaştığı bir odaya varıyoruz. Beklenildiği gibi - büyük avizeler, büyük sanat eserleri, mermer döşeme ve çöküş çılgınlıkları. Ama yine de Dawson'ın burada yaşadığını düşünmüyorum.

Elinde bir tepsi şampanya tutan bir kadın geldi. Bir tane kapıyor ve kendine almadan önce bana uzatıyor.

Dawson'ın gelişinin duyurulmasıyla birlikte havada bir enerji vızıldıyor. İnsanlar daha önce kaynaşmıyorlarsa bile şimdi kaynaşıyorlar. Bunu izlemeyi büyüleyici buluyorum. Kırmızı papyon ya da kırmızı gerdanlık takanların eskortlar olduğunu hemen fark ediyorum. Ve hepsi çok güzel. Sanki hepsi bir dergiden fırlamış gibi, ama bundan daha fazlası var. Rahatlık ve karizma yayıyorlar. Bunlar seçkinler ve Dawson'ın dünyasının başka bir bölümüne adım atıyormuşum gibi hissediyorum. Eskort olarak mı başlamış? Hâlâ bir sürü sırrı var.

"Kırmızı bir gerdanlık takmalı mıyım?" Ona sordum. Etrafımızdaki gruptan çok beni incelediğini söyleyebilirim.

Eğiliyor, dudakları kulağıma değerken fısıldıyor: "Takacağın tek gerdanlık benim sana vereceğim gerdanlık olacak."

Geri çekildiğinde, içindeki değişimi hissedebiliyorum. Yaşlı bir kadın yanıma gelirken eli sırtıma daha fazla baskı uyguluyor.

"Dawson, bu yılın seçimleri..." Başını sallıyor ve bana bakıyor. "Oh, bu gece güzel bir randevun var. Onaylıyorum. Şimdi bana birini bul," diyor bana gülümseyerek. Ama onun tarafından yargılandığımı hissediyorum. İncelenmek, memlekette bu tür etkinliklerde yaşadığım bir şeydi. Ya babamın kızı olduğum için, ya oğulları için olası bir eş olduğum için ya da rakip olduğum için yargılanırdım. Ama bu parti sadece gösteriş ve arkadaşlık üzerine kurulu.

"Bayan Henderson, size en iyisini sunuyorum ama hiçbirini beğenmiyorsunuz" diye yanıtlıyor.

Elini onun omzuna koydu. "Çünkü seni bekliyorum canım." Onun bu cüretkârlığına gülmek istiyorum.

"Üzgünüm ama ben çoktan kapıldım," diyor ve bu beni şaşırtıyor.

"Eminim seni paylaşmaktan rahatsız olmaz. Değil mi canım?" diye sorar. Ben.

"Oh, onu alabilirsin." Gülümsüyorum ve gözleri açılıyor, ama Dawson bana yaklaşıyor, kalçamı sıkıyor. Söylemediği "uslu dur" sözünü duyabiliyorum.

"Şaka yapıyor. Bu seferki espri anlayışı. Paylaşmıyorum. Üzgünüm, Bayan Henderson. Lütfen gecenizin tadını çıkarın," diyor Dawson beni çekerek. Ona küçük bir el sallıyorum ve biz yürürken o da gülümsüyor.

"Beni paylaşacak mısın?" diye soruyor boş bir masaya ulaştığımızda. "Sen benim değilsin."

"Ama senin olmak istiyorum. Ya da en azından seni tekrar boşaltmak." Sırıttıyor.

Şampanya bardağını kaldırıyorum. "Eğer bunlardan bir tane daha alırsam, sana izin verebilirim." Dokunmadığı kadehini bana uzatıyor. "Şaka yapıyordum."

Bir adam bize doğru yaklaşıırken, "Duygularımla bu şekilde oynamamalısın," diye alaycı bir şekilde azarlıyor. Dawson'ın arkasından yaklaşıyor ve Dawson'a odaklanmadan önce bana kısa bir bakış atıyor.

"Edgar," diye selamlıyor

Dawson. "Dawson."

"Her şey yolunda mı?" Dawson soruyor.

"Evet, sadece hızlı bir güncelleme. Bunu msterinizin önünde tartımak ister misiniz?" Edgar baıyla beni işaret ederek sordu.

"Ben..." Baımı sallıyorum, o da bana bakıyor.

"Seni açık artırmada gördüm. Mteri olduğunu biliyorum." ok beni istila etti ve nefesim kesildi.

"Edgar, sana konuman için para vermiyorum, o yüzden çeneni kapa ve durumu idare et." alıanının uzaklaşmasını izledim ve kendimi son derece yargılanmı hissettim. Burada kimsenin benim kim olduğumu bilmeyeceğini varsaymıtım. Ama yine de, her seçkin sosyete grubunun havuzunda sadece çok fazla balık vardır.

Dawson bana dönüyor ve bardağı dikkatle elimden alıyor. "Sakın zlme. Edgar'ın ağzı bozuktur ama içinde iyidir."

"Buraya yargılanmak için gelmedim, Dawson. Belki de gitmeliyim ki kimsenin 'arkadalığımız' konusunda kafası karımasın. " Gitmek istiyorum ama elimi tutuyor.

"Kimse ayrılamaz. Tüm yeler buraya geldiğinde kapılar kilitlenir."

"Ne? Neden?" Kapılara bakıp oradaki muhafızları görerek soruyorum.

"Bu koruma için. Kameralar gizlice içeri sokulamaz ve davet edilmeyen kişiler içeri giremez."

"Ve sen bile gidemiyor musun?"

"Hayır, ben bile. Bu kuralın bir sebebi var, tatlım."

Etrafımızdaki insanlar sosyalleirken kendimi kapana kısılmı hissederek etrafıma bakıyorum. "İçeri girmeden önce bana bunların hiçbirini anlatmadın," diye tıslıyorum. "Burada durup bütün gece senin oyuncağın olarak yargılanmayacağım."

"Sen benim oyuncağım *değilsin*," diyor ciddiyle ve eli yüzümü çevreleyen buklelerden birine uzanıyor. Garip bir şekilde samimi. "Yine de burada kimsenin girmesine izin verilmeyen ya da anahtarı olmayan bir odam var."

Tüm bu yüksek sosyetenin, güzel insanların ortasında, her şey Dawson ve bana geri dönüyor gibi geliyor. Sanki diğer herkes nemsizmi gibi. Buraya kesinlikle bunun için gelmedim. Buraya onun için geldim.

"Beni ona götür."

Elimi tutup hareket etmeden önce hiç tereddüt etmiyor.

37. BÖLÜM

Dawson

"Dawson." Bu tür etkinliklerde koluma taktığım her eskortla eve giden müdavimlerden biri, Honey ile kaçmaya çalışırken omzuma vuruyor.

Honey elimden kurtuldu, ama ben

onu tekrar yakalamak için uzanmak. Bu insanların onun hakkında ne düşündüğü umurumda değil. Onu tanımıyorlar ve ben de tanımalarını istemiyorum. Onu buraya getirmek asla onlarla ilgili değildi. Her şey onunla ve benim dünyamın bu parçasını kabul edip edemeyeceğiyle ilgiliydi.

Onlara yer açmak için kendini küçültmemeli.

Babasının etkinliklerinde bunu yapmış olabilir ama benimkinde asla yapmazdı.

Bu güzel kadın hepsinin üstünde.

"Oh, Dawson, bir gün bize katılacaksın. Lütfen katılacağını söyle," diyor Bayan Laddle. Eşsiz cinsel zevklerinde eskortlardan birine katılmamın fantezisiyle bana her zaman böyle teklifte bulundu.

Durumu hemen değerlendiren Honey dokunuşumu kabul ediyor. "Dawson," diyor Honey emredici bir şekilde arkamdan, elimi elinin içinde sıkarak.

"Kuralları bilmiyor musun? Birinin sözünü kesmek kabalıktır," diye çıkışıyor Bayan Laddle Honey'e.

Honey yanıma gelerek, "Özür dilerim," diyor. "Ama az önce bana ne dedin?"

Sözünü kesmeme gerek yok çünkü gözlerindeki ateşi görebiliyorum.

Kızgın ve sıcak.

"Beni duyduunuz. Buna pençelerini geçirmeyi başardın diye daha fazla hakka sahip olduğunu ve bizden üstün olduğunu mu sanıyorsun?" Bayan Laddle tersledi.

Bu durumu neredeyse gülünç buluyorum. Eğer bu insanlar Honey'nin gerçekte kim olduğunu ve nasıl bir aileden geldiğini bilselerdi.

Honey'nin bakışları daralıyor ve bu, babası ve kız kardeşinin birine tepeden bakarken sergiledikleri bakışların aynısı. "Yerinde olsam şu anda çenemi kapatırdım," diye uyarıyor.

"Neyse ki ben sen değilim. Ve *küçük kızlardan* emir almam" -yaşlı kadın burnunu havaya kaldırır ve herkesin duyacağı şekilde söyler- "seni pis fahişe."

Honey'nin eli benimkini bırakıyor ve ben daha onu durduramadan yumruğu Bayan Laddle'ın yüzüne çarpıyor ve kemiğin çatırtısı duyuluyor.

Bundan çok daha kötü şiddet gördüm. Ama Honey'den bunu beklemiyordum. O kadar hızlı ve kusursuzdu ki. Sanki kendisi de bu çilenin bir parçası değilmiş gibi geri çekilip elbisesini fırçalıyor ve hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin oluyor.

Yaşlı kadın yerde kanayan burnunu tutuyor, birkaç personelim de ona yardım ediyor.

"Senin bir görgü dersine ihtiyacın var, sürtük," diyor Honey ve saçlarını savurarak dönüyor, sonra da gittiğimiz yöne doğru ilerliyor.

Lesley'nin yarın Honey'nin davranışları hakkında bana ders vereceğini duyuyorum ama Honey'nin yaptığı hiçbir şey için asla özür dilemeyeceğim. Aksine, tatlı bal küpümün bir zamanlar düşündüğüm kadar çaresiz olmadığını öğrendim.

"Bunu yapmasına izin mi vereceksin?" Bayan Laddle çığlık atıyor.

"Eminim hizmetlerimizi eleştiren davranışlara ya da dile göz yummadığımızın farkındasınızdır. 'Fahişe' terimi hoş karşıladığımız bir şey değil." Parmaklarımı şıklatıp Bayan Laddle'ı işaret ediyorum ve güvenlik görevlileri onu aceleyle uzaklaştırıyor. "Ama parti devam edecek, sadece arkadaşlar arasında," diye ekliyorum.

Etrafımda fısıltılar dolaşıyor ama personelim ve refakatçilerim gülümseyerek ve küçük iyilik dokunuşlarıyla ortamı yumuşatmakta gecikmiyor. Bu çile, bir ders, çabucak geçirildi.

Birkaç adım sonra tekrar Honey'nin yanındayım.

"Seninle arkadaşlık etmekten gerçekten nefret ediyorum," diyor. Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken tekrar elini tutuyorum, ama yürüyüşüne bakılırsa malikânenin sahibi sanırsınız.

"Hoşuna gitmeyen herkesi kovarım." Anahtarına uzanıp çıkarırken gözlerini bana dikti. Kapının kilidini açarak içeri giriyor, elleri kalçalarında volta atmaya başlıyor.

"Bütün bunlardan ben de nefret ediyorum." Az önce ayrıldığımız alana doğru bir el sallıyor.

Çenemdeki kasın zıpladığını hissedebiliyorum. Elimde değil ama bunu biraz kişisel algılıyorum. İmparatorluğumu bu gruplar üzerine kurdum.

"Bu tür etkinliklere katılmayı bırakmamı ister misiniz?" diye sordum. Bana baktı ve sonra "Ne? "Hayır."

"Çünkü yapabilirim." Ciddiyim. Kenara çekilebilirim. Tüm etkinlikler yerine sadece belirli etkinliklerde görünebilirim.

"Beni yumuşatmaya çalışmayı bırak," diye bağırıyor sinirli bir şekilde. Sikim seğiriyor ve onun ateşli öfkesini neden bu kadar büyüleyici ve cazip bulduğumu bilmiyorum.

"İşe yarıyor mu?" Yatağa gidip üzerine oturarak soruyorum. Cevap vermeyince, "Sana böyle vurmayı kim öğretti?" diye soruyorum.

"Nasıl dövüşüleceğini bilen tek kişinin Rya olduğunu mu sanıyorsun?" Ofluyor. "İkimize de küçük yaşlardan itibaren çeşitli dövüş türleri öğretildi. Gerçi diğer tüm kavgalarım ben ve yerdeki kızın birbirimize vurmasıyla sonuçlandı."

"Kim kazandı?" Ben sordum.

Saçını kulağının arkasına atıyor. "Ben, tabii ki."

BÖLÜM 38

Bal

I Bana bakma şeklinden hoşlandığımdan emin değilim. Genelde bana bakışından farklı ve onda bir şeylerin değiştiğini hissedebiliyorum. Bana her zaman istekle bakmadığını söyleyip yalan söylemeyeceğim, Ama şu anda bunun böyle olduğunu ve belki de daha fazlası olduğunu biliyorum.

Ben olduğum yerde kalıyorum, Dawson da yatakta oturduğu yerde kalıyor. Bana sadece gözleriyle o kadar çok şey anlatıyor ki, nasıl bildiğimi tam olarak anlayamıyorum. Hiç anlamadım. Ama her zaman kaçınılmaz geliyor. Ceketini çıkarıp yatağın yanına koyduktan sonra diğer tarafındaki yere dokunarak oturmamı işaret ediyor.

"Buraya seks yapmak için gelmedim," diyorum ona.

"Hayır, yapmadınız. Ama yapacağız," diyor ve yatağa tekrar vuruyor.

Kahretsin, kibrinden nefret ediyorum. Ve ne kadar disiplinden yoksun olduğumdan nefret ediyorum çünkü o haklı, muhtemelen yapacağız.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Beni neden bu etkinliğe getirdin, Dawson?"

Nefesini üflüyor ve beni dikkatle izliyor. O zeki gözler hiçbir şey ele vermiyor.

"Ne düşündüğünü asla anlayamıyorum," diye itiraf ediyorum. Hayatım boyunca onun gibi adamların etrafında büyüdüm.

Ama Dawson'ı anlamak istiyorum.

Bilmek istiyorum.

Kullanılmadığımı bilmem gerek.

Aramızdaki bu şey her neyse, savunmasız olan tek kişi ben değilim.

"Bu durumda nasıl tepki vereceğini görmek istedim."

Alay ediyorum, kızgıyım. "Bu beni test etmek için miydi? Çünkü az önce müşterilerinden birini yere serdim."

"Şey, bu ek bir bonus oldu. Ama hayır, seni test etmek için değil." Kelimelerle mücadele ediyor gibi görünüyor.

"Tanrı aşkına, Dawson. Konuş," diyorum. "En azından bana bir şey söyle."

Ellerini bir araya getirirken tereddütlü görünüyor. "Kendimi bildim bileli sevgimi göstermek için bedenimi kullandım. İçinde bulunduğum bu dünya her yönüyle benim bir parçam tatlım ve sen buralı değilsin."

Kollarımı karnıma doluyorum, sonunda ondan bir kırılma sesi duyuyorum. Bu güçlü adam sonunda bana tutunabileceğim bir şey veriyor.

"Sana olan çekimimle savaşmaya çalıştım. Ama işte buradayız. Seni buraya getirmek istedim çünkü dürüst olmak gerekirse, kaçacağını düşündüm."

"Kaçmamı mı istiyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Bencilce ama aynı zamanda gitmene izin veremem," diye itiraf ediyor. "Gitmene izin *vermeyeceğim*," diye düzeltiyor ve yüzüne karanlık, düşünceli bir ifade geliyor. "Tüm bunlar çirkinliğimin bir parçası. Ve hayatımın hiçbir döneminde bunu telafi etme ya da özür dileme isteği duymadım. Ta ki seninle tanışana kadar. İyi bir adam değilim ama senin için en iyi versiyonum olmak istiyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyorum. Bu güvensizlik anı Dawson'dan beklediğim son şeydi. Ama itiş kakış birden anlam kazandı. Bir ileri bir geri. Tam olarak iyi olmadığını düşündüğüm anlar. Ve bu, bir erkeğin bana karşı en dürüst olduğu andı. Kendi babam bile bana zayıflığını göstermezdi.

Yavaşça yanına oturuyorum. Yani bu onun ne şekli? Onaylama mı? Belki de kabullenme? Bunların hiçbirine ihtiyacı olmayan ya da istemeyen bir adam benden bunları mı talep ediyor? Ve herhangi bir adam değil. Dawson. Temiz cıvalı Dawson. O acımasız bir adam. Ama şimdi anlıyorum ki, benim için, belki de, *o daha fazlası*.

Isındığımı hissediyorum.

Bunu istiyorum.

O da bunu biliyor.

Yalan söyleyip bana yaptığı her şeyden zevk almadığımı söyleyemem çünkü alıyorum. Hepsinden. Acaba yattığınız her insana karşı böyle mi hissetmeniz gerekiyor? Bu konuda fazla deneyimim yok ama Dawson'a karşı her zaman inanılmaz bir çekim hissettim. Bunu kesinlikle inkar edemem.

"Bence seks yapmamalıyız," diyorum ve konu değişikliğinden duyduğu memnuniyeti hissedebiliyorum.

"Bence yapmalıyız. Seni nasıl iyi hissettireceğimi biliyorum," diye karşı çıkıyor.

"Aşağıda bir sürü insan var." Arkamdan bir el sallayıp kapıya bakıyorum. Yüzümü ona döndüğümde karşımda duruyordu. Beni kaldırıyor, sonra sırt üstü yatağa yatırıyor.

"Kimin umurunda? Bırak duysunlar."

"Yani *senin için ağlamamı* söylediğini duymalarına izin mi vereyim?" O üzerimde gezinirken göz devirerek söylüyorum. Bir elini yüzümün yan tarafına, gözümün yanına doğru kaldırıyor.

"Bunu yapmana bayılıyorum. Sadece birkaç damla gözyaşı kaçıyor. O zaman mutluluk içinde olduğunu anlıyorum. Çok sıcak..." Duraklıyor. "Şimdi seni soyacağım."

"Önce sen," diyorum.

Dawson başıyla onaylıyor ve geri çekiliyor, bakışları sürekli bana odaklanmış durumda. Tamamen çıplak olana kadar her bir giysisini çıkarışını izliyorum.

"Sıra sende" diyor.

Yataktan kalkıyorum ve ona sırtımı vermek için arkamı dönüyorum. Saçlarımı yana doğru itiyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. Hiç vakit kaybetmeden yaklaşıyor ve elbisemin fermuarını yavaşça açıyor, parmakları aşağı inerken tenimi hafifçe okşuyor. Yere düşene kadar kalçalarımın üzerinden kaydırıyor. Arkamı döndüğümde gözlerini benden ayırmıyor. Üzerimde onun mağazasından aldığım pahalı bir iç çamaşırı takımı var; çok sevdiğim bal rengi. Onu düşünerek giymemiştım. Sadece pahalı şeyleri ve tenimde bıraktıkları hissi seviyorum.

Parmakları göğsüme dokunup üzerinde gezinirken "Güzel," diye nefes alıyor ve tenimin ihtiyaçla karıncalanmasına neden oluyor.

Ayakta duruyorum, bakmasına ve dokunmasına izin veriyorum ve bu sırada içimdeki ses bana bağılıyor.

"Sadece seks istiyorum. Bana oral seks yapma. Yeterli olup olmadığını bilmek istiyorum," diyorum ona.

"Ama seni tatmak hoşuma gidiyor."

"Sonra tadıma bakabilirsin." Gülümsüyorum, sonra elini tutup bacaklarımın arasından aşağı çekiyorum. Hemen bir parmağını kedi dudaklarımın arasına kaydırıyor.

"Kasıksız külot." Kaşlarını kaldırıyor ve ben baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyorum. "Zaten benim için ıslanmışsın," diye homurdanıyor, sonra bacaklarımın arkası yatağa çarpana kadar öne doğru adım atıyor ve ben geriye doğru düşünüyorum. Ben yatağın daha yukarısına çıkıyorum, o da üzerime tırmanıyor. Eğiliyor ve dantelin arasından meme ucumu ısıyor, sonra çekip diğerine de aynısını yapıyor. Bu sırada eli bacaklarımın arasında, klitorisimi aşağı yukarı okşuyor, sonra içeri ve dışarı.

Kalçalarımı ittim ve sikini tutmak için aşağı uzandım.

"Benim muhtaç kızım," diye mırıldanıyor ben bacaklarımı daha da açıp onu daha da yakına çekerken. Parmaklarını uzaklaştırıyor ve siki kıvrımlarımın arasında alaycı bir şekilde kayıyor. Huzursuzlanmaya başlıyorum ve daha fazla hareket etmesini, içime girmesini ve kendini derinlere gömmesini istiyorum. Onun içimde olmasına büyük bir ihtiyaç duyuyorum. Kalçalarımı kaldırıyorum ve ucunu giriş yerimde hissediyorum. "Benim için hazır olduğuna emin misin?" diye soruyor. Hareket ediyorum ve homurdanıyor ama hareketsiz kalıyor, sadece ucu içime giriyor.

"Dawson," diye homurdanıyorum.

"Oh, işte orada," diyor ve sırtıyor. Eğiliyor ve yavaşça içime doğru kayarken dudağını ısıyor. Vücudum geriliyor ve onu içime almak için geriliyorum. Tamamen oturur oturmaz, beni izlediğini görmek için gözlerini açıyorum.

"Gözlerini açık tut," diyor.

Kapı çalınıyor ama ikimiz de duymazdan geliyoruz.

Hareket etmeye başladığında ona cevap verme zahmetine girmiyorum. Tekrar eğildi ve beni öptü.

Bana birçok kadının bu şekilde boşalamadığı, klitoral uyarıma ihtiyaç duydukları söylendi. Ama içimde hareket etme şekli, vücutlarımız o kadar yakın ki, klitorisimdeki sürtünmeyi hissedebiliyorum.

Ve lanet olsun, iyi hissettiriyor.

Acaba başka bir erkek beni bu kadar iyi siker miydi?

Ya da Dawson'la gerçekten şansım yaver gittiyse ve başka hiç kimse onun belirlediği standardı yakalayamayacaksa.

Bunun bir kaçamak olduğunu biliyorum.

Ama şu anı kucaklamaya çalışıyorum.

Aramızdaki ilişki nasıl yürüyebilir?

Babamın bunu onaylamayacağı kesin.

Düğünde tanıştıklarında Dawson'dan hoşlanmamıştı, peki şimdi onu sevmesini ne sağlayacaktı?

Ve eğer babam beni becermek için çok para ödediğini öğrenirse, eminim Dawson'ın kafasına bir kurşun sıkmanın bir yolunu bulur ve bunu yaparken gözünü bile kırpmazdı.

Göğsümdeki sert bir ısırik beni korkutuyor ve aniden odaya geri dönerek bağıryorum. Dawson bana neredeyse sabırsızlıkla bakarken ısırik izleri göğsümü çevreliyor.

"Yeterince talepkar değil miyim?" diye soruyor, sesi hakarete uğramış gibi çıkıyor. Gülüyorum. "Beni gerçekten ısırdın."

Daha iyi öptüğünde içindeki gerilim dalgalanıyor. "Şimdi nasıl hissettirdiğini biliyorsun."

İçime girip çıkmaya devam ederken ellerim yatağı kavıyor ve gözlerimi sıkmamam gerektiğini hatırlamam gerekiyor. Ama tam boşalmak üzereyken çekiliyor. Gözlerimi açıyorum, onları kapattığımı fark etmeden, sadece ağzını klitorisimde hissetmek için, iki parmağını doğrudan içime kaydırmadan önce beni tadıyor.

"İşte bu... benim için ağla," diyor ama ben çoktan zevkle sırtımı kamburlaştırmıştım. Ve ağzı yine mükemmel bir hızda hareket ediyor. Ağzından önce parmaklarının kaybolduğunu hissediyorum ve kendimden geçtiğimde sikini tekrar içime sokuyor. Saçlarını kavıyorum, daha fazlası için açım, sadece baskının yeniden arttığını hissediyorum.

Bu sefer beni daha sert ve daha hızlı sikiyor. Adını olabildiğince yüksek sesle haykırıyorum. Ve sonra o da geliyor.

Ve ona baktığımda, her anın tadını çıkardığını fark ediyorum. Benden ayrılıyor ve yanıma uzanıyor, aleti hala yarı sert ve yüzünde bir gülümseme var.

"Bunu her gün yapabilirim," diyor Dawson.

"Eğer bu kadar iyi hissettiriyorsa, ben de hissedebilirim," diyorum ona dürüstçe. "Seks her zaman böyle mi hissettirir?"

"Hayır. Kötü sevişmeler yaşayacaksın ama asla benimle değil." "Yani diğer erkekler..."

Hemen cevap vermiyor ve ona bakmak için döndüğümde tavana baktığını görüyorum.

"Seni daha yeni sikmişken başka erkeklerden bahsetme."

"Eğer beni bir daha becermek istiyorsan benimle bu şekilde konuşma. Anladın mı?" Isırdım ve doğruldum.

Beni tekrar aşağı çekiyor ve boynumu öpüyor. "Özür dilerim."

"Hm..." Cevap olarak
mırıldanıyorum. "Affet beni."
Biliyorum çünkü daha sonra bana ne kadar üzgün olduğunu göstermeye devam
ediyor.

BÖLÜM 39

Dawson

I Honey'nin sadece bir saat önce gönderdiği fotoğrafa bakıp sırtın. Göğüslerine bal sıkarken çekilmiş. Sertleşmiş sikimi daha rahat bir pozisyona kaydırıyorum. *Kahretsin, ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yok.*

Ve dün gece gördüğüm o öfke... sikim zonkluyor. O mükemmel cilalı maskesi düştü ve ben altta yatan vahşilikten zevk aldım.

Honey'nin dün geceki etkinlik hakkında ne düşündüğünü görmek istedim, ancak onun onayından ya da değerlendirmesinden çok daha fazlasını aldım. İlgilenmem gereken işlerim varken yollarımızı ayırmak zor oldu.

Lesley kapıyı çaldı ve içeri girdi. Beni görünce kekeleyerek durdu ve odaya göz gezdirdikten sonra arkasına baktı.

"Az önce telefonuna mı gülümsüyordun?"

Telefonu masamın üzerine koydum, ekran kapalıydı. "İyi haberler aldım." "Ne güzel," diyor. "Dün geceki etkinlik nasıl geçti?"

"Beklediğim kadar iyi gitti. Sabahtan beri servis talepleri geliyor."

Başını sallıyor ve masamın üzerine birkaç fotoğraf atıyor. "Mrs. Laddle'ın burnu kırıldı ve kara listeye alındı."

Gülümsememe engel olamıyorum. Lesley'nin bana kızmak istediğini söyleyebilirim ama o da gülümsüyor. "Küçük yaban arısının hakkını vermeliyim... Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama en azından artık o yaşlı cadı ile uğraşmak zorunda değiliz."

Lesley karşımda otururken fotoğrafları elime alıyorum ve göz gezdiriyorum. Dün gece arazide bulunanların çeşitli güvenlik kamerası görüntüleri. Hepsi davetli misafirlermiş. Bu da demek oluyor ki gizemli herifimiz binaya gelmeyecek kadar akıllıymış.

"Sokak güvenliği mi?" Ben soruyorum.

"Henry şu anda üzerinde çalışıyor. Çok uzun sürmeyeceğini söylüyor. Sence adam kandı mı?"

"İstiyorum."

BÖLÜM 40

Bal

Dawson beni evine davet etti. Mesaj geldiğinde şaşırdım. Ne bunu bekliyordum ne de sikiinin resmine karşılık vermeyi. Ekranı bakıyordum, başım eğik bir şekilde

alt dudak. Bana penis fotoğrafı almaktan nefret ettiklerini söyleyen kız arkadaşlarım var ama belli ki onlara doğru fotoğraf hiç gönderilmemiş.

Birazdan çıkacağım, ama önce vibratörümü çıkarmak istiyorum. Düşünceli bir şekilde üst çekmeceme bakıyorum. Yani, gitmem gerekene kadar hâlâ bir saatim var, değil mi? Neden olmasın?

Ama tam kararımı vermiştim ki, kız kardeşim zafer kazanmış bir şekilde gardırobumdan çıktı. Hızlıca ekranımı kapatıyorum.

"Aha! Çaldığını biliyordum," diyor, gömleklerinden birini kaldırarak.

"Siyah olduğu için senin olduğunu varsayamazsın, Rya." Siyah onun giydiğı tek renk.

Bana sert bir ifade takınıyor ve ben de dilimi yanağıma götürerek başka tarafa bakıyorum. Gerçekten de onun.

Rujumu sürerken "Bunun doğru bir şey olduğuna emin misin?" diye soruyor. Öğleden sonra işten izin almış ve Crue ile gecikmiş balayına çıkmadan önce benimle konuşmak ve tabii ki Dawson hakkında beni bilgilendirmek için aşağı inmiş.

"Ne?" Aptal rolü yaparak cevap veriyorum.

"Onu göreceğini biliyorum."

Aynaya bakıp gülümsüyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Tatlım, ailenin ne düşündüğünü önemsiyorsun. Sen hep böyleydin. Babamız yarın buraya geliyor. Sevmediği biriyle görüşüğünü ona nasıl açıklayacaksın?"

"Bilmiyorum. Ona söylemeyeceğim," diyorum omuz silkerek.

"İkinizi birlikte görürse, bu işi çözecektir. O akıllı bir adam."

"Biliyorum. Sadece Dawson'ı daha iyi tanınması gerekiyor."

"Sen babanın küçük prensesisin tatlım, her zaman da öyleydin. Ben isyan ettim ve sen ona bağlı kaldın. Bunu kolay kolay kabul etmeyecektir ve Crue ile ben uzakta olacağız, yani bizden destek yok."

"Desteye ihtiyacım olmayacak."

Nefesinin altında "saçmalık" diye öksürüyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Sen öyle diyorsan."

Banyoya girdi ve bana arkamdan sarıldı. Bu çok hoş çünkü pek sık fiziksel yakınlık gösteren biri değildir. "Dikkatli ol, tamam mı? Her şeyin heyecan verici olduğunu ve seksin eğlenceli olduğunu anlıyorum ama onunla harika seks yapman başka biriyle yapmayacağın anlamına gelmez." Sözleri karşısında yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Seks konusunda gerçekten konuştuğum tek kişi Dawson. Onunla tüm bu konular hakkında konuşurken kendimi rahat hissediyorum ve bunun muhtemelen tuhaf bir şey olduğunu biliyorum, ama bunu yaşamak için satan birinden daha iyi kimle tartışabilirim? Ve onunla yatıyor olmama rağmen beni yargılamadan dinliyor.

"Ben yukarı çıkıyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyor.

"Oooh, sen gitmeden önce fırın tepsimi almak için birazdan geleceğim.

Ben sadece

bir tane var."

Rya gözlerini deviriyor. "Bunlardan bir milyon tane olması gerekmiyor mu?"

"Hayır, sadece mutfağınızdan çaldıklarım var. Ayrıca ben bütçesi kısıtlı bir kadıyım."

Ben rimelimi tazelerken o başını sallıyor ve gidiyor.

Evine geç mi yoksa erken mi gitmem gerektiğinden emin değilim çünkü nerede yaşadığını görmek için sabırsızlanıyorum. Evime birçok kez geldi ve ben bir kez bile nerede yaşadığını görmedim ve merak ediyorum.

Rimelimi kaldırdım. Bu, annemle babamın New York'a gelmesinin yarattığı gerginliği ortadan kaldırmıyor. Yeni bir hayat kurduğumu daha yeni hissetmeye başladım ve beni İtalya'ya dönmeye ikna etmeye çalışacaklarını biliyorum. Ve eğer Dawson babam buradayken gelirse, babamın onu vurabileceğinden çok korkuyorum.

Bu olasılık son derece yüksek çünkü Dawson'dan zaten hoşlanmıyor ve ne iş yaptığını bile bilmiyor. Eğer bilseydi, pek memnun olacağını sanmıyorum diyelim. Öte yandan, babam muhtemelen onun hakkında bilgi sahibidir ve kim olduğunu tam olarak biliyordur.

Babamı severim, biz kızlara ve anneme iyi davranırdı ama bu onun nasıl bir insan olduğunu ortadan kaldırmaz. Rya New York'a gittikten kısa bir süre sonra, on üç yaşındayken, babamı kulübemizin arkasında, elinde bir silahla, bir cesedin üzerinde dururken buldum. Marco'nun o ana kadar beni onun ve işin bu yönünü görmekten ne kadar koruduğunu fark ettim. Bunu biliyordum ama görmek farklıydı.

Bu, babamın ne kadar karanlık biri olduğunu ilk görüşümdü. O bir katil.

Ayrıca kafamda bir erkek arkadaşım olursa ya da bekaretimi kaybedersem, arka barakaya girip orada başka bir adam bulacağım, ama bu sefer görüştüğüm biri olacaktı.

Ön kapım açıldı. "Tatlım." Topuklarımın üzerinde kayarken Rya'nın adımı söylediğini duyuyorum. Dışarı çıktığımda onu annemle babamın yanında buluyorum. "Bak, babam bize erken sürpriz yapmaya karar vermiş. Ne kadar şanslısın" diyor ve beni elimden tutup yanına çekiyor.

Babam beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve "Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu.

"Az önce dışarı çıktık. O soyunacaktı ama sen geldin. Asansörde karşılaştık. Zamanlama nasıl?" diye geveliyor Rya. Babamıza sarılıyor ve bana duruma alışmam için biraz zaman tanıdığını söyleyebilirim çünkü şok olmuş durumdayım. Annem bana sarılıyor ve Rya ile benim farklı annelerimiz olmasına rağmen, benim annem Rya'yı her zaman kendi annesi gibi kabul etti.

"Tatlım, çok güzel görünüyorsun," diyor annem. "Parlıyorsun, gerçekten. Bunun sebebi şanslı bir adam mı?"

Gülümsemem sıkıdır. Annemin hemen konuya gireceğine güveniyorum. "Evet, buna ne dersin tatlım?" Rya gülümseyerek soruyor.

Tekrar gülümsüyorum ve babama sıkıca sarılıyorum. Dairenin etrafına bakarken hiçbir şeyi kaçırmadığını söyleyebilirim. "İçeri gel, aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayabilirim."

"Öyleyiz ama mümkünse ikinizle birlikte çıkmak istedik," diyor babam. Evimin küçük alanının onun hoşuna gitmediğini söyleyebilirim.

"Elbette. Yukarı çıkıp Crue'ya haber vereyim. Gitmeden önce birkaç saatimiz var," diyor Rya ve babamı yanağından öptükten sonra beni terk ediyor.

"Burası güzel bir yer," diyor babam, yalan olduğunu biliyorum ama deniyor. Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. Dawson'a mesaj atmam gerekiyor çünkü şu anda oraya gitmemin imkânı yok.

"Geri döneceğim. Eğer tekrar dışarı çıkacaksak makyajımı tazeleyeceğim," diyorum.

Odama geri dönüp telefonumu aldım ve onun adını açtım. Ben:

Gelemeyeceğim. Planlar değişti. Erteleyelim mi?

Neredeyse anında cevap veriyor.

En sevdiğim tatlıyı hazırladım.

Sonra da bir şişe bal resmi gönderdi. Kahkaha **a t a r k e n** ağzımı kapatıyorum. Buna cevap verme zahmetine girmiyorum.

Ailem yeni gelmişken onları terk etmeyi planlamıyorum. Ancak, bir parçam hala nasıl yapabileceğimi anlamaya çalışıyor.

BÖLÜM 41

Bal

T Bütün akşam beni sorguya çektiler ve anlıyorum. Neyin peşinde olduğumu bilmek istiyorlar. Onlarla en son konuştuğumda bir işim vardı ve şimdi neden ayrıldığımı bilmek istiyorlar ve onların deyimiyle ne yapıyorum?

"Anlamsız bir internet işi."

Onlara bunun benim için doğru yol olmadığına karar verdiğimi ve hala bazı şeyleri çözmeye çalıştığımı söyledim.

Bu da beni endişelendiriyor.

Bu yaşta ne yapmak istediğimi bilmem gerekmez mi? Şimdiye kadar hayatımı tamamen çözmüş olmam gerekmez miydi?

Öyle olması gerektiğini hissediyorum.

Kız kardeşim başından beri ne yapmak istediğini ve hayatını nasıl yaşamak istediğini biliyordu.

Yine de buradayım, hâlâ bir şeyleri anlamaya çalışıyorum. Herkesin farklı olduğunu ve hepimizin kendi mücadeleleri olduğunu biliyorum, ama bu beni en çok rahatsız eden yanımdır. Hayatta başarısız oluyormuşum gibi hissediyorum. Ama aynı zamanda burada yaşayarak olmam gereken kişi olmaya başladığımı, kendimi sevmeye ve kim olmak istediğimi bulmaya başladığımı hissediyorum. Ve bunların hiçbirisi ailemin beklentileriyle uyuşmayacak.

"Tatlım, burada eğlen ve eve dön. Seni hiçbir zaman çalışmaya zorlamadık ve gerçekten ihtiyacın da yok," diyor annem salatasından küçük bir çatal alırken empatiyle.

İç çekiyorum. Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama etmiyor. Kız kardeşim beni dikkatle izliyor ve Crue sıkılmış görünüyor. Muhtemelen sırf azarlanmamı dinlemek için bu akşam yemeği için özel jetlerini birkaç saat ertelemek zorunda kaldığı için kızgın.

Babam biraz daha kırmızı şarap için garsona el sallıyor. O ve Crue biftek sipariş ettiler, tabii ki kanlı. Ben yemeğime dokunmadım.

"Üç aydır buradasın," diye ekliyor babam. "Şimdiye kadar eve dönmeni bekliyorduk."

"Burada kalmaktan oldukça keyif alıyorum," diyorum onlara.

"Ama evi özlemiyor musun?" diye soruyor annem. "Tabii burada özel biri için kalmıyorsan?"

Babamın bakışları delici. İçimi çektim. Annemle babam hep böyleydi. Annem babamla tanışmadan önce gençliğinin tadını çıkardığı için flört hayatını teşvik ederdi, babam ise evlendirileceğim için kimseyle görüşmemem konusunda kararlıydı. Şimdi eminim ki benim tatlı, masum bir melek olarak ölmemi istiyor. Tercihen yalnız ve bakire olarak.

Rya benim adıma, "Honey ilerleme kaydediyor," diyor. Desteğini takdir ediyorum ama aynı zamanda onun beni savunmasına ihtiyaç duyduğum için kendimi önemsiz hissediyorum. "Arkadaşlar edindi ve kültürler arasındaki farklılıkların tadını çıkarıyor. Ve bu online iş sayesinde yeni şeyler öğreniyor."

Bir yanım onlara şu anda bankada yirmi milyonum olduğunu söylemek istiyor, böylece geri çekilecekler. Doğal olarak, onlara bunu nasıl kazandığımı söyleyemem.

"Kız kardeşinden Marco'yu eve göndermesini istemesi bizi endişelendirdi," diye ekliyor babam. "Perişan halde."

Bunun gerçeklerden uzak olduğunu bilerek gözlerimi deviriyorum. "İkinizi de çok seviyorum ama ben yirmi yedi yaşındayım. Korunmaya ihtiyacım yok. Ve daha üç ay önce evinizden taşınmışken, hayatımdaki tercihlerimin didik didik edilmesine ihtiyacım yok."

Babam tekrar konuya dalmadan önce bir süre sessiz kaldılar. "Burada kaç ay daha kalacağını düşünüyorsun?"

Nefes veriyorum. Bir kez daha görmezden gelindim. Kendi isteklerimi dile getirdiğimde her zaman olduğu gibi.

"Baba, yeter," diye azarlıyor Rya. "O bir çocuk değil, bu yüzden ona çocukmuş gibi davranmayı bırak."

Sandalyeme çöktüm. Sadece bu bile beni daha da çocuk gibi gösteriyor. Sandalyemi geriye iterek, "Biraz müsaade isteyeceğim," diyorum.

"Tatlım," diye bağıyor Rya, ama ben banyoya yöneliyorum. Burada bir tek ben olduğuma seviniyorum. Leğenin iki yanına tutunup titrek bir nefes alıyorum. Bu odadaki her mobilyayı tekmelemek geliyor içimden.

Soluma bakıyorum ve yüksek bir pencere görüyorum. Dawson'la gizlice kaçtığımız zamanı düşününce dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Acaba şimdi de aynı yöntemi kullanabilir miyim? Ama bu sefer büyük kaçışta destekçim kim olacaktı?

Kapı açılıyor ve annem içeri girerken hızla pencereden uzaklaşıyorum. Omuzlarımı tutarken sempatik görünüyor. Öfkemi boşaltmaya çalışarak nefes veriyorum. Ona yöneltmek istemiyorum.

"Sert olmak istemiyoruz. Sadece seni özlüyoruz" diyor. Sevgi dolu bir yerden geldiğini biliyorum ama boğucu. Bir keresinde bu kelimeyi anneme kullanmıştım ve o da hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı.

Babam hepimizi sever ama o bile babamın beklentilerinin istisnası değildir. Ricci adını korumak için her şey yerli yerinde kalmalıydı.

"İkinizin de beni biraz yalnız bırakmanızı istiyorum. Buraya kim olduğumu öğrenmeye geldim. İkinizin de ziyaret etmesine sevindim ama bana sürekli ders verecekseniz olmaz."

Anlayışla başını sallıyor. "Babanla konuşacağım."

"Teşekkür ederim," diyorum minnetle.

Bana güzel bir gülümseme sunuyor ve omzuma dokunuyor. "O senin için sadece en iyisini istiyor. Sen bizim bebeğimsin."

Tekrar iç çektim. "Biliyorum." Ama iş çocuğunuzun üzerine titremeye gelince bir sınır olmalı. Ama sanırım içinde doğup büyüdüğümüz dünyada tedbirli olmak aşılammıştı. Erkek çocuk olsaydım, muhtemelen bana silah kullanmayı öğretirlerdi. Ama bunun yerine, kız olduğum için, gülümseyerek ve kibar olarak yetiştirildim ve kendimi savunmam ama asla korumam olmadan ayrılmamam öğretildi, böylece onları asla kullanmak zorunda kalmayacaktım. Ona göre bir kadını sadece bir erkek koruyabilir.

Ve babamdaki bu tür bir düşünceyi nasıl değiştireceğimi bilmiyorum.

Ama artık sakat bırakmanın ötesine geçti ve kaçtığım her şey beni buraya kadar takip etti.

BÖLÜM 42

Dawson

M Ertesi gün başka bir adamla içeri girmesini izlerken içim öfkeyle kaynıyor. Hiç kıskanmamıştım ama şu anda kıskanıyorum. Dün gece beni ekmesinin sebebi bu muydu? Biriyle randevusu mu vardı? Başka biri mi?

Arabadan inmeye karar vermeden önce beş dakika boyunca kaldırımda gezinmelerini, çeşitli mağazalara bakmak için durmalarını izliyorum.

Arkalarından gelirken, onun söylediği bir şeye güldüğünü duyuyorum ve başka birinin onu güldürmesinden nefret ediyorum.

Ona aşık mı oluyorum?

Olmamalıyım.

Benimle yetinmek yerine daha fazla hayat deneyimi isteyecektir. Ben onun ilk ve tek sevişmesi oldum ve onun her şeye ne kadar meraklı olduğunu biliyorum. Bana yirmili yaşlarının başındaki çoğu insanın genellikle en iyi arkadaşlarına soracağı soruları soruyor. Hatta gençken bile.

Bir yanım benim fikirlerime güvenmesini seviyor ama diğer yanım neden daha önce kimsenin onunla bir şeyler paylaşmadığını merak ediyor. Bu kadar korunaklı bir hayat mı yaşadı? Babanızın söylediklerinin kanun olduğu bir geçmişten geldiğini tamamen anlıyorum.

Ama sonra Rya'ya bakıyorum ve Honey'nin neden aynı olmadığını merak ediyorum.

Rya gibi olmasını istediğimden değil. En azından Honey'nin çekingenliğine kıyasla Rya'nın ne kadar açık sözlü olduğu söz konusu olduğunda. Benim dışımda herkese karşı çekingen.

Tekrar gülüyor ve ben bu sefer omzuna dokunuyorum. Dönüyor ve adamın kolu hala onunkine bağlı. Ve adam da onunla birlikte döndüğünde, onun herhangi bir adam olmadığını görüyorum.

Babası.

Sikeyim.

Yüzündeki şaşkın ifadenin endişeye dönüştüğünü gördüğümde asık suratım anında değişiyor.

"Dawson," diye boğuluyor, sonra kendini toparlıyor ve devam ediyor, "Babamı hatırlıyorsun." Ona el sallıyor ve ben de ona elimi uzatıyorum.

"Evet. Sizi tekrar görmek bir zevk efendim." Uzattığım elime bakıyor ve kızına dönmeden önce elimi tutma zahmetine girmiyor.

"Gitmeliyiz, annen endişelenecek." Evet, hala benden nefret ediyor.

Honey onun elinden kurtulur. "Sen git. Dawson'la biraz sohbet etmek istiyorum. Uzun sürmez." Eğildi ve onu yanağından öptü. Tüm bu süre boyunca bana ölümcül bir bakış attı. Ona yarı alaycı bir gülümseme sunduğumda bu his aynı şekilde geri döndü.

İsteksizce döner ve uzaklaşır.

Bize iki dükkânın arasında, adamın bizi göremeyeceği küçük bir ara sokak buldu. Yalnız olduğumuzu anladığımda onu kendime çekiyorum, dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, vücutlarımız o kadar tehlikeli bir şekilde yakın ki aramızda hava yok. Önce o da beni öpüyor, dillerimiz birbirine kayıyor. Kolları omuzlarıma dolanıyor, benimkiler de onun belini sarıyor. Onu kendime yapıştırıyorum ama sonra tam olarak nerede olduğumuzu hatırlıyor ve öpüşmeyi kesiyor.

"Babam bizi görebilirdi." Geri çekiliyor.

"Bu bir sorun mu?" diye soruyorum.

Sahiplenici ellerimi belinden uzaklaştırıyor. "Evet." "Neden?"

Kaşını kaldırıyor ve ben cevabı zaten biliyorum. Sadece yüksek sesle söylediğini duymak istiyorum. "Babam senden hoşlanmıyor ama bunu kişisel algılama. Benimle birlikte olan hiç kimseden hoşlanacağını sanmıyorum. Tabii o adamı kendisi seçmediyse." Orada sessizce duruyorum. "Dur bakalım. Ne zamandır buradasın?"

"Uzun sürmedi. Seni gördüm ve evime geri getirmek istedim." Ona tekrar uzandım ve bu sefer geri çekilmedi. "Bana geleceğini söyle."

Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi konuşuyorum. Henry'nin bana faydalı bilgiler vermesini beklerken şu anda imzalayabileceğim o kadar çok evrak ve sözleşme var ki.

Ama bu kadın benim dikkatimi dağıtıyor. Benim ertelememem.

Mola zamanı atıştırmalığ.

Ne dersen de ama ona ihtiyacım var. Başını sallıyor. "Neyiz biz?" diye soruyor. "Harika seks yapan iki yetişkin," diye cevaplıyorum.

Nefes nefese kaldı. "Babamla gezintiye çıktığımda bir seks arkadaşı beni sokakta takip etmez."

"Dürüst olmak gerekirse, ilk başta baban olduğunu bilmiyordum."

Gülüyor. "Yani, seks harika. Ve çoğu insanla sözleşme yaptığını biliyorum. Peki biz neyiz? Çünkü bizim bir kontratımız yok."

"Bir sözleşme istiyor musun?"

"Hayır! Bana bir tane verirsen gerçekten gücenirim," diyor ve parmaklarımın altında gerildiğini hissediyorum.

"Senden bir tane imzalamamı istemiyorum."

"Güzel. Ben olsam zaten imzalamazdım," diyor gözlerimin içine bakarak.

Benden başka ne istiyor bilmiyorum. Daha önce hiç sözleşmesiz bir ilişkim olmamıştı. Ve elbette, normal insanların flört konusunda ne yaptığını biliyorum, ama o ve ben normal olmaktan çok uzağımız - koşullarımız tamamen farklı.

"Benimkine geri dön. Lütfen."

Alt dudağını ısıyor. "Daphne'yi bahane olarak kullanabilirim."

Onu gülümseyerek öptüm. "Sonunda ikinizin arkadaşlığından keyif alabilmem için bir neden."

Göğsüme bir tokat attı. "Hey! O aslında gerçekten iyi biri." Honey köşeden bakıyor, babasını arıyor. "Gidip bir şeyler almam gerekiyor ve aileme söylemeden önce bir saat kadar bekleyeceğim."

"Gelip eşyalarını almamı ister misin?" Ben sorarım.

"Bence bu durumu daha da kötüleştirir," diyor. "Seninkine daha sonra gelebilirim ya da-"

"Bekleyeceğim."

Başını sallıyor ve tekrar uzaklaşmadan onu kendime çekip öpüyorum. Elleri yanlarımı kavlıyor ve onu özlediğim tüm günler için öpüyorum

onu öpmekten vazgeçtim. Geri çekilmeden önce dudaklarıma gülümsüyor.

"Uzun sürmez. Gece kalacak mıyım? Bir şey almam gerekip gerekmediğini bilmek için."

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. Honey'nin yanında uyanmak lanet bir rüya gibi geliyor. Çok istediğim bir rüya.

Yürümeden önce başını sallıyor ve ben de gidişini izliyorum. Onun için bir ömür boyu seve seve beklerim.

Ama bir saat kadar daha iyi.

BÖLÜM 43

Bal

M Babam bana, benim deyimimle o sert "baba bakışı" ile bakıyor. Nefret ettiği ya da hatta sevdiği insanlara attığı normal kızgın bakışlardan değil bu. Hayır. Rya ve benim için başka bir bakışı var. Bu o.

Sevgiyle karışık bir hayal kırıklığıyla bize kızmaya çalışıyor.

Genellikle başarısız olur ve sonunda istediğimizi elde ederiz.

"O adamı görmeye gidiyorsun, değil mi?" diye soruyor ve ben de yanına gidip başını öpüyorum.

"Baba, o iyi bir adam. Ve hayır, ben gelmiyorum. Daphne adında bir arkadaşım ile buluşacağım."

"O iyi biri *değil*," diyor. "Ne yaptığını biliyor musun?"

Annem arkamızdan gülüyor ve o da annemin tepkisi karşısında burnunu kıvrıyor.

"Aşkım, ne yaptığını unutuyor musun?" "Ama bu bizim kızımız."

"Onunla evlenecek değil ya."

"Henüz," diye ekliyor babam.

"Sana söylüyorum, bir arkadaşım ile planlarım var. Sakin ol."

Ne yazık ki babam şüpheli bir tiptir ve yalanlar söz konusu olduğunda tazi gibi bir burnu vardır. Ona yalan söylediğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum ama böylesi daha kolay. Herkes için.

"Onu seviyor musun?" Babam soruyor.

Gülüyorum. "Baba! Bir arkadaşımı ziyaret ediyorum. Ama bilmen gerekiyorsa, bence sen ve Dawson düşündüğünden daha çok birbirinize benziyorsunuz."

Bununla alay ediyor.

"Bu doğru. Senin gibi o da olduğu gibi söylüyor, saçmalık yok. Ve onun tarafından hiç kötü muamele görmedim," diye ısrar ediyorum. *Dawson bana sadece tercih ettiğim şekilde kötü davranıyor* ama bu düşünceyi kendime saklıyorum.

Bekâretim için yapılan açık artırmadan babama bahsedecek kadar aptal olamazdım. Eğer öğrenirse, beni kendi daireme kilitledikten sonra buradan hışımla çıkıp Dawson'ın peşine düşüp onu öldüreceğinden eminim.

Ve hala o adama ihtiyacım var.

Babam ikna olmadı. "Güzel. Kalbinin seni engellemesine izin verme. Şu anda burada olman ve biriyle çıkıyor olman tüm erkeklerin iyi olduğu anlamına gelmez."

"Aşırı korumacılığın çok fazla olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? İşte bundan bahsediyorum," diyorum onu göstererek.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ben de onun yanından geçip anneme bakıyorum, annem de bana "*Dikkatli ol*" diyor.

BÖLÜM 44

Bal

DAwson söylediği yerde, beni bekliyor. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," diyorum ona. Çantamı alıp arabasına doğru yürümeden önce bana o gülümsemelerinden birini sunuyor.

"Baban gitmene izin mi verdi?" diye sorar, şaşırarak.

Arabanın kapısını açarken gülümseyerek, "Evet ama bir uyarı olmadan olmaz," diyorum. Çantamı arkaya koyup sürücü tarafına doğru yürüyor.

Etrafta gizlice dolaşan ve aileme kiminle görüştüğüm konusunda yalan söyleyen bir ergen gibi hissediyorum, ama bu garip bir şekilde güzel. Çünkü bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bu aptalca. Ama aynı zamanda eğlenceli.

"Aç mısın?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Evime gitmeden önce özellikle istediğin bir şey var mı?"

"Evinizde yemek var mı?" diye sordum.

"Evet, ben tam bir vahşi değilim," diye şaka yapıyor. Keşke kız kardeşimin Crue'dan önce evinde hiç yemek yemediğini bilseydi. Artık gerçekten yemek yediğinden emin olmak için kişisel bir aşçısı olduğu için minnettarım.

"Tamam, sen sürmeye devam et, ben de bize bir şeyler pişireyim." "Yemek yapmayı sever misin?"

"Evet, hem de çok."

"Ne şanslıyım." Bir süre sonra, "Peki, ailen ne kadar s ü r e şehirde olacak?" diye sorar.

"Emin değilim. Bu konuyu hiç konuşmadık."

Cevabımdan pek memnun görünmüyor, sadece homurdanarak karşılık veriyor.

Yaklaşık otuz dakika araba sürdükten sonra ana yollardan birinden ayrılıp başka bir sokağa sapıyor. Bölgede bolca yeşillik ve evler arasında boşluk var. Bazılarının çiftlikleri var, bazıları ise su kenarında yer alıyor.

Olay gecesi beni götürdüğü malikânenen çok farklı. Dawson, arazinin etrafını saran büyük siyah bir çitin bulunduğu bir araba yoluna giriyor. Eğilip kapıya bir kod giriyor ve kapı açıldığında, biz yaklaştıkça dışarıdaki ışıklar yanıp sönerek yola devam ediyor.

Hamptons'dan fırlamış gibi görünen bir ev seçiyorum. Krem rengi olduğunu düşünüyorum ama gece olduğu için emin olamıyorum. Garaj otomatik olarak açılırken, iki büyük ahşap kapısıyla evin ön tarafına hayranlıkla bakıyorum. Garajın içi aydınlanıyor ve üç spor araba daha görünüyor. "Çocuklar ve oyuncakları" diye bir söz yok mu?

"Gatsby yorumu yok mu?" diye dalga geçiyor.

Arabadan inerken gülümsüyorum ve o da çantamı alıyor. "Buna henüz karar verilmedi."

Ama burası farklı hissettiriyor. Büyük ve görkemli, evet. Ama şimdiden daha ev gibi hissettiriyor. Muhtemelen içinde yaşadığı için ve diğer malikaneden daha küçük görünüyor ve neden bilmiyorum ama bu hoşuma gidiyor. Diğeri boş gibiydi.

Kapılardan birini açıyor ve anında pırıl pırıl beyaz mermer fayanslarla karşılaşıyorum. Işıkları yakıyor ve inanılmaz büyüklükteki mutfığa girene kadar beni kısa bir koridordan geçiriyor.

"Aşçınız var mı?" Güzel ve geniş mutfığa bakarak soruyorum. Neredeyse bana İtalya'daki evimi hatırlatıyor. Yanından geçip elimi mermer tezgâhın üzerinde gezdiriyorum; beyaz mermer üzerinde gri çizgiler var.

"Evet, hafta sonları gelip hafta için yemeklerimi hazırlıyorlar" diye yanıtlıyor.

"Vay canına."

İki kapılı buzdolabına dönüp açıyorum. Bir dizi malzeme buluyorum ve kullanabileceğim şeylere uzanmaya başlıyorum.

"Ne pişirmeyi planlıyorsun?" diye soruyor ve sesindeki eğlenceyi duyuyorum.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Herhangi bir şeye alerjin var mı ya da yemediğin bir şey var mı?"

"Sadece mantar," diyor. "Ama orada hiç bulamayacaksın."

"Tamam, güzel."

Ben tencere ve tavaları çıkarırken o da kiler kılığında başka bir buzdolabına gidip bir şişe şarap çıkarıyor.

İki bardak doldurdu ve ben de pişirmeye başladım. "Makarna mı? Ne tür?" diye soruyor.

"Senin carbonara olarak sınıflandırmak istediğin şey," diye cevap veriyorum. Genelde makarnayı sıfırdan yaparım ama Dawson'da tüm malzemeler olmadığı için dolaptaki paketli makarnayı kullanıyorum. Ninem bundan nefret ederdi ama sosu iyi yaparsanız tadı yine de harika olabilir.

Mutfakta olmak beni rahatlatıyor çünkü evinin her köşesini kontrol etmek istiyorum ama bunu belli etmek istemiyorum.

"Sana yemek yapmayı kim öğretti?" diye soruyor.

"Annem yemek yapamaz. Aslında, ocağı nasıl açacağını bile bildiğini sanmıyorum." Gülüyorum. "Annemin annesi harika bir aşçıydı. Rya gittikten sonra onunla daha çok vakit geçirdim ve bana çoğu şeyi o öğretti. Sonra yazları yemek kurslarına yazıldım. İnanılmazdı. Yemek yapmayı da çok seviyorum."

"Peki neden iç çamaşırı işinde çalışıyorsun?"

Sosu karıştırmayı bırakıp ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun? İş bıraktım."

"Hm..." diye mırıldanırken ellerini belime doladı. "Patronunun bir zorba olduğunu duydum."

"Oh, öyleydi," diye kestirip attım. "Sanırım eksikliğini hissettiği diğer şeyleri telafi ediyordu."

Bacaklarımı sıkıyor, ben de gülüyorum. Çenesini omzuma yaslıyor ve bu çok hoş. Kolay ve rahat ve keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydik.

"Ben ciddiym. Hayatında ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Bir nefes üfledim. Vay be! Ailemle yaptığım konuşmanın tekrarı gibi. Ama Dawson tarafından yargılanacakmışım gibi hissetmiyorum ve o beni ciddiyetle dinleyecek.

"Gerçekten bilmiyorum," diyorum düşünceli bir şekilde. "Ben Rya gibi değilim. Ve görücü usulü evlilikten sonra her şey suya düştüğü için, ne istediğime karar vermek için biraz zaman istiyorum. Ve sanırım üç ay bunu anlamak için henüz yeterli değil."

Beni düşünüyor, belimi sıkıca kavırıyor, bu da rahatlatıcı. "Peki İtalya'ya geri dönecek misin?"

Sosu karıştırıyorum, bir an için bunu düşünüyorum. "Gerçekten bilmiyorum."

Aramızda sessizlik geçiyor, sonra pastırmayı küçük küpler halinde dilimlemek için yanıma geçmeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Sadece güzel bir yüz değil," diyor ve ben gülümsüyorum.

Bu... evcil hissettiriyor ve onun değişimine neredeyse şaşıyorum ama akıllara durgunluk verse de seks yapmaktan başka bir şey yapabileceğimizi bildiğim için minnettarım.

Bu.. güzel.

New York'ta kalmaya karar verseydim böyle devam eder miydik diye merak ediyorum. Yoksa kaçamağımız bir noktada biter ve yollarımız ayrılır mıydı? Ve bu düşünce yüzleşmek istemediğim acı bir hüznü bırakıyor.

"Ne yapacağını biliyorum. Sana bir restoran alacağım."

Kalbim küt küt atıyor ve ona dönüyorum. Gerçekten bana bir restoran almayı planladığını mı söyledi? Bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim. Onun yirmi milyon dolarının bende olduğunu hatırlamıyor mu? Hiç pay almadığı? Bu adamın ne kadar parası var? Bu ülkede bir restoran açmak ucuz değil, özellikle de New York gibi bir şehirde.

Bir de mideme eklediği kelebekler var.

Eminim her kıza böyle şeyler teklif etmiyordur. Ama özel olduğumu düşünmek aptallık olur. Bu duyguları bir kenara itiyorum, onlarla ne yapacağımdan tam olarak emin değilim.

"Ne?" Sonunda kekeleyerek söyledim.

Aklına gelen en iyi fikirmiş gibi gülümsüyor. Sosa pastırma ekledikten sonra şarabını alıp yudumluyor.

"Bu senin tutkun, değil mi? Neden olmasın? Eminim Crue bu fikre bayılacak ve bu sayede para aklayabilecek."

Ona inanmaz bir bakış attım.

"Tamam, belki son kısmı değil. Ama sevdiğin şey buysa, neden yapmayasın?"

Haklı ama bir restoran sahibi olmayı hiç düşünmemiştim. Biri bunu nasıl yapabilir ki? Bu fikir hoşuma gidiyor ve kafamda şimdiden servis edebileceğim tüm yemek türlerini canlandırıyorum. Ama belki bir kafe daha kolay olur? Başlangıç için küçük bir şey, her gün yemek yapabileceğim? Ve iyi bir kahve servisi.

"Şimdi hayal edebiliyorsun, değil mi?" O sırtıyor, ben de gülümsüyorum.

"Yapabilirim. Belki bir fırın ve kahve dükkânı da eğlenceli olabilir." "Güzel."

"Ama bir işe nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum."

Beni dürttü. "Şanslısın ki, iş kurma konusunda özellikle olağanüstü olan birini tanıyorsun."

Kalbim hafifliyor ve vücudum heyecanla uğulduyor. Bunu neden daha önce hiç düşünmediğimi bilmiyorum. Eğlenceli olabilirdi. "Yine de bunun için paranı almayacağım," diye bilgilendiriyorum onu. "Paranın çoğunun zaten bende olduğunu unuttun mu?"

"Paramın küçük bir kısmına sahipsin, tatlım."

"Bir iş kurmak için fazlasıyla yeterli." Dilimi dışarı çıkarıyorum. Gülüyor ve yenilgiyi kabul etmekten çok uzak olduğu izlenimine kapılıyorum.

Tabakları hazırladım ve kendi tabağını ona uzattım. Ona bir çatal veriyorum, Dawson yemeye başlamadan önce beklemiyor. Gözlerini kapatıyor, hafifçe inliyor ve sonra bana bakıyor. "Evlen benimle."

Gülüyorum ve tabağımı servis edip ona katılmadan önce el sallıyorum. Yanına oturduğumda yarısını yemişti bile.

"Restoran şart. Ama bu kadar iyi pişirebiliyorsanız, o zaman fırın olsun."

"Öyle mi?" Neden sorduğumu da bilmiyorum. "Belki."

Gülümsüyorum, sonunda kendim için bir ısırık alıyorum.

BÖLÜM 45

Bal

Dawson benimle birlikte yatağa tırmanıyor, ben de omuzlarını geriye itiyorum ve bir bacağımı kalçalarına geçirip üzerine oturuyorum. Bana bakıyor ve ben de ağzını nazikçe öpüyorum, onu tatmak için zaman ayırıyorum. İkimiz de

Çıplak ve sadece birkaç gün önce birlikte olmamıza rağmen sanki sonsuza dek birlikte olmuşuz gibi hissediyorum.

Sertliğini bacaklarımın arasında hissediyorum ama henüz onu almıyorum. İhtiyacım olan tüm uyarımı kendime vererek uzunluğunu aşağı yukarı sürtüyorum ve elleri kıcımı sıkıyor. Dokunuşlarımızda bir tembellik var. Farklı bir keşif türü. Tekrar göğsüne bakıyorum, dövme dikkatimi çekiyor. "Bu dövmeleri ne zaman yaptırdın?" diye soruyorum.

"Tatlım," diye hırlıyor.

"Oh, kapa çeneni. Sorularımın sevimli olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Saçlarımı tutuyor ve boğazımdan aşağı öpebilmek için boynumu geriye çekiyor. Gülüyorum.

"Seninle ilgili pek çok şeyin hoş olduğunu düşünüyorum. Ama aletim seni kazığa oturtmaya sadece birkaç santim uzaktayken geçmişim hakkında soru sormakla aynı odak noktasını paylaşmıyorum."

Saçımı bıraktığında kıkırdıyorum ve sikini tutup girişime doğru yaklaşıtıyorum. Ama sonra duruyorum. Hırlarken elleri kalçalarımın kilitleniyor.

"Sonra bana söyleyeceğine söz verir misin?"

Sırıttıyor. "Bana şantaj mı yapıyorsun?"

Geri çekilmeden önce kendimi onun ucunun üzerinde konumlandırıyorum. Homurdanıyor. "Bunu bir alışveriş olarak düşün" diye fısıldamadan önce dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

"Ve sen bana iş konusunda bilgili olmadığını söylemiştin," diyor sırtarak. "Söz veriyorum. Şimdi, becer beni, tatlım."

Kıçımı tokatlamadan önce sertçe kavradığında kıkırdıyorum. El izinin acısını hissediyorum ama bu beni daha da azdıyor. Öpüşmelerimiz duraklıyor ama dudaklarımız birbirini bırakmıyor.

Onu giriş yerimde hissedene kadar biraz daha yukarı çıkıyorum ve sonra aşağı kayarak onu tamamen içime itiyorum.

Dawson dudağımı ısırmadan önce ağzımın içine doğru inliyor ve ben de dolgunluk karşısında inliyorum. Daha iyi düşünemeden hareket etmeye başlıyorum. Bir yanım onu her yerde hissetmek için hızlı hareket etmek isterken, diğer yanım onunla olan bağlantıyı hissetmek için içimde derinlerdeyken hareketsiz kalmak istiyor.

Elleri mücadele ettiğim kararı veriyor ve kıçımı yukarı ve aşağı çekerek beni vücudunun üzerinde sallıyor.

Ve iyi hissettiriyor.

Gerçekten iyi.

Tam kontrol bendeyken onun içimde kaydığını hissetmek, ama hareketleri o yönlendiriyor, çok iyi.

Her seks yaptığımızda böyle mi hissedeceğiz?

Çünkü onunla bir kez bile kötü bir deneyim yaşamadım. Bekaretimi kaybettiğimde bile, ilk başta harikaydı, ama sonuna doğru ağrım vardı, ki bu beklenen bir şey.

Elimde olmadan hareket etmeye, oturmaya ve göğüslerimi sıkmaya devam ediyorum. "Kahretsin, çok güzelsin," diyor ve aşağı baktığımda onu buluyorum

beni izliyor. Ellerimden birini ağzına koyuyorum ve parmağımı dudaklarının arasına alıp emiyor.

Onu unutana kadar sertçe sürüyorum, boşalmasını sağlamak için aynı dürtüyü buluyorum, böylece içime üflüyor. Boşaldığında tatmin oluyorum. Ona böyle zevk verebileceğimi bilmek. Bu anı paylaşabildiğimizi. Bu beni güçlü ve seksi hissettiriyor.

Hararetli, terli bir karmaşanın içine düşüyoruz. Nefeslerimiz ciğerlerimize girip çıkan sert havadan başka bir şey değil. Yüzümü ona dönüyorum, başlarımız aynı yastıkta ve gülüyoruz.

Saçlarımı geriye itiyor. "Neye gülüyorsun?"

"Gerçekten buna doyacağımı sanmıyorum."

Dawson'ın eli çene çizgimde gezinirken duruyor. Harekete devam etmeden önce ondaki değişimi hissediyorum. Ve bu hoş, neredeyse okşanmak gibi.

"Doğru. Bana bu konuda bir hikâye borçlusun." Kıyafetlerinin altında bulunduğundan kimsenin şüphelenmediği dövmeyle işaret ediyorum.

"Bunu sormak istiyorsun da dudaklarını sikime yaklaştırmayı sormayacak mısın?" Omuz silktim. "Onun için oradaydım."

Esprili bir nefes alıyor. "Güzel bir hikâye değil tatlım," diyor düşünceli bir şekilde saçlarımı geriye iterek.

Elini tuttum. "Bana sadece güzel taraflarını göstermeye çalışmayı bırak. Sigilleri ve her şeyi bilmek istiyorum."

Dudağı eğlenen bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Benim hiç sigilim yok." "Saptırıyorsun."

İç çekiyor. "Bir keresinde lazerle aldırmayı düşünmüştüm. Mürekkep yaptırdığımda gençtim. Dünyaya ve bana verilen ele kızgındım. Dövmenin beni... bilmiyorum... daha korkutucu... belki daha az arzu edilir yapacağını düşündüm."

Kaşlarını çattım. "Neden daha korkutucu ya da daha az arzu edilir olmak isteyesin ki?"

Bakışlarını kaçırıyor ve ilk kez gözlerini benden kaçırıyor. Yanağını okşuyorum ve şefkatli dokunuş onu bana geri getiriyor. Devam etmekte tereddüt ediyor gibi görünüyor ama ben hiçbir şey söylemiyorum, yavaşça ve sabırla onu kendime çekiyorum.

"On beş yaşımdayken bu sektöre girmeye zorlandım. Annem de ben de."

Kaşlarını çatıldı. "Endüstri dediğinizde..."

"Biz fahişeydik. İlk kez bir müşteriyi kabul etmek zorunda kaldığımda on beş yaşındaydım. Hiç paramız yoktu ve annem yanlış insanlara yakalandı. Ve ödeme için sadece onu almakla kalmadılar, aynı zamanda güzel bir yüzüm ve fiziğim olduğunu söylediler, bu yüzden kumar borcunu ödemesine yardımcı olmama karar verildi."

Damarlarımda buz dolaşıyor.

"Bu yüzden üç yıl boyunca itaatkâr bir şekilde sahne aldım ve müşterileri caydıracağını düşünerek bu aptal dövmeyle yaptırıldım."

"Dawson, bu korkunç." Gözlerimin yaşardığını hissediyorum.

"Bazılarının yaşadığı kadar kötü değil. Bazıları hayatta kalmayı bile başaramıyor. Benim yaşında bir adam daha vardı. Çok takılırdık, atlatmaya çalışırdık. Ben on sekiz yaşına geldiğimde annem ve ben borcumuzu ödeyebildik ama o ödeyemedi. Ve bundan nefret ettim. Her şeyimizin elimizden alınmasından nefret ediyordum.

"Bu asla sadece seks değildir. Bu bir alış veriştir. Ama işin içinde çok fazla para var. Borcu bittikten sonra annem hayatına devam etti. Bizi bu duruma soktuğu için ondan hep nefret ettim. Şimdi onun lüks bir yaşam sürmesini sağlıyorum. Ama hala ondan nefret ediyorum."

Başparmağımı sıkılmış çenesinin üzerinde gezdiriyorum. Onu suçlayabilecek biri var mı? Şimdi onun hakkında kötü düşündüğüm onca zaman için kendimi suçlu hissediyorum. "Peki neden kaldın?" Sesim kesiliyor ve bakışları benimkilere kayıyor. Dalgın bir şekilde gözyaşlarımı silerken titrek bir gülümseme sunuyor.

"On sekiz yaşındayken başka hiçbir becerim yoktu, bu yüzden eskortluğa başladım ve bu işte iyi olduğumu fark ettim. Ve eğer bu işlemin gerçekleşmesi için güvenli bir yer yaratabilirim, belki o kadar da kötü olmayacağını düşündüm. Ve belki de o üç yıl boyunca istemsiz olarak hizmetlerim karşılığında takas edilen paradan daha fazlasını olmasa bile tüm o parayı geri kazanabilirdim."

O zaman anladım, bekaretim konusundaki tereddütünü. Daha derin bir nedeni olduğundan şüphelenmiştim ama bu korkunç. "Bakire olayı mı?" Bilmek istiyorum. Onaylamam gerek.

İç çekiyor. "Doğru müşterilerle bir ton para kazandığına katılıyorum. Benimki yüz dolara alınmıştı ve elli yaşında bir kadındı."

Şok içinde elimi ağzıma götürdüm.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Benim için üzülmeni istemiyorum tatlım. Beni bugün olduğum kişi yaptı. Personelimi korumamın ve kârlı bir iş kurmamın nedeni bu. Kontratlar falan. Ama hayır, bu yüzden asla bir bakireye dokunmak istemedim. Bu bana çekici gelmiyordu."

Kaşlarımı çatıyorum ve gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissediyorum. "Peki neden benimkini aldın?" Kendimi kötü hissediyorum.

Onun için acı verici miydi?

Pişman mıydı?

Bu onu rahatsız etti mi?

"Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin veremezdim ve bu lanet olası gerçek. Bencil bir piç olduğum ortaya çıktı. Ama senin deneyiminin-"

"Öyleydi," diyerek hemen sözünü kesiyorum. Ve aramızdan bir anlayış geçiyor. "Onu sana kaptırdığım için mutluyum, Dawson. Gerçekten seninle tanıştığıma çok memnunum. Teşekkür ederim. Bana çok güzel bir hediye verdin."

Başparmağı yanağımda geziniyor. "Aynı şekilde. Bana cehennemi yaşattığında bile."

Gözyaşlarımı silerken boğazımdan bir kıkırdama yükseliyor ve gerginliğin vücudunu terk edip odadan çıktığını hissediyorum.

"Bunu hiç kimseye söylemedim," diye itiraf ediyor. Ve kalbim sıcaklık, üzüntü ve genç Dawson'ı koruma isteği ve ihtiyacıyla doluyor. "Dawson'ın benim doğum adım bile olmadığını biliyor muydun?"

Başımı elime dayayıp ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Başını iki yana sallar. "Annemden nefret etmek için bir neden daha. Günlerce uyuşturucu kullanmış ve ben doğduğumda doğru düzgün düşünemediği için bana berbat bir isim vermiş."

Bunu kahkaha atarak söylüyor ve ben de kendimi tutamayıp ona katılıyorum. "Şimdi merak ettim."

"Her zaman meraklısın, tatlım." Sırtımı ona döndüğümde gülüyor ve beni arkamdan kucaklıyor. Başımı koluna yaslayıp, belimde asılı duran diğer elini okşuyorum.

"Doğum adın ne?"

"Eğer birine söylersen, seni öldürmek zorunda kalabilirim." Gülüyorum. "Lütfen. Makarnamı çok seviyorsun." Gülüyor ve sonra yenilmiş gibi iç çekiyor. "Ayı."

Dudağımı ısııyorum ve yüzümü buruşturuyorum. O haklı.

Bu boktan bir isim. "Sessizliğin her şeyi anlatıyor, tatlım."

Gülüyorum. "Sanırım artık sert bir ayı gibisin." "Kapa çeneni." Beni arkamdan sıkarken kıkırdıyor.

Ona sokuluyorum, zihnim az önce bana anlattığı her şeyle çalkalanıyor. Tüm o gizem ve maskeler. Bunların Dawson'ın hayatta kalma yöntemi olduğunu şimdi anlıyorum. Kendisi için inşa ettiği ev dışında hiçbir zaman gerçekten bir evi olmamış.

"Bana hikayeni anlattığın için teşekkür ederim." Sessizlik.

Dawson yatağın etrafını karıştırıyor ve sonra ikimizin üzerine bir battaniye atıyor. Yanağımdan öpüyor. "İyi geceler, tatlım."

BÖLÜM 46

Dawson

H Uyurken saçları yatağımın üzerinde dalgalanıyor, dudaklarından hafif bir horlama geçiyor. Duş alıp tekrar oynadıktan sonra uyumasına izin verdim.

Neden onu buraya getirmeyi daha önce düşünmedim?

Çünkü benim evime kimse gelmiyor. Daha doğrusu, hiç kimse davet edilmiyor.

Honey uykusunda bir şeyler söylüyor, ben de onu kendime doğru çekiyorum. Hâlâ çıplaktı. Bütün gece yaptıklarımızdan sonra ikimiz de kıyafet giyme zahmetine girmemiştik.

Ne anlamı var ki? Ellerimi ondan uzak tutamıyorum.

Ve bu sadece seks değil, o. Bana en rastgele soruları sorarak saatlerce konuşmasını dinleyebilirim.

Ve her birine cevap verirdim. Çünkü bu onu mutlu eder.

Başparmağımı yanağına sürüyorum. Kıymetli. Çok güzel. Sert ama adil.

Geçmişimi anlattığım tek kişi o. Bunca yıldır saklamaya çalıştığım çirkinliği. Kimse anlamasın diye neden böyle cilalı bir maskeye ihtiyaç duydum? Bu imparatorluğu bunun üzerine kurdum ve şimdi fark ediyorum ki tüm bu para, güç ve tanınmışlığın yanı sıra, bunu onunla paylaşabilirsem artık bir amacı varmış gibi geliyor. Şaşırtıcı bir düşünce ve acı bir farkındalık. Artık gitmesine izin veremeyecek kadar bencilim.

Aylar önce, bir erzak dolabında, bir tencere balın içine düşeceğimi kim bilebilirdi?

Kancaya düştüm.

Yeniden canlandırılmak için yukarı gelmek istediğimden de emin değılim. Gözleri yavaşça açılıyor ve bana en yumuşak gülümsemesini sunuyor.

"Günaydın. Yatağın rahatmış," diyor ve sırtı göğsüme gelecek şekilde dönüyor. Kıcı zaten sertleşmiş olan sikime doğru bastırıyor. "Bu sabah mutlu olduğunu hissedebiliyorum." Kıkırdıyor.

"Seninle uyanmak bunu yapıyor," diyorum ona, elim çarşafın altından kayıyor ve aşağıya, kalçasına doğru sürüklemeyden önce yan tarafını buluyor. Onu geri çekiyorum, böylece kıcı sikimi kucaklıyor ve kıpırdanıyor.

"Daha önce hiç köpeklemedim. Bir kızı şımartmak ister misin?"

Gördün mü, mükemmel. İstedini istemekten her zaman mutlu olur. Bu onda sevdiğim birçok şeyden biri. Ve bir sürü şey var.

"Ağrın yok mu?" Elimi kalçalarının arasına sokmak için uzanarak soruyorum. Bacaklarını hafifçe aralıyor ve çoktan ıslanmış.

"İyi bir yara türü, ama her zaman oynamaya hazır," diye alay ediyor. Elimi çekiyorum, çarşafı kaldırıyorum ve yataktan iniyorum. Onu kendime doğru sürüklüyorum, şimdi elleri ve dizleri üzerinde olacak şekilde çeviriyorum.

"Ayaklar yerde, eller yatağın üzerinde düz duracak" diye emrediyorum.

Kayıyor ve dediğimi yapıyor. Geri çekilip manzarayı seyrediyorum. Ve ne muhteşem bir manzara. Dolabıma doğru yürürken birçok oyuncağımdan birini buluyorum. Bunu henüz kullanmamıştım ve onu düşünerek almıştım. Klitoris uyarımını seviyor ve bu da bunun için mükemmel bir oyuncak. Eğer orada tutarsanız klitorisini emiyor.

Saçlarını elimin etrafına doluyorum ve onu daha da aşağı itiyorum, kıcı havaya kalkıyor. Diğer elim belinin etrafından klitorisine doğru kıvrılıyor. Cihazı açıyorum ve anında sıçrıyor, ama saçlarını tutarak onu yerinde kilitli tutuyorum.

"Aman Tanrım, bu da ne?"

Sorusunu duymazdan geliyorum ve bacaklarını daha geniş açmasını söylüyorum. Dediğimi yapıyor ve ellerini hareket ettirmeye başlıyor, ben de saçlarını çekiyorum. "Ellerini yatağın üzerinde tut." Titreşim arttıkça dinliyor ve inliyor. Onu uzaklaştırıyorum ve sikimi girişine yerleştiriyorum. Honey geri itiyor, onu istiyor ve ben yavaşça içeri kayıyorum. Tam içeri itmeden hemen önce, oyuncağı yerine geri getiriyorum ve yüksek sesle inliyor. Saçlarını tutuşumu kaldırıcı olarak kullanarak, onun mükemmel amına girip çıkıyorum ve hemen boşalmaya başladığını hissediyorum. Amcığı sikimi sağlıyor ve ben buna bayılıyorum. *O da bayılıyor.*

Tüm oyuncakları denedikten sonra ona en çok hangilerini sevdiğini sormayı unutmamalıyım.

"Tanrım, siktir! Dawson." Saçlarını bıraktığımda başı yatağa düşüyor. Onu becerirken kalçalarını kavıyorum ve başparmağım kıcının üzerinden kayarak doğrudan göt deliğine giriyor. Nefes nefese kalıyor ve dudağını ısırarak omzunun üzerinden geriye bakıyor.

"Zamanı gelince bu kış da benim olacak," diyorum çünkü onun da bunu ne kadar sevdiğini görebiliyorum.

"Hepsine sahip olabilirsin," diyor nefes nefese.

Saçını tekrar avuçlayıp geri çekiyorum, yüzünü hemen bir gülümseme aydınlatıyor. "Ne teklif ettiğinize dikkat edin."

Üzerimde kendini beceriyor, ben homurdanırken tokat sesleri odada yankılanıyor. *Kahretsin, ona asla doyamayacağım.* Adımı inlerken elleri çarşafı yumrukluyor ve ben onun sınıra yakın olduğunu biliyorum.

Oyuncağı bir sonraki seviyeye geçiriyorum ve tüm vücudu sarsılıyor. *Sikeyim.* İki hamlede daha homurdanarak içine boşalıyorum, kollarındaki gücü kaybederken nabızı atan amcığı her damlayı sağlıyor. Yatağa yuvarlanırken saçlarını bırakıyorum, kalçaları hala yüksekte ve yavaşça ileri geri kayıyor.

"Vay canına, bu pozisyon gerçekten hoşuma gitti," diyor derin bir nefes alarak.

Elimi sırtına, boynuna ve boğazına doğru kaydırıyorum.

Omzunu öptüğümde mırıldanıyor.

"Dileğin benim için emirdir," diyorum içinden çıkarken.

Bileğini çeğiştirirken kıkırdıyor, sonra onu omzuma atıp duşa doğru ilerliyorum. Musluğu açıyorum ve aynaya bakarken ısınmasını bekliyorum. Ateşli bakışlarla beni izliyor. Gülümsüyorum ve kıcına sert bir tokat atıyorum. Onu ayağa kaldırırken ciyaklıyor ve dudağını ısırıyor. Göğsümdeki dövmenin çizgilerini izlerken saçlarını geriye itiyorum.

Mükemmel. Çok mükemmel.

"Bunu denememize ne dersin?" Ben soruyorum.

Gümüş rengi bakışları benimkilere ulaşıyor ve kafası karışmış bir şekilde yana düşüyor. Bana böyle masum ve meraklı bakmasına bayılıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün bana ne olduğumuzu sordun. Şimdi seni bırakmamın imkanı yok."

Dudağını ısırıyor. "Bana bir sözleşme mi imzalatacaksın?"

Onu öpmek için başımı eğdiğimde ateşli bir kahkaha attım. Öpücük yumuşak ve tatlıydı.

"Sözleşme yok. Ama endişeleniyorum," diye itiraf ediyorum. "Çünkü evet dersin tatlım, ben bencil bir adamım ve sana başka kimsenin dokunmasına izin vermem. Tek deneyimin benmişim gibi hissetmeni istemiyorum."

Bir an için bunu düşünüyor. Alt dudağını ısırırken bunun onu mutlu ettiğini biliyorum. "Eğer seksi sıkıcı hale getirmeye başlarsan neden eş değiştirmiyoruz?"

Kıcını tuttum ve cezalandırmak için sertçe büktüm.

Kıkırdıyor ve beni öpmek için parmak uçlarında yükseliyor. Ama geri çekildiğinde bir belirsizlik olduğunu anlıyorum. Tereddüt. *Lanet olsun. Belki de bunu istemiyordur.* Ama cehennem gibi, gitmesine izin verebilirim.

"Eğer yaparsak... ailemle akşam yemeği yemek zorunda kalacaksın." Başımı geriye atıp bir nefes verdim.

"Dawson, ben ciddiylim. Ailemin ne düşündüğü benim için önemli."

Onu duşa kadar takip ederken sinirli bir şekilde homurdanıyorum.

"Baban benden nefret ediyor."

Su saçlarını ve vücudunu yıkıyor. Suyun ipeksi yumuşak teninden aşağı süzülüşünü izliyorum, sikim bu görüntü karşısında şimdiden seğiriyor.

"O zaman en iyi yaptığın şeyi yap," diyor tatlı bir sesle saçlarını sıkarken. "Büyüleyici ol."

BÖLÜM 47

Dawson

M Tek kurtarıcım Crue'nun şehir dışında olması ve bana bok atmak için bu masada olmaması.

Honey'nin babası kesinlikle tiksiniş bir halde masanın öbür ucuna bakmaktadır. Karısı uzanıp elini tutuyor ve durumu yatıştırmaya çalışıyor.

Hâlâ yemeklerimizin masaya gelmesini bekliyoruz. Restoranı sadece bizim için kiraladım çünkü dürüst olmak gerekirse, muhtemelen birimiz öleceğiz. Babasının üç koruması odanın etrafını sarıyor ve garson elinde şarap şişeleriyle ürkek adımlarla yaklaşıyor.

Honey ikimizin arasına bakıyor. Açık yeşil, özgürce akan güzel bir elbise giyiyor ve lanet olsun, denese daha masum görünemezdi. Ben ise narin bir çiçeği çalan büyük kötü kurt gibi görünüyorum.

"Dawson, bize biraz kendinden bahsetsene. Düğünde pek konuşma fırsatımız olmadı," diyor Honey'nin annesi şarabından gergin bir yudum alırken. Bay Ricci sert bakışlarını sabit tutuyor.

Ona bir gülümseme gösteriyorum ve çevresel görüşümde babasının şakağındaki damarın nabzının attığını görüyorum. "Ne bilmek istiyorsunuz, Bayan Ricci?" diye sordum. Ve hayır, düğünde fazla zamanımız olmadı çünkü kızlarını lanet olası bir depo dolabında köşeye sıkıştırmıştım.

"Çok yetenekli bir adama benziyorsun. Varlıklı ve prezentabl. Sizi bu kadar başarılı olmaya iten nedir?" diye soruyor. Ve duruma yardımcı olmak için elinden geleni yaptığını biliyorum. Honey'nin babası varlığımdan nefret etse de annesi bu fikirden çok memnun.

"Sen hiç adam öldürdün mü?" diye aniden araya giriyor babası. "Baba!" Honey homurdanıyor. "Medeni ol."

İtalyanca bir şeyler mırıldanıyor ve kadın onu tekrar azarlıyor. Bütün bu zaman boyunca eli benimkiyle kenetlenmişti.

Bu adamın *herhangi bir erkeğin* Honey ile birlikte olmasını onaylamasına imkan yok, bundan eminim. Aileleri bir evlilik sözleşmesi imzaladığı için Crue'ya geçiş izni verildi. Ama Honey yuvadaki son çocuk. Kendisini sık sık Rya ile kıyaslasa da, ölçüsüz bir şekilde seviliyor ve bu onun gelişimini sekteye uğratıyor.

"Tehditlerle başa çıkmak için öldürmek yerine başka yöntemler kullanmayı tercih ederim," diye cevap veriyorum ve buzlu viskiyi dudaklarıma götürüyorum.

"Evde, güçlü, iyi bakıcı olan ve eşlerini ve ailelerini güvende tutabilen erkeklere ihtiyacımız var."

"Baba! Biz evlenmiyoruz," diye araya giriyor Honey.

Bay Ricci kaşlarını kaldırır. "Oh, yani bir sonraki kadın gelene kadar kızımın biraz 'eğlenmek' istiyorsunuz, öyle mi?"

"Kızınıza çok değer veriyorum."

Buna gülüyor ve bu tamamen tehditkar ve alaycı. "Kendi annesinden bile sevgi göremeyen bir sokak çocuğu sevgiden ne anlar ki?" diyor.

"Baba! Bu ne cüret," diyor Honey öfkeyle ve ayağa kalkıyor ama ben elimi kaldırıyorum. Beklediğim gibi, derinlere daldı ve daha azını beklemezdim.

"Biz geleneklerle yaşarız. Sadakat. Güçle. Sende bunların hiçbirini görmüyorum evlat."

"Acaba buradaki mücadele benim kim olduğum değil de Honey'nin kanatlarını açmasına izin vermek istememeniz mi?"

"Ailemi güvende tutuyorum," diye karşılık veriyor.

"Kendi gündeminize uyması için onun istek ve hedeflerini küçümsüyorsunuz," diye itiraz ediyorum.

Karısı sandalyesinde hafifçe sallanırken şakakları çılgınca atıyor. Yenilgi yüz ifadesinden belli oluyor. Bu iş her zaman boka saracaktı zaten.

"Honey ne istediğini bilmiyor ve rehberliğe ihtiyacı var," diyor.

Acımasız bir gülümseme sunuyorum. "Honey pek çok şey yapabilir. Daha dün gece onun bir restoran açma potansiyelini tartışıyorduk."

Annesi ve babası ona bakar ve kızın rengi solar. *Hay sikeyim. Bu kadar çabuk içine kapanacağını düşünmemiştim. O günleri düşündüğümde kalbim sızlıyor.*

Kendi restoranını açma ihtimali onu ne kadar

heyecanlandırmıştı. "Bir restoran mı açmak istiyorsun?" diye sorar annesi. "Burada! Amerika'da mı?" diye bağırır babası.

Honey'nin bakışları bardağıyla buluşuyor ve her şeyi berbat ettiğini fark ediyorum. Ama onu sarsmak, içinde olduğunu bildiğim o ateşi ön plana çıkarmak istiyorum.

Omuzlarını geriye atıyor. "Dün gece bunu tartışıyorduk, evet. Bir fikir olarak. İkinci de benim bir amacım ve başarım olmasını istiyorsunuz, değil mi?"

"Burada değil... *Amerika'da.*" Bay Ricci iç çeker. Nefesinin altında İtalyanca konuşur ve karısı onu susturur.

"Peki bunun için parayı nereden bulacaksın tatlım?" diye soruyor annesi. Kız yine sessiz.

"Onun için alacağım," dedim onlara.

Bay Ricci ayağa kalktı, sandalyesi gıcırdayarak yere çarptı. Onunla aynı hızda duruyorum ve babasının en az bir adım önünde yükseliyorum. Korumaları geçici olarak yaklaşıyor.

"Kızım senin gibi biri için bir yenilik. Onunla işin bitene kadar zaman geçirecek bir şey. Sen ona layık değilsin."

Honey şimdi yanımda duruyor. Parmakları benimkilerle kenetlenmiş. Yine de birlik içinde, korktuğunu biliyorum. Gerginlik hissediliyor.

Ona kötü niyetli bir gülümseme sunuyorum. "Olmayabilir. Ama onu mutlu etmek için mümkün olan her şeyi yapacağıma adım gibi eminim. Ki sen bu konuda başarısız görünüyorsun." Masanın üzerindeki bıçağa dikkatle bakıyorum. "Ve önceki soruna cevap vermek gerekirse, ben sadece bir amaca hizmet ettiği zaman öldürdüm."

Adamlarından birine beni durduğum yerde vurmasını emretmesi için sadece bir işarete ihtiyacı var. Bunu yapmak istediğini biliyorum ve bir parçamın bunu yapması için ona meydan okuduğunu da biliyorum.

Honey, "Bu bir hataydı," diyor ve kırık sesi beni tekrar ona çekiyor.

"Tatlım," diyor annesi masanın üzerinden uzanırken.

Gitmemiz için kolumu çekiştirirken Honey'nin gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Gidiyoruz. Ama baba, Dawson beni çok mutlu ediyor." Sesi çatlıyor. "Rya'nın buna hakkı varsa, benim de olmalı. Beklentilerini karşılayamadığım için üzgünüm ama artık onun gölgesinde de yaşayamam."

Yüz ifadesi bir anlığına acıya dönüşüyor. Tüm acımasızlığına rağmen, kızları hedefi bir kurşun kadar keskin vurmayı çok iyi biliyor.

"Dawson, beni eve götür," diye
yalvarıyor. Tüm mücadelem ve
cesaretim elimden kaçtı. Bugün onu
hayal kırıklığına uğrattım. Hay
sikeyim.

Honey'nin bizi dışarı çıkarmasına izin verirken Bayan Ricci'ye başımı sallayarak
veda ediyorum.

Garsonlar ellerinde yemek tabaklarıyla şaşkın bir şekilde kapıda
dururken Bayan Ricci hemen bağırmaya başlar.

Allah kahretsin! Başlangıç yemeğine bile gelemedik.

BÖLÜM 48

Bal

G roveling babamın yaptığı bir şey değil.

Ama bütün gün cevapsız aramalar ve mesajlarına cevap vermemek onları benim küçük daireme getirdi. Babam oturuyor. Karşımda, duvar kağıdına ani bir ilgi duyuyor. O gururlu bir adam. Kelimelerin aksine eylemi kullanan biri.

Annem elinde kahveyle odaya giriyor ve fincanları önümüzdeki sehpaye yerleştiriyor. Keşke Rya da böyle zamanlarda burada olsaydı, çünkü bu konuda her zaman iyidir. *Arabuluculuk*. Babam ve benim daha önce buna ihtiyacımız olmamıştı.

Yemek korkunçtu.

Korkunçtan da beterd.

İğrenç.

Korkunç.

İğrenç.

Dawson'a sadece birkaç mesaj göndermişim çünkü herkesin benim için ne istediği yerine benim gerçekten ne istediğimi düşünmeye çalışıyordum. Ve şaşırtıcı bir şekilde, kapımı tekmeleyeceğini düşündüğümde o bu alana saygı gösterdi. Dawson yemekten sonra geceyi burada geçirdi. Seks yapmadık ve neredeyse hiç konuşmadık. Onun yerine bana sarıldı ve şefkati için minnettar oldum.

Önlerindeki restoran fikrinden bahsettiğinde şok olmuşum, ancak daha fazla düşündükçe bu fikre yaklaşıyorum. Şey, bir

En azından fırın ve kahve kafe.

"Ondan hoşlanmıyorum," diyor babam, Dawson'ı kastederek. "Leonardo," diye karşılık veriyor annem ve babam gözlerini kaçırıyor. "Onu sevmek zorunda değilsin baba, ben sevdiğim sürece."

Bakışları üzerimde.

Omuzlarımı tekrar geriye atıyorum, bakışlarından rahatsız oluyorum. "Dawson ve ben bir kaçamak yap s a k ne olur? O ya da başkası olması fark etmez. Hiçbir erkek senin hoşuna gitmeyecek."

"Gösterişli ve kibirli biri. Güzel bir çocuk," diye başlıyor babam. "Sen de acımasız bir katilsin ama annem seni sevmeyi başardı."

Bu açıklama karşısında şaşırılmış görünüyorlar ve ben de ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ben çocuk değilim. Ve bana öyle davranmayı bırakmanız gerekiyor. Bırakın kendi kararlarımı ve hatalarımı kendim yapayım. Bırakın tökezleyip düşeyim. En azından sen söylediğin için değil, ben yaptığım için böyle olduğunu bilirim."

İkisi de sessiz ve ben ilk defa görüldüğümü fark ediyorum.

Aslında duyuluyorum.

"Ailem ve aradığım şey arasında seçim yapmak zorunda kalmak istemiyorum. Bu bir ilişki de olabilir, bir kafe de açabilirim. Belki iyi gider. Belki de fiyasko olur. Ama en azından kendi liyakatimi kullanmayı denedim."

Annem kahvesinden bir yudum alıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ve devam etmem için beni cesaretlendiriyor: "Rya, Crue'yla evlenmeyeceğini söylediğinde, sen buna izin verdin. Peki ben neden aynı özgürlük ve seçim duygusuna sahip olamıyorum?"

Ve aralarında olanlara rağmen yine de evlendiler. Ama konu bu değil.

"Peki ya evdeki hayatın? Arkadaşların? Hoşlandığın abartılı etkinlikler?"

Bir kahkaha balonu yükseliyor ve babam beni tanıımıyormuş gibi yüzüme bakıyor. "O etkinliklerden hiç hoşlanmadım. Peki ya yüzeysel eğilimleri olan arkadaşlarım? Çocukken benim için stratejik olarak yerleştirdiğin arkadaşlarım mı? Burada sadece bir arkadaş edindim. Ve Daphne evdeki tüm o 'sözde arkadaşlardan' daha değerli." Demek istediğimi anlatmak için tırnak işareti kullanıyorum.

Hayatımın benim için düzenlendiğini biliyordum ama New York'a gelene kadar bunun ne ölçüde olduğunu fark etmemiştim.

"Ya beni desteklersin. Ya da gidersin."

Babamın kaşları birbirine çarpıyor ve midemin bulandığını hissediyorum. O itilip kakılacak bir adam değil. Ve beni isteğim dışında geri sürüklemesinin sonucu inanılmaz derecede gerçek ve hissedilebilir bir olasılık.

"Amerikan rüyasının peşinde," diye homurdanıyor babam nefesinin altında.

Sandalyemden kalkıp onun önünde çömeliyorum. "Hayır baba, ben sadece kim olduğumu bulmaya çalışıyorum. Ve eğer burası şu anda bunu yapmama izin veriyorsa, o zaman olmam gereken yer burası. Sonsuza kadar burada kalacağımı söylemiyorum. Ama şimdilik kalmak istiyorum."

Babam bakışlarımdan kaçınmaya çalışıyor, ki bu son derece alışılmadık bir durum. Ama başımı tekrar görüş alanına sokuyorum ve o da iç geçiriyor. "Bana inatçı kızlar verildi. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet."

Annem kahvesini bırakırken kıkırdıyor ve ben kazandığımı biliyorum.

Şimdilik birazcık.

Ama bir ağırlık beni terk etmiş gibi hissediyorum. Bir pranga daha çözüldü.

"Ondan hâlâ hoşlanmıyorum," diye homurdanıyor.

Elini okşuyorum. "Evet baba, çünkü o çok güzel," diyorum gülümseyerek ve kahvemizin yanına dün pişirdiğim kurabiyeleri almak için ayağa kalkıyorum.

BÖLÜM 49

Dawson

MDizim zıplıyor ve Lesley telefonuna bakana kadar bunun farkına bile varmıyorum. Hemen duruyorum. Potansiyel bir iş ortağıyla yeni tanıştığım bir restoranda oturuyoruz. Niyetim yeni bir lüks seks oyuncakları serisi yaratmak için. İşime burnunu sokan piçin kimliğini net bir şekilde tespit edememek de dahil olmak üzere, olan biten her şeyle birlikte aklım Honey'ye geri dönüyor. Ailesiyle akşam yemeği tam bir karmaşaydı ve dürüst olmak gerekirse, hiç kimseyi etkileyemediğim ya da cezbedemediğim bir konumda olmamıştım. Ama Bay Ricci bambaşka bir seviyedeydi ve Tanrı korusun, onunla kızları arasına biri giremezdi.

Lesley masanın üzerine dizilmiş birkaç prototipe bakarken, "İyi gitti o zaman," diyor. Düşünceli bir şekilde cılalı altın anal boncukları elime alıyorum. *Honey'nin kaç tane alabileceğini merak ediyorum.*

"Çok," diye cevap veriyorum dalgınca.

Olay gecesi arazide dolaşıp fotoğraf çeken yabancının kimliğini henüz tespit edemediğimiz için sabırsızlanıyorum. Kullandığı araba daha sonra terk edilmiş olarak bulundu.

Hiç yaklaşmıyorum.

Hayal kırıklığına

uğradım.

Ve sinirli.

"Yeni hat için aklınızda bir isim var mı? Her şeyi yerine koymaya başlayacağım ve işim bittiğinde nihai sözleşmeleri size getireceğim."

"Bay Taylor," diye araya giriyor Henry. Masanın üzerindeki oyuncaklara bir bakış atıyor ve boğazı düğümleniyor. Kızlarımın onunla bu kadar dalga geçmesine şaşmamalı. "Bir şey buldum... şey, bilirsiniz... o kişi."

Sesi nazlı geliyor ama odada başka kimse yok. Lesley kabinin kenarına doğru kayıyor, böylece omzumun üzerinden bakıyor. Ona el sallıyorum ve o da bana telefonunu uzatıyor.

"Evinizi gözetlediğinden ve arabayı terk ettiğinden beri onu izlemeye devam ettim. Güvenlik kameralarından en sonunda gece feribotuna bindiğini tespit edebildim. Ben de bunun düzenli bir olay olup olmadığını görmek için geçen ayın kameralarını incelemenin iyi bir fikir olabileceğini düşündüm. Belki de buralardan değildir" diyor.

Feribota binişinin farklı tarihlerini gösteren çeşitli resimler arasında geziniyorum.

"Hâlâ yüzünün net bir görüntüsünü alamıyorum. Kameralardan kaçmakta çok iyi. Ve üyelerimize yaklaştıktan sonra her zaman kasket, şapka gibi şeylerle yüzünü daha fazla kapatıyor. Ama buralı olmadığı için, sokak güvenliğinden yaşadığı genel bölgeyi takip edebildim. Gerçi bu daha zor, çünkü güvenlik kameraları o bölgede gerçekten azalmaya başlıyor. Ama alanı daralttım."

Parmağım feribottan ayrılan adamın resminin üzerinde duruyor. Pikselleşmeden önce grafiklerin izin verdiği en iyi yakınlaştırmayı yaparken kaşlarım çatılıyor. Henry dikkatle incelediğim şeye bakarken konuşmayı kesiyor.

Mor bileklik dövmesine bakarken boğazım daralıyor. Diğer resimlere göz gezdiriyorum ve her zaman giydiği takım elbise ve gömlekler tarafından gizlenmiş. Ama bu resimde görünüyor ve bu herifin kim olduğunu anlıyorum. Daraltılmış banliyöleri tararken eski yaralar yeniden su yüzüne çıkıyor. Geçmişimden ne kadar kaçtığımı düşünürsem düşüneyim, bana ulaşmanın bir yolunu bulacaklardı. Mor bileklikli fotoğrafa geri dönüyorum.

"Kim olduğunu biliyorum," diyorum ve elim telefonla birlikte kucağıma düşüyor. "Adı Timothy Lett."

"Emin misin?" Henry telefonunu geri alırken sorar, bu buluş onu heyecanlandırmıştır.

"Onu takip etmeni ve adresini bulmanı istiyorum. İsim yardımcı olur mu?" Ben soruyorum.

"Evet." Heyecanla başını sallıyor. "Onu takip etmem bir iki gün daha sürebilir çünkü gölgelerde kalmayı iyi beceriyor. Ama seni ona ulaştıracağım."

"Bir günden fazla olmasın," diye dişlerimin arasından homurdanıyorum. Henry izin istemeden önce endişeyle başını sallıyor.

"Senin için kim o?" Lesley omzumun üzerinden soruyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Tek söylediğim "Geçmiş". Çünkü geçmişim konusunda Lesley'e bile güvenmiyorum.

Gömüldü ve üzerine bir imparatorluk inşa edildi. Ya da ben öyle sanıyordum.

BÖLÜM 50

Bal

D Aphne sevinç çılgınlıkları atıyor. "Evet, evet, ve evet! Aman Tanrım! Eğer bir kafe ve fırın açarsan, çok şirin olur." Elimi tutuyor. "Barista olabilir miyim?"

Ona şüpheli bir bakış attım. "Kahve yapmayı biliyor musun?"

Elini 'boş ver' der gibi sallıyor, ben de kaşımı kaldırıyorum. "Peki, tamam. Ben sadece müşterilerden para alacağım. Bu konuda iyiyimdir." Göz kırıyor.

Mevsimin soğuğu bastırırken kollarımız bağlı, üzerimizde ağır ceketlerle yürüyoruz.

Gülüyorum. "Yine de Dawson'la aranızda bir ilerleme var, değil mi?" Şehirde üç ay önce rezervasyon yaptırdığı dövme salonuna doğru yürüyoruz. Bugün o gün ve iğneden korktuğu için beni de yanında sürüklüyor. Korkusunu göz önünde bulundurarak neden dövme yaptırdığını bile bilmiyorum ama ben kimim ki Daphne'nin yolculuğunu yargılayayım.

"Belki, ama babam hâlâ Dawson'a katlanamıyor," diye cevap veriyorum.

Yine gülüyor, ona anlattığım yüzleşmeden hâlâ memnun. "İtiraf etmeliyim ki, Dawson'ın babanı etkileyememesi fikrine bayıldım. Bu onun için büyük bir şok olmuş olmalı."

Dövme salonuna giriyoruz ve kapının üzerinde küçük bir zil çalıyor. Resepsiyondaki kadın gülümseyerek oturmamızı ve bekleme süresinin on dakika olduğunu söylüyor. Duvarlar muhteşem eserlerle kaplı - kuşkusuz, böyle bir yere ilk kez adım atıyorum.

"İdeal bir durum değil ama sanırım bebek adımları," diye itiraf ediyorum duvarlardaki sanat eserlerine bakmaya devam ederken. Parçalar boyutlarına göre değişiyor. Ejderhalardan geyşalara kadar uzanan bazı tam kol dövmelemleri var ama ben daha küçük, daha zarif tasarımları tercih ediyorum.

"Belki değil, ama babanın sert biri olduğunu düşünmeye başlıyorum. Dürüst olmak gerekirse bu oldukça ateşli."

"Eww." Birinin babama seksi demesi tüylerimi diken diken ediyor. Gözlerini deviriyor ve kıkırdıyor. Keşke babamın ne kadar ölümcül olduğunun acı gerçeğini bilseydi. Bu gerçeği gizlemek için hikâyemin bazı kısımlarını atlamıştım.

Sonunda bakışlarım belirli bir tasarıma takılıyor ve hemen ona çekiliyorum. Küçük, hatta muhtemelen değersiz ama bayıldım. Daphne bana ve küçük dövmelemlere bakarken içimden bir adrenalın dalgası geçiyor.

"Biliyor musun... benimle birlikte dövme yaptırabilirsin. Eminim küçük bir şey olursa seni de araya sıkıştırmaları için onları ikna edebiliriz."

"Dövme mi? Ben mi?" Gülüyorum. Cesaret verici bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Sadece bir kez yaşarsın, değil mi? Ve ayrıca, bu yüzden

lazerle... pişman olursan, sildirirsin." "Bunun dövme yaptırmaktan daha çok acı verdiğini duydum."

Buna çok üzülüyor. "Peki, sadece alacağınızdan emin olun."

Rastgele dövme yaptırmak delilik, değil mi?

Ama yine de, ne istersem onu yapabilirim. Bu benim seçimim.

BÖLÜM 51

Bal

I Dawson'ın mutfağında yemek yapmayı henüz bitirmiştım ki garaja girdiğini duydum. İlk gece burada onunla kaldıktan sonra bana yedek bir anahtar vermişti ve ben de onu biraz şaşırtmak istedim. Sonra tekrar, onun güvenliği

kameralar telefonunu besliyor, bu da muhtemelen şaşkınlığı ortadan kaldırdı.

Dawson az önce yaptığım pizzaları tamamlamak için elinde bir şişe kırmızı şarapla içeri girdi. Beni götürdüğü pizzacının en iyi pizzaya sahip olduğunu düşündüğü durumu düzeltmem gerekiyor çünkü aslında en iyi pizza nonna'mın tarifi.

Önlüğümü çıkarırken bakışları beni bir aşağı bir yukarı tarıyor ve bana doğru yürüyor. Beni kollarının arasına alıyor, dili ağzımı istila ederken sıcak ve talepkâr. Parmak uçlarımın altında kaslarındaki sertliği hissediyorum, bir şey olduğunu gösteren tek küçük işaret bu.

"Buna alışabilirim," diyor yanağımdaki bir şeyi silerken, bir parça un olduğunu fark ediyorum. "Mutfağında iyi görünüyorsun."

"Yatağında iyi görünüyorsun," diye cevap veriyorum ve bakışları kararıyor. Dawson uzaklaşıyor ve ben hafifçe sarsılıyorum. Tezgâha yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve onun şarap şişesinin mantarını görevdeki bir adam gibi çıkarmasını izliyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Devam etmeden önce bir an duraklıyor ve patlama sesi odada yankılanıyor. "Sadece işle ilgili şeyler."

"Benimle daha açık konuşmanız gerekiyor çünkü babam 'işle ilgili şeyler' dediğinde bu pekâlâ bir arabalı saldırının parçası olduğu anlamına gelebilir."

"Bugünlerde babanın bunu kendisinin yaptığından şüpheliyim," diyor, dikkatinin dağınık olduğu belli.

"Dawson," diyorum sabırsızlıkla. İç çekiyor ve dudaklarını yalıyor. Bir şey onu gerçekten rahatsız etmiş. "Bana bir şey söyleyebilir misin?"

"Hallediliyor. Bu gece seninle bencilce eğlenmek istiyorum. Lütfen."

Beni mahveden lütfen. Daha fazla zorlamak istiyorum, ama akli çılgınca bir öfkede. Ve eğer onun dikkatini dağıtabilirim, ona bir an huzur verebilirim, o zaman bu rolü memnuniyetle yerine getiririm.

Bize bir kadeh şarap dolduruyor ve pizzayı kokluyor. "Çok lezzetli kokuyor."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum, biri yemeğimi takdir ettiğinde her zaman memnun oluyorum. Ama özellikle Dawson.

"Bugün bir şey yaptım," diyorum muzip bir gülümsemeyle. Ne yaptığımı bilmemesine rağmen onun gülümsemesi de yavaş ve şakacı. "Ama bu bir sır."

"Küçük kirli sırlarınızı saklamayı seviyorum," diye şaka yapıyor. "Dövme yaptırdım."

Kaşları havaya kalktı. "Siktir et beni, tatlım! Baban daha önce yeterince kötü bir etki bıraktığımı düşünmediyse, şimdi düşünecek."

"İşte bu yüzden *bizim küçük sırrımız*." Parmağımı dudaklarına bastırıyorum ve o da parmağımın ucunu ısırtıyor.

"Tamam, göster bana."

"Nazik olmalısın çünkü hâlâ ağrıyor." Serbest dökümlü sarı elbisemi kaldırıyorum. İç çamaşırı giymediğimi fark edince bakışları kararıyor. "Yerinden dolayı hiçbir şey giyemedim."

Eğiliyor ve sanat eserine hayranlıkla bakarken küçük bir nefes çekiyor. Başparmağını kenarlarına yaklaştırıyor. "Küçük bir ayın var," diyor sessizce.

Birden elbisemi düşürdüm, çok utanmıştım. "Dudaklarımı sikine dövme olarak yaptırdığına göre belki bunu yapabilirim diye düşündüm. Ama ayrıca, bilirsin... eğer aramızdaki ilişki yürümezse, lazerle silebilirim. Büyütülecek bir şey değil ve-"

Eli çenemi kavradığında sözümü kesiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni sahipleniyor. Hemen onun içinde eriyorum. Öpücüğü şefkatli, sonra

talepkar ve sahiplenici. Beni yutarken çenemi sıkıca kavıyor ve ben de ona izin veriyorum.

Beni kaldırdı, elleri çıplak kıcımın üzerindeydi ve beni tezgâhın üzerine koydu.

"Hayır!" Tersledim. "Bu pizzanın soğumasına izin vermeyeceğiz. Önce akşam yemeği."

Dawson homurdanarak başını omzuma doğru eğiyor ve açıkta kalan omzumu ısırduğunda gülüyorum. Tekrar doğruluyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. Arzu hâlâ gerçek ve yakıcı bir şey ama henüz tam olarak anlayamadığım başka bir şey daha var.

"Sence babana evleneceğimizi söylesek ne derdi?"

İma ettiği şey karşısında donup kaldım. Crue ile yaşadığım felaketten beri evlilik hakkında gerçekten düşünmemiştim. Ve Dawson'la daha yeni ne olmaya karar verdiğimizize göre bu ani bir konuşma gibi görünüyor. Erkek arkadaş ve kız arkadaş mı? Özel mi?

"Benden sadece bir sözleşme imzalamamı istiyorsun," diye göz devirerek cevap veriyorum. "Hayır. Evlilik sözleşmesi yok, kontrat yok. Sadece sen ve ben."

Şok oldum çünkü Dawson sözleşmeleri seviyor ve ciddi mi yoksa hala oynuyor mu anlayamıyorum. Dawson evlilik gibi bir bağlılığın benim için ne kadar ciddi olduğunu da biliyor - ailem ve ismimiz için.

Crue ve Rya olayından sonra evlenmek isteyip istemediğimden emin değildim. Fakat bu konu hakkında daha fazla düşündükçe, bunun hala istediğim bir şey olduğunu fark ettim. İstediğim bir şey. Boşanmayı hiç düşünmüyorum. Boşanmanın günah olduğunu söylemiyorum. Bazı insanların çeşitli nedenlerle partnerlerinden boşanmaları gerekebilir ve bu yüzden ben de acele etmemeyi ve kalıcı partnerim olarak kimi seçeceğime dikkat etmeyi planlıyorum. İçgüdülerimin doğru olduğundan ve doğru kişiyle evlendiğimden emin olmak istiyorum.

"Ciddi misin sen?" Ondan uzaklaşarak soruyorum.

"Bunu çok düşündüm. Seni düşünüyorum," diye devam ediyor. "Sana karşı hissettiklerimi başka hiçbir kadına karşı hissetmedim. Seni vermek istemediğimi söylediğimde ciddiydim. Benden kaçmanın tek yolu beni vurman. Zamanı geldiğinde, buna hazırlan çünkü gelecek. Sana evlenme teklif edeceğim, Honey Ricci, çünkü kendimi bu dünyada senden başka biriyle göremiyorum."

"Ama..." Başımı sallıyorum.

"Emin olmadığını biliyorum. Ama ben sana sorduğumda emin olacaksın," diyor Dawson kendinden emin bir şekilde.

Kalbim hızla çarpıyor ve bu kadar çabuk ortaya çıkmasından dolayı umutlu bir sevinç ve şaşkınlık hissediyorum. Herkesin ilişkisi böyle mi?

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Elimi hafifçe göğsüne bastırarak soruyorum.

"Çünkü o sensin," diyor sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Ve *sen benimsin.*"

Sözlerine gülümsüyorum ama emin değilim. Yine de birinin beni sahiplenmesi güzel bir his. Ve babamdan korkmadığı gerçeği? Bu da hoşuma gidiyor.

İş yerinde yaşadığı baskı ya da stres nedeniyle sadece bir anlık olabilir, ancak burada onu bekleyen, ona güven veren ve gün boyu kendim için öpücükler çalan kişi olabilirim, bu beni bencil biri yapmaz mı?

"Vay canına! Belki de bu pizzaya özel mantar koymuşumdur," diyerek anın yoğunluğunu hafifletmek için şaka yapıyorum.

Gülüyor ve başını omzuma yaslıyor; parmaklarımı saçlarında gezdirirken üzerindeki gerginliğin azaldığını hissediyorum.

"Tatlı olarak da senin için bir şeyler getirdim," diyor göğsüme doğru öpücükler kondururken.

"Peki bu ne?" Ona sarılarak soruyorum. Bu güçlü adamı kucaklıyor ve sadece şimdilik olsa bile benim olduğunu iddia ediyorum. Ama umarım sonsuza dek sürer.

"Bu gece biraz anal boncuk deneyelim mi canım?" diye soruyor ve kalın kirpiklerinin altından yukarı bakıyor. Sadece gülümsemesi bile tatlı ve yeni şeyler vaat ediyor. Heyecan verici şeyler. Klitorisim zonkluyor ve bu elbisenin içinde kendimi çok sıcak hissetmeye başlıyorum. Yeni bir şey deneme fikri beni heyecanlandırıyor. Dawson'ın beni kendi dünyasıyla yavaş yavaş tanıştırdığını biliyorum.

Ama hepsini şimdi
istiyorum. Pizzayı
siktir et.

BÖLÜM 52

Bal

Dawson bu sabah erken ayrılmak zorunda kaldı. İş yerinde acil bir durum çıktı ve beni sessizce yatağa yatırıp alnımdan öptükten sonra giderken daha fazla ayrıntıya girmedim.

Şu anda sarı bir pantolon takımıyla bir barda oturuyorum ve Daphne'ye aklıma gelen birkaç tasarım fikrini gösterirken tabletimde geziniyorum. *Teşekkürler Pinterest panosu*. "Şık bir İtalyan dekoru olmasını istiyorum," diyorum ona.

Daphne ve barmen burada olduğumuz son bir saattir göz göze geliyorlar. Ve iki içkiden sonra, o herkesin. Adam sevimli olsa da - Daphne'nin belli bir tipi olduğunu sanmıyorum- bir yanım onun özgür ruhunu kıskanıyor. Acaba ben de onun gibi olup birden fazla erkekle yatabilir miyim? Yani, "evet, yapabilirim" demek istiyorum ve Daphne'nin bir zamanlar dediği gibi "menünün tadına bakarak" o kadar eğlenebilirim. Ama biliyorum ki ben o tip bir insan değilim.

Long Island buzlu çayından bir yudum alırken "Şu anki kız patronu halini ne kadar sevdiğimi de ekleyebilir miyiz?" diyor. "Ve o Louis Vuitton'lar? Vay be kızım, her şeyini ortaya koyuyorsun. Bundan sonra bir iş toplantın mı var?"

Gülüyorum. "Hayır ama yaklaşık iki saat sonra ailemle akşam yemeği yiyeceğiz. Ve onlara yeni bir yönümü göstermek istedim. Rya her zaman çok akıllı ve şık görünüyor ve onun gardırobuna bayılıyorum ama ben hep bu tarzın sadece onun gibi biri için olduğunu düşünmüştüm. Bu yüzden biraz dışarı çıktım."

"Bunu onun gardırobundan çalmadın, değil mi?"

Gülüyorum. *Küçük kız kardeşler ablalarının gardiroplarını yağmalamayacak da ne yapacak?*

"Hayır, bu sabah biraz alışveriş yaptım."

Nefesi kesiliyor. "Bensiz mi? Küfür. Oooh, şuna ne dersin!" Ben tabletimdeki ilanlar arasında gezinirken o bir dükkânın ön cephesini işaret ediyor. Kontrol etmek için hemen duruyorum.

"Bu mu?" Süper köhne mekâna bakarak soruyorum.

"Orası harika bir yer," diye haykırıyor. "Çocukken oraya gittiğimi hatırlıyorum. Eskiden bir şekerçi dükkânıydı ama sonra karısı hastalanıp vefat etti ve kısa bir süre sonra da kocası dükkânı kapattı. Yeri çok iyi olmasına rağmen satmak istemedi. Burası için çok fazla teklif alabilirdi. Belki de yaşlı adam sonunda nalları dikmiştir." Ona etkilenmemiş bir bakış attım ve o da garip bir kahkaha atarak ellerini kaldırdı. "Ne? Bunun üzücü bir hikaye olduğunu biliyorum. Ama gerçekten iyi bir yer."

"Yani, sanırım eski bir şeyi söküp yeni bir şeye dönüştürmeye karşı değilim," diye düşünüyorum.

"Evet, ben de yardım edebilirim. İşin işçilik kısmında değil ama büyük açılış için reklam ve müşteri getirme konusunda. Senin kızın yüz binden fazla takipçisi var. Gerçekten bir şeyler patlatabiliriz. Ayrıca, bir sürü yerin tadilatıyla uğraşan seksi bir erkek arkadaşın var. Başarısız olman mümkün değil!"

Gülüyorum ve şarabımdan minnettar bir yudum alıyorum. Kim derdi ki altı ay önce burada, ilk gerçek arkadaşım gibi hissettiren biriyle, New York'ta emlaklara göz gezdiriyor ve seksi mi seksi bir erkek arkadaşıyla olacağım.

Onlar konuşmaya devam ederken Daphne barmene kıkırdar. Görünüşe göre, eskiden aynı liseye gidiyorlarmış. İkinci bir şans fikrine kim bayılmaz ki? Gerçi eskiden inek bir tipmiş ve belli ki ciddi bir parlama yaşamış.

"Şu anda işim bitiyor ama belki daha sonra meşgul olmazsan seni yemeğe götürebilirim?" diye umutla soruyor.

İçkimden bir yudum alırken gülümsememi geri alıyorum. Belli ki konuşmalarımı dinlemiş ve daha sonra ailemle buluşacağımı biliyor. Bu onların buradaki son gecesi ve Crue ile Rya bize katılmak için geri dönüyorlar. Dawson ve babam için birbirlerini öldürmemeye çalışmanın ikinci raundu olacak.

"İstersen onu şimdi alabilirsin." Numaralarını ve olası buluşma zamanlarını paylaşırlarken sözlerini kesiyorum.

Daphne omzunun üzerinden bana bakıyor. "Emin misin?"

Ona gülümsüyorum ve bakışlarındaki teşekkür ifadesini görüyorum. "Dawson'ın önümüzdeki bir saat içinde benimle burada buluşması gerekiyor ve ben bir imparatorluk kurmakla meşgulüm," diye şaka yapıyorum ama bu sözlerin kulağa hoş gelmesine bayılıyorum. Eğer iyi giderse, franchise verebilirim, belki? Yoksa kendimi mi aşıyorum?

"Evet, bu harika olur," diyor hevesle. "Dur bir yumruk atayım."

"Aman Tanrım, sevimli görünüyor muyum?" diye soruyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Sen her zaman güzelsin. Ama ilk buluşmada seks yok," dedim.

Başını geriye atıyor ve gülüyor. "İyi bir şeyi neden şimdi durduralım? Siz kilitli olabilirsiniz ama ben değilim."

Güldüm ve el salladım. Long Island buzlu çayını içiyor ve onunla girişte buluşuyor.

Telefonumu elime alıyorum, Dawson'ın önceki fotoğrafıma yanıt vermemesine şaşıyorum. Bu sabah yine tek başıma anal boncukları keşfederken ona bir fotoğraf göndermişim. Genelde hemen yanıt alırım.

Midemdeki batma hissini uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Sadece paranoyaklaşıyorum.

BÖLÜM 53

Dawson

I arabamdan çıktım, takım elbisemi düzelttim.
Seyirciler beni izliyor.

Yarısı büyük ihtimalle kim bilir hangi maddeyle kafayı bulmuştur. Buradan nefret ediyorum. Burayla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Burası insanların ölmek için geldiği bir yer. İster kendi canlarını alsınlar, ister başkası onlar için alsın. Ve ben onlara acıyamıyorum bile. Buralarda yaşayan pislikler on beş yaşındaki bir çocuğu birkaç dolar için fuhuşa sürüklemekten bu kadar mutluyken olmaz.

Henry'ye arabada beklemesini söyledim. Beni takip etmekte ısrar ediyor ama hemen reddediyorum. O şiddet yanlısı biri değil. Her ne kadar yetenekleri sayesinde grafik görüntüleri ve videoları incelemek zorunda kaldığından emin olsam da, soğukkanlı bir cinayetin ilk elden gözlerinizin önünde işlenmesini izlemekten çok farklı.

Silahım takım elbisemin içinde rahatça duruyor. Ve böyle bir yerde, fark edilmeyecektir. Kolayca unutulur ve ortadan kaldırılır, tıpkı benim olduğum gibi. Büyümüş otların arasından geçip menteşelerinden sarkan bir kapıya doğru ilerliyorum.

Dün gece, Honey bana bir anlık rahatlama sundu. Ama o kollarımdayken bile dinlenemedim. Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Bir gün onunla evleneceğim. Ben iyi bir adam değilim. Ya da gerçek özümde, çekici biri bile değilim. Ama onun riske girmesine asla izin vermeyeceğim.

Timothy'yle bu şekilde yüzleşmek, birlikte katlandığımız şeylerin anılarını geri getirdi ve nedenlerini bilmesem de umurumda değil.

Ben çıkarken iki merdiven gıcırıyor. Bu iş bittikten sonra bir temizlik ayarlaması için Crue'yu aradım bile.

Kısmen açık olan kapıdan içeriye korkunç bir koku yayılıyor. Boğuluyorum, kolumu burnuma götürüyorum. İçeriye baktığımda yerde küçük bir kutu ve üstünde yarısı yenmiş bir kase mısır gevreği görüyorum ama hiçbir şey duymuyorum.

Kapıyı tek menteşesi üzerinde dikkatlice açıyorum ve korkunç koku beni bombardımana tutuyor. *Bu da ne böyle?*

Sadece birkaç saatlik gibi görünen mısır gevreği kasesine bakıyorum. Küçük evin içinde dolaşıyorum. Tam bir kaos. Çöpler. Kemirgenler. Mobilyalar yırtılmış ve kırılmış. Arka yatak odasına girerken silahımı kaldırıyorum. Yerdeki yatağın kenarı görünüyordu ve kapıyı iterek açtım.

Kokunun ne olduğunu anladığımda midem bulanıyor. Bir kadının yarı çürümüş ve yenmiş bedeni yatağın üzerine yayılmış. Bakışlarım yatağın yanındaki resim çerçevesine takılıyor.

Farkına vardım.

Timothy'nin yanında tanıdığım bir kadın var. Ben çıkarken oyuna daha yeni dahil olmuştu. *Lyla*. Cesede tekrar bakıyorum. Saman gibi sarı saçları resimdekinden daha kirli bir tonda.

Telefonum çalmaya başladı ve ismi kontrol ettim. *Henry*.

Burada kimse yok, bu yüzden gitmek için dönüyorum ve neredeyse boş bir içki şişesine takılıyorum. Yanındaki yerde duran kullanılmış iğne dikkatimi çekiyor.

Telefonu kulağıma götürüyorum. "O burada değil. Şimdi çıkıyorum." "Biliyorum. Çünkü şehre geri döndü."

Neden bilmiyorum ama Henry'nin sözleri kanımı dondurdu. "O şimdi nerede?" diye soruyorum.

"Bir saat içinde Honey ile buluşacağın barda."

Öfke beni daha önce hissetmeme izin verdiğim tüm duygulardan daha gerçek bir şekilde sarıyor.

İmparatorluğuma hamle yapmak bir hatadır.

Kadınımı yaklaşmak ölüm fermanıdır.

BÖLÜM 54

Bal

"Burada biri mi oturuyor?" diye soran bir adam, ben Daphne'nin işaret ettiği mülkü not alırken araya giriyor. Tabletinden başımı kaldırıp gözlerini göremeyeceğim kadar koyu siyah gözlükler takmış bir adama bakıyorum.

Başımı sallıyorum ve tekrar özenle notlar eklemeden önce ona uzatıyorum. Ondan gelen rahatsız edici bir koku var, ama bunu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Güzel bir restoran," diyor tavandaki güzel dekora bakarak sevimli bir şekilde.

"Öyle," diye cevap veriyorum dalgınca. Neden bilmiyorum ama içimi huzursuz bir his kaplıyor. Omzumun üzerinden, oturduğumdan beri önünde el değmemiş bir yemekle bir gazeteyi gelişigüzel karıştıran korumaya bakıyorum.

"Size bir soru sorabilir miyim?" diye sorar.

"Şu anda oldukça meşgulüm. Ve birini bekliyorum," diyorum olabildiğince kibar bir şekilde.

"Dawson?" diye soruyor.

Şimdi ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum. "Dawson'ı tanıyor musun?"

Heyecanla başını sallıyor. "Evet. Çok eskiden beri tanışıyoruz." İşte o zaman içinde dalgalanan titremeyi ve kelimelerindeki hafif eğikliği fark ediyorum. Korumama bir bakış daha atıyorum ama adamın bunca zamandır sırtını ona dönmüş olduğunu fark ediyorum.

"Uh-uh," diyor parmağını sallayarak. "Ben olsam olay çıkarmazdım." Ceketini hafifçe geri çeker. Orospu çocuğunun silahı var. "Ben

Ani bir hareket yaparsan seni vurmadan önce şuradaki ağlayan çocuğu vurmak yerine."

Ekranım aydınlanıyor ve Dawson'ın aradığını fark ediyorum. Bu beşinci arayışı. Araştırmama o kadar dalmıştım ki fark etmemiştim bile. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Bu soru karşısında şaşırmış görünüyor. "Ne istiyorum?" Barmen ona daha önce sipariş ettiği içkiyi sunarken düşünüyor. Parmağı içkinin kenarında düşünceli bir şekilde dolaşır. "İstediğim şeye sahip olamam." Ses tonunda hiç duygu yok. "Yalan söyledim, aldattım, öldürdüm ve becerdim, hepsi de çekici olma bahanesiyle. Ve bunlar beni hiçbir yere götürmedi. Yine de Dawson istediği her şeyi elde ediyor. Para. Güç. İtibar. Güzel bir kız."

Sırtım dik ve eğer biri baksaydı, bunun bir iş anlaşması olduğunu düşünebilirdi. Daha önce de yarım yamalak güç oyunları ile uğraştım ama yanımda oturan ve elinde silahla sadece beni değil etrafımdakileri de tehdit eden biriyle uğraşmadım. Adamın akli başında değil.

"Peki benden ne istiyorsun?" diye sordum.

Kıkırdıyor. Kadifemsi bir tonu var, zevk için bilenmiş bir zanaat. Eskort muydu? Önemli değil, onu bu insanlardan uzaklaştırmalıyım.

"Erkek arkadaşın bundan kurtulmanın yolunu satın alamaz," diye alay ediyor.

O zaman fark ettim ki Dawson'a o kadar odaklanmış ki benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Beni buraya kadar takip etti, elbette. Ama babamın kim olduğunu bilecek kadar zeki hiç kimse peşimden bu kadar cesurca gelmez. Tabii zaten yürüyen bir ölü değilse.

Yavaşça bardağımı kaldırıyorum ve bir yudum alıyorum.

Kendi içkisini geri atmadan önce hareketi izliyor. "Banyoya doğru yürüyeceksin ama onun yerine mutfaktan geçip arka kapıdan çıkacaksın."

Bir nefes verdim. "Dur tahmin edeyim, bir ara sokak mı?"

Yorgunca söylüyorum. Her zaman lanet bir ara sokak.

"Bu durumun ciddiyetini anladığını sanmıyorum," diye tersliyor nefesinin altından ve ben bundan etkilenmemek için elimden geleni yapıyorum. Odadaki insanlara hızlıca göz gezdiriyorum. Korumam ayağa kalkıp onu vurmadan önce kaç kişiyi vurabilir? Üç, belki dört? Önce korumayı vurursa, ortalık karışabilir.

"Anlıyorum," diyorum ve dikkatlice bar tezgahına bastırıyorum. "Arka taraftan. Şimdi gidiyorum."

Ben çıkarken telefonumu cebine atıyor. Tuvalet için köşeyi döndüğümde, sadece birkaç adım arkamda olduğunu hissediyorum. Ve büyük ihtimalle korumam da onu takip ediyor. En azından bu başka bir yere götürülecek ve bardaki diğer müşteriler için tehlikeyi ortadan kaldıracak. Sanki buranın sahibiymişim gibi mutfakta yürürken vücudum titriyor. Korkudan değil ama belki de adrenalinden kaynaklanan bir vızıltı. Belirsizlik. Mutfak çalışanları tuhaf bakışlar atıyor ama hiçbir şey söylemiyorlar.

Psikopat peşimdeyken ara sokağa girdiğimde soğuk hava yüzüme çarpıyor.

BÖLÜM 55

Dawson

S Ben çılgınca restorana dalarken o nihayet telefonunu açtı. Bir garsona rastladığımda tabaklar havada uçuşuyordu.

"Tatlım?" Telefonda söylüyorum.

Hayatımda ilk kez çok gerçek, canlı, canlı bir panik yaşıyorum. "Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor diğer uçtaki bir erkek sesi. *Bang!* Silah sesi telefonun içinden ve restoranın arkasından geliyor.

Bacaklarım beni mutfağa götürürken tüm vücudum buz kesiyor, arka kapıdan içeri dalarken çılgınlık ve personel bulanıklığı.

Olamaz.

Hayır.

O değil.

Timothy kolunu Honey'nin omzuna dolamış, silahını da kafasına dayamıştır. Crue'nun adamlarından biri omzuna bir kurşun yemiş halde inleyerek yere yuvarlanır.

Timothy dudaklarını yalıyor. "Kıpır kıpır bir şey bu. O araya girmeden önce nişan almıştım."

Çakıllı sokağa doğru yavaşça bir adım atıyorum. Bakışlarım Honey'ye kilitlenmiş, kalbim küt küt atıyor. Duruma rağmen kızgın görünüyor ve bir nefes çekerek saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor. *Ne oluyor lan?*

Kalbim küt küt atıyor ama tavırları, onunla ilgili her şey bana onun bir Ricci olduğunu hatırlatıyor. Ve bununla birlikte sakinleşip kendimi toparlıyorum.

Timothy dudaklarını yalayarak, "Silahı bırak, Dawson," der.

Vücudumdaki gerginliği hafifletiyor, görüşümü kaplayan kırmızının ötesini görmeye çalışıyorum. Yavaşça silahı çıkarıp yere bırakıyorum.

"Sen iyi misin?" Honey'e sordum.

Başını sallıyor ve yanıt olarak hırlıyor.

"Gözler üzerimde, Bay Kodaman," diye hırlıyor Timothy.

Bakışlarım hemen ona yöneliyor. "Dikkatini çekmek için kaç tane kartvizit bırakmam gerekti? Aman Tanrım! Beni bulman çok uzun sürdü." Histerik bir şekilde gülüyor ve bunun içkiyle o iğnenin içindeki her neyse onun bir karışımı olduğunu biliyorum.

"Bırak Honey gitsin. Bunun onunla bir ilgisi yok. Bu ikimizin arasında."

"Tam tersine. Neden ikimiz de her şeye sahipken hiçlikten mi geldi? Neden ona sahip oluyorsun?" diye yüksek sesle soruyor.

Silahı başının yan tarafına daha sert bastırıyor, eli titriyor. Tamamen sakin olan Honey'e bakarken panik beni tekrar ele geçirmeye çalışıyor. Göz göze geldiğimiz anda ağzını açıyor, *Bırak*.

Harekete geçmek için sadece bir saniyem var, ama benim gibi onun da var. Güven sarsılmaz.

Yana yuvarlandım ve hızlı bir hareketle adamın kolunu havaya kaldırdı. Silah tekrar patlıyor ve onu omzunun üzerinden fırlatıyor, topuğunu boğazına bastırırken silah yere sürtünüyor.

Adam bacağını kaşımaya çalışır ama kadın daha sert adımlarla adamın nefesini keser. Bal tehlikeli ve güzeldir.

Ölümcül ve hastalıklı bir tatlılık.

Saniyeler içinde onun yanındaydım, silah elimdeydi ve kafasına doğrultmuştum.

"Sen-" diye törpülemeye çalıştı ama ben kurşunu tam gözlerinin ortasına sıktım.

Honey, topuğunu adamın boğazından yavaşça kaldırıp geri çekilirken başka tarafa bakar.

"Bu lanet takımı daha yeni aldım," diye feveran ediyor.

Az önce olanlardan dolayı kalbim küt küt atıyor. Ve ben deliyim. Çok öfkeliyim. Öfkenin de ötesinde.

Yüzünü tuttum. "Neden onunla buraya geldin?" Talep ediyorum.

Temkinli görünüyor. Tüm o ölümcüllük, adrenalin seviyesiyle birlikte bildiğim Bal'ı ortaya çıkarmak için uzaklaşıyor. "İçeride çocuklar vardı."

"Ama yapabilirdin-" Ben çaresiz ve vahşi bir karmaşayım. Korkuyu hiç tanımadım. Ama bugün, onu boynumda bir ilmik gibi hissettim.

"Dawson, ben buradayım," diye hatırlatıyor bana, yumuşak elleriyle yanaklarımı kavrayarak. "Nasıl kış tekmeleyeceğimi biliyorum, hatırladın mı?"

Ve hayatımda ilk ve tek kez babası için minnettarım.
Ben yapamazken onu kendini savunmayı öğrenmeye zorladı.

Nefes alamıyorum.

Ona bakmaktan kendimi

alamıyorum. "Başarısız
oldum," diyorum sefilce.

"Hey." Yüzüme sert bir tokat attı ve bu şok ediciydi. "Bunu birlikte yaptık. O kan ikimizin de ellerinde. Ben zor durumdaki bir genç kız değilim, Dawson. Bunu birlikte yapacağız. İleride her şeyi birlikte yapacağız. Anladın mı?"

Şüphesiz tehlikeli olan bu kadının gözlerinin içine bakarken gerçekliğin soğuk ve sert bir dozunu hissediyorum.

Kapı yönünden gelen bir silah sesi dikkatimizi çekiyor. "Siktir git."

BÖLÜM 56

Bal

A Bana bakarken gözlerinde vahşi, doymak bilmez bir fırtına yanıyor. Hayranlık ve şaşkınlık. Hiçbir zaman tatlı bir şey olmadım. Belki dışarıdan, ama içeriden, her zaman kendime bakabildim ve onlar tasmamı biraz gevşetmiş olsaydım bunu bilirdim.

"Aile her şeydir ve başa karşı gelmek acınacak bir durumdur." Bu sözler küçük bir çocukken içimize işlemişti.

Tabii ki babam sevdiğim adama silah doğrultana kadar.

Ben tepki veremedim Dawson beni geri itti ve kendi silahını kaldırdı.

"Baba!" Çığlık atıyorum. İçimden çıkmak isteyen vahşi, vahşi bir yaratık var. Dawson'ın bakışlarının bana kelimeler olmadan ifade ettiği her şeyi aniden anlıyorum. "Baba!" Tekrar çığlık atıyorum ve sesim kendi sesim gibi bile çıkmıyor.

Dawson elini bana doğru kaldırdı. "Geri çekil, tatlım."

"Bana silah doğrultmaya cüret mi ediyorsun, seni küçük pislik?" diye alay ediyor babam.

Hayır, babam değil.

İnsanların korktuğu adam.

Ara sokağa adım atıyor, iki koruması da silahlarını kaldırmış onu takip ediyor.

Annem arkasından ona bağılıyor ama onu duymuyor. Ya da beni. Kıpırdarsam babam tetiği çekecek diye korkuyorum. Ama Dawson'ın önünde durmazsam onun da çekeceğinden korkuyorum.

Dawson yarım bir gülümsemenin ardından silahını benim bulunduğum yönün tersine doğru fırlatıyor. Muhtemelen kendi babama karşı kullanacağını bildiği içindir.

"Kızımı tehlikeye attın," diye hırlıyor babam.

"Kızını seviyorum," diye bağıyor Dawson. "Ve onu korumak için her şeyi yaparım." Babam ona doğru yaklaşıyor ve silahın ucunu kafasına dayıyor.

"Baba, hayır, *lütfe*," diye yalvarıyorum. Sesim kısık, bacaklarım titriyor. "Lütfe, baba. *Lütfe*."

En kötü kabuslarımın hepsi gerçekleşiyor. Babam ilk aşkımı öldürecek.

"Kızının korunmaya ihtiyacı olduğundan değil," diye ekliyor Dawson, küçük bir gülümsemeyle bana bakarken aniden sakinleşiyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve gözlerimi kaçıramıyorum. "Ama ara sokaklarda yabancı adamları takip etmemesi gerektiğine katılıyorum."

Şaka mı yapıyor? Bu durumu nasıl hafife alabilir? Ama onu sevmemin sebeplerinden biri de bu.

Babamın bakışlarının aramızda gidip geldiğini hissediyorum. Dawson'dan gözümü ayırmak istemiyorum ama sevdiğim diğer adama bakmalıyım. Sonunda gitmeme izin vermek zorunda olan adama.

Babama dönüyorum. "Lütfe baba," diye yalvarıyorum. "O iyi bir adam."

Babamın bakışları acımasızdır. Bu yönünü bana hiç göstermemişti ama geri adım *atmayacağım*. Bu sefer savaşıacağım.

Silahını indirirken gözlerindeki öfke yavaşça kayboluyor.

"O lanet olası bir Amerikalı," diyor babam hayal kırıklığına uğramış bir halde.

Dawson'a koşarken nefesim titriyor. Ona tekrar dokunma, öpme ve sahiplenme ihtiyacım çok ciddi bir şey.

Beni eşit olarak talep ediyor.

Umutsuzca ve özür dilemeden.

Rya'nın sesi ara sokakta yankılanmadan önce birkaç dakika öylece kaldık, "Bu da ne böyle? Balayımızdan... tam olarak ne için döndük?"

Crue babamın yanından geçip yerdeki ölü adama bakarken, "Bir temizlik işi," diyor. "Bana yanlış adres vermişsin," diyor Dawson'a.

"İşler değişti." Dawson omuz silkiyor.

"Peki bunu nasıl örtbas edeceğini sanıyorsun?" Rya elleri kalçalarında soruyor.

Crue neredeyse kafası karışmış bir halde ona bakıyor. "Öncelikle, bu restoranın ve burada çalışan herkesin sahibiyim ve ikincisi, yedek olarak seksi bir ceza avukatı karım olduğu ortaya çıktı."

Bir kahkaha attı. "Destek mi?" Ve balayı seksinin sona erdiğini söyleyebilirim.

Bugünkü olayların atmosferi hafifledikçe gülmekten kendimi alamıyorum. Cahili olduğum ama yine de bir parçası olduğum dünya Dawson'ın dünyasına çarptı.

Adamlar sokağa giriyor ve cesedi etkili bir şekilde sarıyor.

Başımı Dawson'ın omzuna yaslayarak onları izliyorum. Onları dikkatle izliyor, ifadesi sert. Cilalı maskesi sıkıca yerine oturmuş.

Babam bize yaklaşıyor ve ben donup kalıyorum, büyük olasılıkla "cömertliği" olarak düşündüğü şeyi yeniden gözden geçirip geçirmediğinden emin değilim.

"Siz Amerikalılar bunu nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum ama biz genellikle cinayetlerimizin daha az belirgin olmasını tercih ederiz."

Rya babamıza sert bir bakış atar çünkü gerçek şu ki Crue hiç de ketum biri değildir. Rya'nın patronunu otuzuncu doğum günü partisinde bir oda dolusu insanın içinde vurmuştur.

Dawson kolunu belime dolayarak, "Bunu aklımda tutacağım, Bay Ricci," diyor.

Babam ona homurdanıyor. "Ama kızıma bakıyorsan, bunu doğru yapmalısın. Geleneksel olarak."

Kalbim onun onayıyla dolup taşıyor.

Sonunda.

Babamın üzerine atlıyorum, sarılmam onu şaşırtıyor. "Teşekkür ederim, baba."

"Ondan hâlâ hoşlanmıyorum. Güzel Çocuk," diye mırıldanıyor ama Dawson hakkındaki fikrinin değiştiğini söyleyebilirim. Babamı bırakıyorum ve Dawson'ın yanında hak ettiğim yeri alıyorum.

Babamın onayını almak için tuhaf bir yol, ama sonra merak ediyorum, bunu başka türlü yapabilecek biri var mıydı?

"Silahı neden attın?" Dawson'a sordum. "Babam seni öldürecekti."

Sanki dünyanın en bariz cevabı buymuş gibi gülümsüyor. "Aileni sevdiğini biliyorum tatlım. Ve onların onayı senin için önemli. Ben hiç

"Senin yanında olamayacaksam bu dünyada olmamın bir anlamı yok."

Omzuna bir tokat atıyorum, yanaklarım kızarıyor. Verdiği cevabı seviyorum ama bu aşağılayıcı ve her zaman sadece benim duyabileceğim bir cevap.

Ne de olsa Dawson'ın koruması gereken bir itibarı var.

BÖLÜM 57

Bal

M Tabelayı bitirirken kalbim küt küt atıyor. Bunu sıfırdan inşa etmek altı ayımı aldı.

Şık tabelada "Bal ve Ayı" yazıyor. Ve iki gün içinde resmi olarak açılıyoruz.

"İyi iş çıkardın," diyor Rya, elini onaylarcasına omzuma koyarak. Diğer elini de son birkaç haftadır göstermeye başladığı karnının üzerine koyuyor.

Resmi balayından sonra Rya bir sürprizle karşılaşır. Daha doğrusu, fırında bir çörek. Çok da şaşırtıcı olmayan bir şekilde, anne olma fikrine yaklaştı. Cruie ne kadar acımasız olsa da, doğmamış çocuğa zarar verebilecek her şeye karşı gülünç derecede temkinli davranıyor, buna çatı katındaki kanatlardan birinin tamamen yenilenmesi de dahil. Ve Rya bu süreçte biraz deliriyor.

Dawson'dan bir mesaj alıyorum ve hemen açıyorum. 'Honey' adlı yeni mağazasında çok sayıda oyuncak ve iç çamaşırı resmi var ve yasal olarak yarısı bana ait. Ben ortak olarak girdim ama Dawson basına yaptığı açıklamada ilham kaynağının "sevgili nişanlısı" olduğunu söyledi.

Parmağımdaki dev taş bakıyorum. Yakında eş olacak biri olmak garip hissettirmeli ama hissettirmiyor.

Doğru kişiyle olduğunda değil.

Tüm Amerika'daki en çekici adam olsa bile. O tamamen benim.

Sonsuza
dek.

Daima.

Cinsel merakımı giderdiği sürece.

Müstakbel kocamın çiğneyebileceğinden fazlasını ısırması olabileceğini düşünmeye başladım.

Ama kulağımın arkasında bir sıcaklık hissettiğimde hiç şaşırmadım. "Malları beğendin mi?" Dawson soruyor. Gözlerimi deviriyorum, arkamdan sinsice yaklaşma yeteneğine çok aşinayım. Rya mağazada ilgi çekici bir şeyler bulmuştu. Belli ki ben onun gönderdiği oyuncak resimlerine daha çok dalmıştım.

"Hmm," diye mırıldanıyorum kollarımı boynuna dolayıp maviden de mavi gözlerine bakarken. "Kullanıcının onları nasıl kullanacağını bilmesine bağlı. Umarım beni nasıl memnun edeceklerini biliyorlardır."

Gülümsemesi karışık şeyler vaat ediyor.

"Dawson." Bir kadının Rus aksanı dikkatini çeker.

İkimiz de yanında iki koruması olan güzel bir kadına döndük.

Onu.

"Anya, burada ne işin var?" Dawson sorar ve Anya'nın önünde durur. beni koruyarak.

"Kardeşimin nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum. Konuşmamız gerek."

Omurgamda soğuk bir ürperti dolaşıyor. Bu kadın acımasız ve zalim ve babamın etrafındaki diğerlerini gördüğüm ışıkla aynı. Ama bu kadın dünyayı tersine çevirmeye istekli. Dawson kibarca gülümsüyor ve içeride beni izleyen Rya'ya bakıyor. Korumaları yakındadır.

"Belki de özel olarak konuşmalıyız," diye kibarca soruyor, sonra ona sırtını dönüp bana bakıyor. "Biraz içeri gir. Hiçbir şey olmayacak."

"Kim o?" Soruyorum.

Aramızda sır yok.

"Anya Ivanov. Bir çeşit iş ortağı diyebiliriz. Birazdan içeride olacağım, tatlım."

Omzunun üzerinden bana merakla bakan kadına bakıyorum. Nefes kesici bir güzelliği var, güzelliğinin sizi derinden keseceğini bildiğiniz türden.

İç çekiyorum ama bunun da Dawson'ın hiçbir ilişkim olmamasını istediği ortaklıklardan biri olduğunu anlıyorum. Yanağından öpüyorum ve kafeye doğru yürüyorum. Yanına gittiğimde Rya pencereden beni izliyordu.

Rya, Anya'nın karnını okşarken, "Çok güzel," diye yorum yapar.

"Şiddetli," diye ekliyorum. Dawson'la hararetle konuşurken Anya'dan her türlü güç ve kuvvet sızıyor.

Ancak geldiği gibi, takdirle başını sallıyor ve şık siyah arabaya geri adım atıyor.

Dawson kafeye giriyor, nefesini verirken kapının üstündeki küçük zil çalıyor.

"Her şey yolunda mı?" Birden hamur yağurmak ya da nişanlımı arka odaya götürmek isteyerek soruyorum.

"Hayır. New York altüst olmak üzere," diyor kayıtsızca. "Ama bu bizi etkilemeyecek."

Ben çılgılık atarken beni hızla omzunun üzerinden atarak yürüyor. "Dawson!"

"Şimdi, iki geceliğine uzakta olacağım ama ondan önce telafi etmemiz gereken bazı şeyler var."

Rya, "Ben de kendimi dışarı atacağım," diye söylendi.

"Denemek için yalvardığın küçük bir oyuncağı getirmiş olabilirim," diye söz veriyor Dawson kıcımı tokatlarken. "Ben şehir dışındayken nişanlımın önüne gelenle yatmasını istemem."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ona doğru eğilerek.

Her şeyin başladığı o malzeme dolabını düşünmeden edemiyorum. Ve kendimle ne kadar gurur duyduğumu ve ne kadar yol kat ettiğimi.

Ve beni karısı yapacak olan adam.

.. benim seçimim.

Bir kız daha ne isteyebilir ki?

[BONUS SAHNENİN ÜCRETSİZ KOPYASINI ALMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

T.L.'nin Okuyucu Grubu -

[Buraya tıklayın](#) Kia'nın

Okuyucu Grubu - [Buraya](#)

[tıklayın.](#)

Also by T.L. Smith

[Siyah \(Siyah #1\).](#)

[Kırmızı \(Siyah](#)

[#2\) Beyaz \(Siyah](#)

[#3\) Yeşil \(Siyah](#)

[#4\) Kandiland](#)

[Saf Ceza \(Tek Başına\)](#)

[Düşmanlaştır Beni \(Tek Başına\)](#)

[Alçal \(Kusurlu #1\)](#)

[Çarpık \(Kusurlu #2\)](#)

[Güvensizlik \(Smirnov Bratva #1\)](#)

[ÜCRETSİZ](#)

[Disbelief \(Smirnov Bratva #2\).](#)

[Defiance \(Smirnov Bratva #3\).](#)

[Dismissed \(Smirnov Bratva #4\).](#)

[Lovesick \(Standalone\).](#)

[Lotus \(Bağımsız\)](#)

[Vahşi Çarpışma \(Vahşi Aşk Düeti 1. Kitap\) Vahşi](#)

[Hesaplaşma \(Vahşi Aşk Düeti 2. Kitap\) Yalanlara](#)

[Gömülü](#)

[Çarpık Aşk \(Dark Intentions Duet 1\) Uğursuz](#)

[Aşk \(Dark Intentions Duet 2\) Cavalier](#)

[\(Crimson Elite #1\)](#)

[İstiraplı \(Kızıl Elit #2\) Kibirli](#)

[\(Kızıl Elit #3\) Küstah \(Kızıl](#)

[Elit #4\)](#)

[Playette](#)

[Love Drunk](#)

[Hate Sober](#)

[Kalp Kıran Ben \(Düet #1\)](#)

[Kalp Kıran Sen \(Düet #2\).](#)

[Benim Güzel Zehrim](#)

[Benim Kötü](#)
[Kalbim Benim](#)
[Zalim Sevgilim](#)
[Zincirli Eller](#)
[Kilitli Kalpler](#)
[Günahkâr Eller](#)
[Prangalı Kalpler](#)
[Pervasız Eller](#)
[Düzenlenmiş](#)
[Kalpler](#)
Beklenmedik
[Kraliçe Bir](#)
Kötünün
[Öpücüğü Bir](#)
[Kötünün](#)
[Yalanları](#)

[Kötü Niyet Anları Delilik Anları](#)

T.L Smith ile t.lsmithauthor.com adresinden bağlantı kurun

Also by Kia Carrington Russell

[Bu Gece Benim, New York Geceleri Kitap 1](#)

[Bu Gece Bizim, New York Geceleri Kitap 2](#)

[Stranded for the Night, New York Nights Kitap 3](#)

[Token Huntress, Token Huntress Kitap 1](#)

[Token Vampire, Token Huntress Kitap 2](#)

[Token Wolf, Token Huntress Kitap 3](#)

[Token Phantom, Token Huntress Kitap 4](#)

[Token Darkness, Token Huntress Kitap 5](#)

[Token Kingdom, Token Huntress Kitap 6](#)

[The Shadow Minds Journal](#)

T.L. Smith

USA Today En Çok Satan Yazar T.L. Smith, karakterlerini o kadar güzel ve karanlık kusurlarla yazmayı seviyor ki, geri dönemiyorsunuz. Kitapları birçok dile çevrilmiştir. Eğer onu memleketi Avustralya'nın Queensland eyaletinde bulamazsanız, genellikle Bali'de bir plajda otururken, San Francisco'da Alcatraz'ı keşfederken ya da New York sokaklarında yürürken dünyayı gezerken bulabilirsiniz.

Benimle bağlantı kurun tlsmithauthor.com

Kia Carrington-Russell

Avustralyalı Yazar Kia Carrington-Russell, Fantezi, Karanlık ve Çağdaş Romantizm dahil olmak üzere birçok türde tanınmış tarzı olan tekme atma kahramanları, hızlı tempolu aksiyon, düşmanlardan aşıklara ve aydınlıktan karanlığa dans eden romantizmiyle tanınır.

Kahve, yemek ve seyahatle ilgili her şeye takıntılı olan Kia, her zaman bir sonraki uluslararası macerasını arıyor. Şimdi ülkesi Avustralya'ya döndüğünde, Cavoodle cinsi köpeği Sia'yı alıp güzel sahil şeridindeki plajlarda sabah yürüyüşleri yapıyor, deniz meltemlerinde dünyalar inşa ediyor ve bir sonraki yazacağı lezzetli ve unutulmaz hikâyeyi düşünüyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.